

JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • JUNI 2018

Liahona

**En uppenbarelse som
har välsignat
hela världen, s. 12**

Ädelt faderskap: En glimt
av det gudomliga, s. 22

Att osjälviskt tjäna
bedrövade, s. 26

"Jag har plåtarna",
ropade Joseph, s. 32

”ETT ÄDELT FADERSKAP
GER OSS EN GLIMT AV
**VÅR HIMMELSKE
FADERS GUDOMLIGA
EGENSKAPER.”**

PRESIDENT JAMES E. FAUST

Från "En rättfärdig fars inflytande", sidan 22.

Liahona, juni 2018

ARTIKLAR

22 En rättfärdig fars inflytande

Megan Warren

Fadersfigurerna i mitt liv lärde mig hur viktigt ett rättfärdigt faderskap är.

26 Bära varandras bördor

Jeffrey R. Holland

Genom att visa kristuslik empati för alla Guds barn kan vi delta i Mästarens verk.

32 De heliga: Berättelsen om kyrkan – kapitel 4: Var vaksam

Efter att ha väntat i flera år fick Joseph Smith till slut plåtarna – med förmaningen att vara vaksam.

AVDELNINGAR

4 Porträtt av tro: Devla Netane

6 Stödverksamhetens principer: Fem saker som bra lyssnare gör

10 Tjänande i kyrkan:

Där vi behövdes

Wilfried och Laura Eyi

40 Sista dagars heliga berättar

80 Tills vi möts igen: Vår sabbatshelgedom

M. Russell Ballard

TILL MINNE AV UPPENBARELSEN 1978

12 Erbjuder prästadömet välsignelser

Hur 1978 års uppenbarelse angående prästadömet har välsignat enskilda, familjer och kyrkan.

16 Uppenbarelse för vår tid

Fyra apostlar minns hur det kändes den 1 juni 1978 när uppenbarelsen om prästadömet togs emot.

18 Välsignad på alla tänkbara sätt

Edward Dube

Första gången jag fick höra om restriktionen angående prästadömet för svarta män var jag heltidsmissionär.

20 Det högt aktade prästadömet

Charlotte Acquah

Jag döptes bara tre månader efter att de första missionärerna hade kommit till Ghana.

PÅ OMSLAGET

Foto Christina Smith.

48

44 Uthållighetens balansgång

Michael John U. Teh

Arbete, skola, barnuppfostran – hur balanserar vi våra ansvar?

48 Vara ärlig mot mig själv – och mot Gud

Faith Sutherland Blackhurst

Gud hjälpte mig att lägga ifrån mig mitt högmod och acceptera biskopens kritik.

Se om du kan hitta Liahona som är gömd i det här numret.

Ledtråd: Hur tjänar du dina syskon?

50 Förberedelse för livet: Blir det tråkigt i Hjälpföreningen?

Charlotte Larcabal

Jag upptäckte att Hjälpföreningen inte var exakt vad jag hade väntat mig.

52 Förberedelse för livet: Min första dag i äldstevoruret

Dallin Luedtke

Jag hade mycket att bidra med i äldstevoruret om jag ville det.

54 Från missionsfältet: Extra hjälp

Allie Arnell

56 Vår plats

58 Sida efter sida säger att vi tror

Richard M. Romney

Min klasskamrat sa att mormoner inte är kristna – så jag bestämde mig för att själv ta reda på vad vi får lära oss i Mormons bok.

60 Frågor och svar

Hur kan jag få större självförtroende? Vad är urskillningens gåva?

62 Upptäck dina gåvor

Justina Lichner

Vill du upptäcka några av dina gåvor? Här är nio sätt som hjälper dig att komma igång!

64 Affisch: Det andliga ljuset

65 Sista ordet: Ljuset är alltid där

Dieter F. Uchtdorf

76

66 Låt ditt ljus lysa: Visar sin kärlek

När jag tjänar min familj kan jag känna min himmelske Faders kärlek.

68 Sängdags för Felix

Heidi Poelman

Anton ville tillbaka till sitt dataspel – men det var viktigare att tjäna sin bror.

70 Tortillas och amigas

Lindsay Stevens Tanner och Maryssa Dennis

Adriana var glad att äta mellanmål tillsammans med sin granne Margarita. Men hon var ännu gladare för att de var vänner!

72 Sång: Hans största underverk

Shawna Belt Edwards

74 Apostlar vittnar om Kristus

Dale G. Renlund

75 Din himmelske Fader känner dig

Cristina B. Franco

76 Berättelser ur skrifterna: Mose följer Gud

Kim Webb Reid

79 Färgläggningssidan: Jag kan vara en fridsstiftare

52

Internationell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring

De tolv apostlarnas kvorum: M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Chefredaktör: Hugo E. Martinez

Biträdande redaktörer: Randall K. Bennett, Carol F. McConkie

Rådgivande: Brian K. Ashton, Bonnie H. Cordon, LeGrand R. Curtis Jr., Edward Dube, Sharon Eubank, Donald L. Hallstrom, Douglas D. Holmes, Erich W. Kopischke

Verkställande direktör: Richard I. Heaton

Chef för kyrkans tidningar: Allan R. Loyborg

Verksamhetschef: Garff Cannon

Redaktionschef: Adam C. Olson

Biträdande redaktionschef: Ryan Carr

Publiceringsassistent: Francisca Olson

Skriv- och redigeringssteam: Maryssa Dennis, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jon Ryan Jensen, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekir, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Selu, Chakell Wardleigh, Marissa Widdison

Huvudansvarig för grafik: J. Scott Knudsen

Grafikansvarig: Tadd R. Peterson

Formgivningsteam: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, David Green, Colleen Hinckley, Eric P. Johnson, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Emily Chieko Remington, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Samordnare av immateriell ägarerätt: Collette Nebeker Aune

Produktionschef: Jane Ann Peters

Produktionsteam: Ira Glen Adair, Julie Burdett, Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Derek Richardson

Prepress: Joshua Dennis, Ammon Harris

Tryckerichef: Steven T. Lewis

Distributionschef: Troy R. Barker

Översättning:

Oversättningstjänst

Mariatorget 1A

118 48 STOCKHOLM

Tfn 08-556 029 80

E-post: myhrbergj@dschurch.org

För prenumeration och priser utanför Förenta staterna och Kanada, gå till store.lds.org eller kontakta kyrkans lokala distributionscenter eller församlings- eller grensledare.

Ansvarig utgivare för Liahona: Jerker Myhrberg

Ansvarig för Kyrkonytt: Gösta Körlof

Redaktör: Terez Nilsson

Kromhult 202

241 65 Harlösa

Tfn: 0708-430416

E-post: terez.nilsson@gmail.com

Distribution

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, avdelningen för

medlemsuppteckningar och statistik

Sveagatan 8A

441 32 Alingsås

Prenumerationsinformation

Prenumeration eller ändring av adress sker genom att kontakta

Customer Service (kundtjänsten)

Tel: 08-500 655 20

E-post: rcstockholm@ldschurch.org

Internet: store.lds.org

Priset för en helårsprenumeration är SEK 84:00 som insättes på

plusgiro: 260353-8. Ange Liahona och språk.

Skicka manuskript och frågor online till liahona.lds.org; via post

till Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT

84150-0024, USA eller via e-post till liahona@dschurch.org.

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass" eller

"vägvisare") publiceras på albanska, armeniska, bislama, bulgariska,

cebuano, danska, engelska, estniska, fijijska, finska, franska,

grekiska, holländska, isländska, indonesiska, italienska, japanska,

kambodjanska, kinesiska (förenklad), kiribati, koreanska, kroatiska,

lettiska, litauiska, malagassiska, marshallesiska, mongoliska, norska,

polka, portugisiska, rumänska, ryska, samoanska, slovenska,

spanska, svenska, swahili, tagalog, tahitiska, thailändska, tjeckiska,

tonganska, tyska, ukrainska, ungerska, urdu och vietnamesiska.

(Hur ofta den utkommer varierar för olika språk.)

© 2018 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt. Printed in the

United States of America.

Copyrightinformation: Om inget annat anges kan material

från Liahona kopieras för privat, icke kommersiellt bruk (inklusive

för ämbeten i kyrkan). Den här rättigheten kan när som helst

återkallas. Visuellt material får inte kopieras om förbehåll anges

intill konstverket. Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property

Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150,

USA; e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

June 2018 Vol. 142 No. 6. LIAHONA (USPS 311-480)

Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by The Church of

Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake

City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada,

\$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt

Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address.

Include address label from a recent issue; old and new address must

be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake

Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-

537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express)

may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication

Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes

to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,

Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

MER INFORMATION PÅ INTERNET

Läs artiklar och skicka in dina
egna på liahona.lds.org.

Hitta inspirerande budskap att
dela med dig av (på engelska,
portugisiska och spanska) på
facebook.com/liahona

Skicka feedback till
liahona@ldschurch.org.

Prenumerera på store.lds.org
Eller besök ett distributionscenter,
fråga en församlingsledare, eller ring
001-800-537-5971 (USA och Kanada)

IKONER FRÅN GETTY IMAGES

ÄMNET I DET HÄR NUMRET

Sidnumren gäller artikelns första sida.

Andliga gåvor, 60, 62

Andligt ljus, 64, 66

Bön, 4, 16, 43, 44

Den Helige Anden, 16, 48

Faderskap, 20

Familjen, 4, 20, 44, 66, 68

Generalkonferensen, 56

Hjälpföreningen, 50

Högmod, 48

Jesus Kristus, 26, 58,

72, 74

Joseph Smith, 32

Kyrkans historia, 32

Lydnad, 32, 76

Missionsarbete, 41, 42,

54, 75

Mormons bok, 32, 56, 58

Omsorg, 26

Omvändelse, 75

Prioriteringar, 44

Profeter, 56, 76

Prästadömet, 12, 16,

18, 20

Sabbaten, 80

Sakramentet, 80

Självförtroende, 60

Skrifterna, 58

Talanger, 62

Tjänande, 6, 10, 26, 56,

66, 70

Tro, 4, 18, 44

Urskilningsförmåga, 60

Vår himmelske Fader, 40,

43, 75

Vänskap, 70

Återställelsen, 32

Äldstevorum, 52

Ärlighet, 48

PORTRÄTT AV TRO

Fyra månader in i Delvas andra graviditet fick hon veta att barnet hade en ovanlig kromosomavvikelse som kallas trisomi 13. Chansen att barnet skulle överleva var liten, och eftersom Delvas liv också riskerades rådde läkarna henne upprepade gånger att få en abort gjord. Med sådana osäkra framtidsutsikter valde Delva att lita på sin himmelske Fader oavsett vad som hände.

CHRISTINA SMITH, FOTOGRAF

Delva Netane

Kalifornien, USA

När det hade gått åtta och en halv månader gjordes ett 4D-ultraljud.

Under tidigare ultraljud kunde läkarna inte se några tydliga fysiska drag. Därför sa de att vår dotters händer skulle bli stumpar och att ansiktet skulle bli deformerat. Bilderna i ett 4D-ultraljud är mer detaljerade, så när teknikern påbörjade ultraljudet såg jag min dotters perfekta hand vinka till mig på skärmbilden. Jag såg också två perfekta ögon och en perfekt mun. Jag fick en överväldigande känsla av att hon inte skulle dö.

När vår dotter MeLa föddes fanns specialister på plats, men de behövdes inte. MeLa hade inte trisomi 13. Läkarna och specialisterna kunde inte förklara varför, men min make och jag visste att det var ett underverk.

Stödverksamhetens principer

FEM SAKER SOM BRA LYSSNARE GÖR

När du verkligen lyssnar får du hjälp att förstå hur du kan fylla andras andliga och timliga behov på samma sätt som Frälsaren skulle göra det.

Äldste Jeffrey R. Holland i de tolv apostlarnas kворum har sagt: ”Kanske ännu viktigare än att tala är att lyssna. ... Om vi lyssnar med kärlek, behöver vi inte undra över vad vi ska säga. Det ges till oss – genom Anden.”¹

Att lyssna är en färdighet som vi kan lära oss. När vi lyssnar visar vi vår kärlek till andra. Det hjälper oss att bygga starka relationer och inbjuder Anden att välsigna oss med urskilningens gåva så att vi kan förstå andras behov.² Här är fem exempel på hur vi kan förbättra vårt sätt att lyssna.

Hitta en gemensam grund

Du kanske inte håller med om allt de säger, men håll med om det du kan utan att förvanska dina egna känslor. Att vara trevlig kan ta udden av oro och defensivitet (se Matt. 5:25).

Reflektera

Omformulera det du har hört och vad du tror att den andra känner. Det hjälper dem att veta om de har blivit förstådda och ger dem möjligheten att klargöra.

Ge dem tid

Många människor behöver tid för att samla sina tankar innan de talar. Ge dem tid att tänka både innan de säger något och efter att de har sagt det (se Jak. 1:19). Bara för att de har slutat prata betyder det inte att de har sagt allt de behöver säga. Var inte rädd för tystnad (se Job 2:11–3:1 och Alma 18:14–16).

Var uppmärksam

Vi tänker fortare än andra pratar. Motstå frestelsen att dra slutsatser eller att tänka framåt till vad du ska säga när de är klara (se Ords. 18:13). Lyssna istället med avsikten att förstå. Ditt gensvar blir då bättre eftersom det bygger på större förståelse.

Klargör

Var inte rädd för att ställa frågor som klargör något du inte förstår (se Mark. 9:32). Att klargöra minskar missförstånd och visar att du är intresserad av vad som sägs.

President Russell M. Nelson har sagt att vi bör ”lära oss att lyssna och lyssna för att lära av varandra.”³ När du lyssnar med avsikt att lära dig om andra har du bättre förutsättningar att förstå deras behov och få maningar om hur du kan tjäna människorna omkring dig så som Frälsaren skulle göra det.

Att lyssna är att älska

En berättelse från äldste Holland beskriver kraften i att lyssna:

”Min vän Troy Russell [körde] sakta ut pickupen från garaget ... Han kände hur

bakdäcket körde över ett gupp. ... [När] han steg ur bilen såg han sin kära nio-årige son Austen ligga med ansiktet nedåt på asfalten ... Austen hade lämnat dem.

Troy kunde varken sova eller finna frid och var otröstlig. ... Men denna plågsamma klyfta överbyggades av ... John Manning. ...

Jag vet uppriktigt sagt inte hur ofta John och hans yngre kamrat besökte familjen Russell. ... Det jag vet är att i våras sträckte sig broder Manning ner och lyfte upp Troy Russell från uppfartens tragedi som om han hade lyft upp lille Austen. Som den

... bror i evangeliet som han skulle vara, tog John helt enkelt på sig prästadömsansvaret för och omvårdnaden om Troy Russell. Han började med att säga: ’Troy, Austen vill att du kommer på fötter igen – och att du kommer tillbaka till basketen – så jag hämtar upp dig här varje morgon kvart över fem. Var klar.’ ...

’Jag ville inte gå’, berättade Troy för mig senare, ’för jag hade alltid tagit med mig Austen. ... Men John envisades, så jag kom. Från första dagen pratade vi, eller det var snarare så att jag pratade och John lyssnade. ... Det var svårt i början, men med tiden insåg jag att jag hade hittat min styrka med hjälp av [John Manning], som älskade mig och lyssnade på mig tills solen till slut gick upp i mitt liv igen.’⁴ ■

SLUTNOTER

1. Jeffrey R. Holland, ”Stå såsom vittnen om mig”, *Liahona*, juli 2001, s. 16.
2. Se David A. Bednar, ”Panel Discussion” (världsomfattande ledarskapsmöte, nov. 2010), broadcasts.lds.org.
3. Se Russell M. Nelson, ”Lyssna för att lära”, *Nordstjärnan*, juli 1991, s. 23.
4. Jeffrey R. Holland, ”Sändebud till kyrkan”, *Liahona*, nov. 2016, s. 62–67.

TJÄNA SÅ SOM FRÄLSAREN TJÄNADE

”När Jesus lämnade Jeriko ropade två blinda män till honom och sa: ’Förbarm dig över oss, Herre’. ...

Jesus stannade och kallade dem till sig och frågade: ’Vad vill ni att jag skall göra för er?’

De svarade honom: ’Herre, öppna våra ögon!’

Då förbarmade sig Jesus över dem och rörde vid deras ögon. Genast kunde de se, och de följde honom” (Matt. 20:30; 32–34).

Vad kan vi lära oss av hur Frälsaren lyssnade?

UPPMANING ATT HANDLA

Fundera över hur du kan tillämpa de här principerna i ditt sätt att tjäna. Fråga dem du tjänar vilka deras behov är. Lyssna till deras svar och till den Helige Andens meningar. Handla i enlighet med vad du hör.

Stödverksamhetens principer är avsedda att hjälpa oss lära oss att ta hand om varandra - inte att delas som ett budskap. När vi lär känna dem vi är tilldelade manar den Helige Anden oss så att vi vet vilket budskap de kan behöva utöver vår omsorg och medkänsla.

DÄR VI BEHÖVDES

Wilfried och Laura Eyi

En maning att flytta till Brooklyn i New York ledde till tjänande och välsignelser som vi aldrig kunde ha föreställt oss.

Ar 2013 bodde vi på Manhattan i New York. Vi älskade vår församling. Eftersom vi väntade vårt första barn började vi leta efter en större lägenhet i församlingen. Vi hittade en som verkade perfekt, men det kändes inte rätt.

Den våren började Laura känna att vi kanske borde flytta till Brooklyn. Wil var inte så säker på det. Vi visste inget om Brooklyn, och Wil ville bo nära sitt jobb på en investmentbank så att resvägen inte skulle vara så lång med tanke på de långa arbetsdagarna. Vi bestämde oss för att be om det och lyssna efter ett svar under generalkonferensen.

När vi tittade på talen på en laptop i vår enrumslägenhet berättade äldste Stanley G. Ellis i de sjuttios kворum om en upplevelse han hade haft som medlem i ett stavspresidentskap. Han sa att familjerna som flyttade in i hans stav i Texas ofta frågade vilken församling som var bäst. Bara en gång på 16 år frågade en familj vilken församling som behövde hjälp.¹

Vi berördes av hans berättelse. Den var svaret på våra böner. Så i stället för att stanna kvar i en församling som vi älskade, som vi kände oss hemma i och som hade en underbar barn-tillsyn och Primärförening, tog vi till oss äldste Ellis råd och bad om vart vi borde flytta.

Just då verkade vi som tempeltjänare i Manhattans tempel. En av tempeltjänarna där kände till New York mycket väl. Han gav förslag på två församlingar där han trodde vi att kunde vara till hjälp – *båda låg i Brooklyn*.

Den första låg för långt bort från Wils arbete. Den andra låg närmare, och vi kände att vi hade hittat rätt plats när vi besökte församlingens sakramentsmöte. Många av medlemmarna var immigranter från Haiti. Eftersom Wil är från Gabon och pratar franska tänkte vi att den här församlingen skulle vara ett bra hem för oss.

Anmärkningsvärda upplevelser

Några veckor senare hittade vi en lägenhet och flyttade in. Wil kallades

snart att verka på olika meningsfulla sätt. Det tog lite tid att lära sig förstå språket, men han blev välsignad med att snabbt bli tillräckligt duktig på haitisk kreolfranska för att tolka åt medlemmarna under möten och intervjuer. Laura välsignades också med att verka i olika egenskaper, och vi engagerade oss i missionsarbetet.

En av dem som vi blev vän med var en ung undersökare vid namn Normil Romelus som hade kommit från Haiti för att utbilda sig. Han besökte vårt hem tillsammans med missionärerna och vi hjälpte till att undervisa honom på franska och kreolfranska. Efter Normils dop sponsrade vi honom så att han kunde gå kyrkans Pathwaykurs, där han träffade sin blivande fru. Wil var tacksam över att få vara med på vigseln i Manhattans tempel.

Vi träffade också en trofast syster som kom till New York från Haiti för en cancerbehandling. När hon kom på besök gjorde församlingsrådet allt för att hjälpa henne och se till att hon hade allt hon behövde, bland annat transport

till och från behandlingarna. Vi hade förmånen att tjäna och besöka henne under den här tiden. Vi hoppades på ett bättre slut, men hon gick bort.

De här två upplevelserna representerar vad församlingen gjorde för andra – hjälpte dem och lyfte dem. Vi är tacksamma för de här och andra anmärkningsvärda upplevelser.

Det som verkligen betyder något

Vi lärde oss att när vi tjänar Herren och hans barn så tar han hand om oss. Våra upplevelser i Brooklyn höll oss förankrade. De hjälpte i synnerhet Wil att bry sig mindre om flärden på Wall Street och minnas vad som betyder mest. På investmentbanker arbetar nästan alla på söndagar. Wil behövde ibland jobba i kapp hemifrån, men Herren välsignade oss så att han aldrig behövde åka in till kontoret på söndagar.

När vi flyttade till Brooklyn trodde vi att vi skulle vara en av bara två familjer med små barn i församlingen. Men församlingsgränserna ändrades två veckor efter att vi hade flyttat in,

och flera andra familjer med små barn flyttade in.

Vi har för avsikt att så småningom flytta till Gabon. Vi känner att våra upplevelser i Brooklyn har förberett oss för att tjäna kyrkan och folket i Afrika på ett bättre sätt. Vi är tacksamma för

att vi följde maningen att flytta. Herren välsignade oss – och fortsätter att välsigna oss – på sätt som vi aldrig skulle ha kunnat föreställa oss. ■

Författarna bor nu i Massachusetts i USA.

SLUTNOT

1. Se Stanley G. Ellis, "Herrens sätt", *Liahona*, maj 2013, s. 36–38.

ERBJUDER PRÄSTADÖMETS VÄLSIGNELSER

Gud älskar alla sina barn och har berett en väg för var och en av oss att återvända till honom.

Redaktörens anmärkning: Sällan är ett tillfälle så betydelsefullt att varje person kan minnas var de befann sig när de hörde om det. 1978 års uppenbarelse om prästadömet hade den effekten på en hel generation heliga. Det är omöjligt att fullständigt utforska uppenbarelsens historia eller dess djupgående inverkan på Guds familj i det tillgängliga utrymmet, men till minne av uppenbarelsens 40-årsdag bjuder Liahona på denna lilla samling av personliga essäer efter nedanstående kortfattade inledning.

Mormons bok lär att "alla är lika inför Gud", oavsett om man är "svart eller vit, träl eller fri, man eller kvinna" (2 Ne. 26:33). Eftersom Gud älskar oss alla har han berett en väg för var och en av oss att återvända till honom (se Mose 5:9; TA 1:3). Under hela kyrkans historia har personer av alla raser och nationaliteter blivit döpta i den avsikten och levt som trofasta sista dagars heliga.

Första presidentskapet står upp under generalkonferensen i oktober 1978 när medlemmar enhälligt accepterar Officiellt tillkännagivande 2. Uppenbarelsen gällande prästadömet välsignade familjer och öppnade dörrar för templets välsignelser. Längst till höger: En familj promenerar vid Accra tempel, Ghana, ett av de åtta tempel som har annonserats, är under konstruktion eller är verksamma i Afrika.

FOTO AV FÖRSTA PRESIDENTSKAPET 1978 MED TILLSTÅND AV KYRKANS HISTORISKA BIBLIOTEK

Från mitten av 1800-talet ordinerade inte kyrkan svarta män av afrikansk härkomst till prästadömet eller lät svarta män eller kvinnor delta i templets begåvnings- eller beseglingsförrättningar.¹ Inga kända uppteckningar finns som förklarar ursprunget till detta förfarande och äldste Jeffrey R. Holland i de tolv apostlarnas kворum har betonat att varje teori som försöker förklara dessa begränsningar är "sägner" som aldrig ska spridas: "Hur välmentade förklaringarna än var så tror jag att nästan alla var bristfälliga och/eller felaktiga. ... Vi vet helt enkelt inte varför detta förfarande ... etablerades."²

Många profeter och presidenter för kyrkan, inklusive Brigham Young, hade lovat att dagen skulle komma då alla värdiga män skulle motta prästadömet. Då kyrkans ledare i mitten av 1900-talet kände till dessa löften och såg trofastheten hos de svarta sista dagars heliga, vädjade de länge och innerligt och bönföll Herren om gudomlig vägledning.³

Uppenbarelse från Gud

Denna vägledning kom till president Spencer W. Kimball (1895–1985) "efter omfattande meditation och bön i det heliga templets heliga rum." Den 1 juni 1978 uppenbarade Herren för sin profet och för medlemmarna i första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum att "den länge utlovade dagen ha[de] kommit då varje trofast värdig man inom kyrkan kan få det heliga prästadömet, med makt att

En ung man undervisar under ett kворummöte i Paris, där de flesta församlingarna har medlemmar som kommer från många olika länder i världen.

utöva dess gudomliga myndighet och tillsammans med sina kära åtnjuta varje välsignelse som strömmar därifrån, templets välsignelser inräknade."⁴

När första presidentskapet annonserade uppenbarelsen förklarade de: "Vi tillkännager med allvar att Herren nu gjort sin vilja känd till välsignelse för alla sina barn över hela jorden."⁵

Under den följande generalkonferensen presenterade första presidentskapet uppenbarelsen för kyrkans medlemmar, vilka accepterade den som "Herrens ord och vilja" och enhälligt understödde Officiellt tillkännagivande 2 som en del av standardverken.

Uppenbarelsens resultat

Effekten av uppenbarelsen var djupgående. Gud hade inte bara erbjudit prästadömet och templets välsignelser till alla värdiga medlemmar oavsett ras, men tempelförrättningar kunde utföras för alla som någonsin hade levt.

Med uppenbarelsen följde möjligheter att utöka missionsverksamheten och medlemskapet blomstrade bland många nationer, släkter, tungomål och folk.

Kyrkans lärdomar

När Herrens verk har fortsatt att spridas över jorden har kyrkans medlemmar åtnjutit en period av större enighet. I och med att kyrkans medlemmar i allt större utsträckning samarbetar med personer från andra kulturer och folkslag har kyrkans ledare betonat vikten av att älska och stärka varandra och att utrota fördomar och rasism av alla slag.

”Vi måste omfamna Guds barn med medkänsla och eliminera alla fördomar, inte minst rasism, sexism och nationalism”, sa president M. Russell Ballard, president för de tolv apostlarnas kворum. ”Må alla veta att vi verkligen tror att välsignelserna som tillhör Jesu Kristi återställda evangelium är till för varje Guds barn.”⁶ President Russell M. Nelson undervisade följande gällande Guds eviga familj: ”Endast insikten om Guds sanna faderskap kan frammana en fullkomlig uppskattning för mänsklighetens sanna broderskap. Denna insikt ger en önskan att bygga broar av samarbete i stället för åtskiljande murar.”⁷

Gå framåt tillsammans

Vi vet inte allt, men det finns ett par saker som var och en av oss kan veta. Vi kan veta att Gud älskar oss och har en plan för att alla ska vara en enad, evig familj. Vi kan veta att detta är Herrens återställda kyrka och att han leder den

genom sina profeter. Att ha ett personligt vittnesbörd om dessa sanningar kan hjälpa oss gå framåt tillsammans genom de möjligheter och utmaningar vi möter på vägen mot att bli lika honom (se Moro. 7:48). ■

SLUTNOTER

1. Se ”Ras och prästadömet”, [Evangelieämnen, lds.org/topics](https://www.lds.org/topics).
2. I ”The Mormons” (intervju med Jeffrey R. Holland den 4 mars 2006), [pbs.org/mormons/interviews](https://www.pbs.org/mormons/interviews); se även Dallin H. Oaks i ”Apostles Talk about Reasons for Lifting Ban”, *Daily Herald*, 5 juni 1988, s. 21.
3. Se Officiellt tillkännagivande – 2.
4. Se Officiellt tillkännagivande – 2.
5. Se Officiellt tillkännagivande – 2.
6. M. Russell Ballard, ”Vandringen fortsätter!” *Liahona*, nov. 2017, s. 106.
7. Se Russell M. Nelson, ”Lyssna för att lära”, *Nordstjärnan* juli 1994, s. 68.

UPPENBARELSE FÖR VÅR TID

Profeters och apostlars minnen av uppenbarelsen 1978

Redaktörens anmärkning: President Thomas S. Monson var den siste levande aposteln som befann sig i rummet när Gud uppenbarade för första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum att tiden hade kommit för att prästadömet välsignelser skulle erbjudas till alla värdiga medlemmar oavsett ras. Här följer några korta berättelser från fyra av de bröder som var närvarande den dagen.

Sökandet

President Spencer W. Kimball (1895–1985)
Kyrkans tolfte president

”Dag efter dag gick jag ensam och med högtidligt allvar till de övre rummen i templet, och där utgöt jag min själ och erbjöd mig att utveckla verket. Jag ville

göra det som [Gud] ville. ...

Vi hade den härliga erfarenheten av att känna Herren klart ange att tiden kommit då alla värdiga män och kvinnor överallt kan vara medarvingar och delaktiga i evangeliets fulla välsignelser. I min egenskap av särskilt vittne om Frälsaren vill jag berätta för er hur nära jag känt mig vara honom och vår himmelske Fader då jag ofta besökte de övre rummen i templet. Vissa dagar gick jag dit flera gånger ensam. Herren klagade för mig mycket tydligt vad som skulle göras.”

Kyrkans presidenters lärdomar: Spencer W Kimball (2006), s. 241, 242.

Bönen

President Thomas S. Monson (1927–2018)
Kyrkans sextonde president

”I slutet av mötet med första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum hade vi en särskild bön vid altaret [i templet], och president Kimball uttalade

bönen. Han bad Herren om ljus och kunskap i detta ämne som har så långtgående konsekvenser. Det var en källa till oerhörd tröst för bröderna att höra hans ödmjuka vädjan när han sökte vägledning i sitt ädla kall. ...

Första presidentskapet uttryckte senare sin tacksamhet över att den ’fridens och enighetens ande som rådde under mötet ... var den finaste vi upplevt och att det [var] bevis på att Herren var nöjd med vårt samtal.’ ...

Det var en fröjdens stund, för vi hade hört Herrens profet förkunna Herrens uppenbarelse för denna tid.”

I Heidi S. Swinton, To the Rescue: The Biography of Thomas S. Monson (2010), s. 393.

Diakoner i Manaus, Brasilien, delar ut sakramentet. På grund av uppenbarelsen 1978 kan värdiga prästadömsbärare oavsett ras administrera i prästadömet's förrättningar.

Uppenbarelsen

Äldste Bruce R. McConkie (1915–1985)
i de tolv apostlarnas kворum

”Herren har i sin försyn utgjutit den Helige Anden över första presidentskapet och de tolv. ... Uppenbarelsen gavs till kyrkans president, den gavs också till var

och en som var närvarande. Det var tio medlemmar från de tolv's råd och tre från första presidentskapet samlade där. Resultatet blev att president Kimball visste, och var och en av oss visste, oberoende av varandra genom direkt och personlig uppenbarelse till oss, att tiden nu var inne att erbjuda evangeliet och alla dess välsignelser och plikter, inklusive prästadömet och Herrens hus välsignelser, till varje nation, kultur och ras, inklusive den svarta befolkningen. Det rådde inga som helst tvivel om vad som hände eller om vilka ord eller budskap som följde.”

”All Are Alike unto God” (andakt vid Brigham Young University, 18 aug. 1978), s. 4, speeches.byu.edu.

Försäkran

President Gordon B. Hinckley (1910–2008)
Kyrkans femtonde president

”Det var en helig och helgad atmosfär i rummet. Det kändes som om en kanal öppnades mellan den himmelska tronen och Guds profet som stod på knä och

vädjade tillsammans med sina bröder. Guds ande var där. Genom den Helige Andens kraft fick den profeten försäkran om att det han bad om var rätt, att tiden hade kommit och att prästadömet's underbara välsignelser nu skulle erbjudas alla värdiga män överallt oavsett härkomst.

Alla män i böneringen fick veta samma sak genom den Helige Anden. ...

Ingen av oss som var med vid det tillfället har varit densamme efter det. Inte heller har kyrkan varit densamma.”

”Priesthood Restoration”, *Ensign*, okt. 1988, s. 70.

Lyssna på president Kimball och president Hinckley när de återger sina upplevelser av denna uppenbarelse på lds.org/go/061816.

**Äldste
Edward Dube**
i de sjuttios kворum

VÄLSIGNAD PÅ ALLA TÄNKBARA SÄTT

Hur uppenbarelsen har välsignat mig, min familj och kyrkan i Afrika.

Redaktörens anmärkning: Även efter det att 1978 års uppenbarelse lyfte begränsningarna för vem som kunde inneha prästadömet, har många medlemmar sökt förståelse om varför Gud tillät dessa begränsningar från början. Här delar äldste Dube med sig av sin personliga erfarenhet gällande frågan.

Första gången jag hörde om begränsningen rörande svarta mäns möjlighet att inneha prästadömet var

jag heltidsmissionär. Jag döptes 1984 när begränsningen redan hade upphört. Två år senare kallades jag att tjäna i Sydafrikamissionen Johannesburg.

När jag befann mig i Bulawayo, Zimbabwe, besökte jag och min kamrat, äldste Francis Jack, en mindre aktiv syster. Hennes man var teologisk professor i en annan kyrka. Han frågade oss varför prästadömet hade förvägrats svarta män av afrikanskt ursprung. Han sa många saker som bekymrade mig – saker som jag aldrig hade hört talas om tidigare. När jag lämnade rummet kände jag mig väldigt låg och modlös till sinnes.

Äldste Jack och jag cyklade tillbaka till vår lägenhet utan att prata. När vi kom fram tittade han på mig och sa: "Äldste Dube, vad är det som är fel? Du verkar väldigt upprörd."

”Hörde du inte vad han sa?” svarade jag. ”Hur kan det vara så?”

”Äldste, tror du på att vår himmelske Fader och Jesus Kristus uppenbarade sig för pojken Joseph?”

”Ja”, sa jag. ”Men vad har det med det här att göra?”

”Det har allt med det att göra”, svarade äldste Jack. ”Vi tror på uppenbarelse, eller hur?”

Jag tänkte på hans ord och på vad professorn hade sagt. Den natten vaknade jag mitt i natten. Jag kände mig glad och fridfull.

Svaret på varje evangeliefråga leder tillbaka till det som hände 1820. Kunskapen om att vår himmelske Fader och Jesus Kristus visade sig för Joseph Smith innebär att han var en profet och att detta är Herrens kyrka. Om vår himmelske Fader och Jesus Kristus visade sig för Joseph Smith, då faller alla evangelieprinciper och frågor på plats. Detta är en uppenbarelsens kyrka och Herren uppenbarar särskilda processer vid särskilda tidpunkter för sina tjänare profeterna, och det är vad som gav mig frid.

Jag började hoppa upp och ner och väckte min kamrat och ropade: ”Ja, ja! Du har rätt, äldste Jack! Vår himmelske Fader och Jesus Kristus visade sig för pojken Joseph! Det här är Herrens kyrka!”

Hävandet av denna restriktion har varit en välsignelse för medlemmar över hela Afrika. Prästadömet har välsignat mig och min familj på alla tänkbara sätt. Det har varit till

stor styrka för mig att ha templets välsignelser, välsignelsen av att veta att vi ska leva tillsammans som familjer för evigt.

Tillgången till prästadömet har välsignat Afrika. Människor här är redan glada och positiva, men evangeliet har ökat på det. I Afrika är familjen mycket viktig. Så templet ses som en stor välsignelse. Kyrkan växer oerhört fort här.

Medlemmar här lyssnar till Guds vilja och sedan går vi och gör den. Detta har välsignat medlemmarna. I en tid när vissa områden i Afrika har 90-procentig arbetslöshet verkar våra medlemmar klara sig bra eftersom de är självförsörjande. Prästadömet och vägledningen från prästadömsledare har välsignat oss.

Jag är tacksam mot min himmelske Fader och Jesus Kristus för möjligheten att bära prästadömet, för den välsignelse det har varit i mitt liv och hur det har välsignat medlemmar över hela den afrikanska kontinenten. ■

Äldste Edward Dube föddes i Zimbabwe och han och hans hustru Naume har fyra barn.

Ungdomar besöker templet i Preston, England. Efter 1978 års uppenbarelse blev tempelförrättningar tillgängliga för alla som någonsin har levt på jorden.

DET HÖGT AKTADE PRÄSTADÖMET

Charlotte Acquah

Hur uppenbarelsen 1978 välsignade mig och min familj.

Redaktörens anmärkning: Effekterna av uppenbarelsen var långt större än erbjudandet av prästadömsordinationer till värdiga män av alla raser. Den gav alla prästadöms välsignelser till alla människor, inklusive tempelförrättningarnas och tempelförbundens förmåner och förpliktelser. Charlotte Acquah, en tidig medlem i kyrkan i Ghana, berättar hur uppenbarelsen välsignade hela hennes familj, på så vis att de fick bevittna det officiella etablerandet av kyrkan i Afrika, de fick en prästadömsbärare i sitt hem och de blev beseglade som familj i templet.

Jag hörde först talas om kyrkan när min mor gick med i broder Joseph W. B. Johnsons grupp 1968.¹ Jag var ungefär 10 år gammal. Min fars affärer hade försämrats på grund av statskuppen 1966 och familjen genomgick en svår tid. Så min mor tyckte att det var klokt att söka andlig hjälp.

Innan revolutionen 1978 var kyrkan inofficiell eftersom prästadömet ännu inte hade erbjudits till de svarta. Efter uppenbarelsen kunde kyrkan upprättas med prästadöms myndighet. Jag döptes den 24 februari 1979.²

Det tog min man två år av studier – och en del diskussioner – för att gå med i kyrkan. Han döpte sig äntligen 1980 och därefter fick han prästadömet. Han blev en väldigt lugn person, hans egen familj kunde knappt tro att han hade förändrats så. Han var aktsam med det prästadöme han bar för att vara säker på att

han alltid gjorde rätt inför Herren. Utan prästadömet säger han att han skulle ha strävat efter människors ära och beröm. Men med prästadömet insåg han att det viktigaste var äktenskapet, hemmet, familjen och att tjäna andra.

Om du är fadern så är ditt ord lag i vår del av världen. Men vi använder inte prästadömet på det sättet. Vi rådgör tillsammans som familj. Fäder hjälper sina hustrur och barn förstå att det de undervisar dem om är rätt.

Män som är medlemmar i kyrkan tjänar sina hustrur i stället för att det är deras hustrur som tjänar dem. Det skapar kärlek och frid mellan dem.

Första gången jag såg honom välsigna sakramentet var under "förbudstiden" eftersom vi höll vårt sakramentsmöte i vårt eget hem.³ Vi kände oss oerhört glada att han hade prästadömet just då. Ingen behövde komma till vårt hem för att välsigna

sakramentet för oss; han gjorde det. Det var speciellt och vi älskade det.

Första gången jag läste något om att de svarta inte fick ha prästadömet var under "förbudstiden" när antimormonlitteratur började komma till allmänheten. Jag brydde mig inte om det eftersom jag vet att kyrkan är sann. Vi lär oss att inte förlita oss på någon utan att centrera våra liv på Jesus Kristus och hans försoningsoffer. Så det är vad min tro är fokuserad på.

Den 17 december 1996 hade vi möjligheten att åka till templet i Johannesburg i Sydafrika. Jag kände mig förväntansfull, särskilt när jag hörde att vårt förstfödda barn, en pojke som dog efter bara några dagar, skulle beseglas till oss. Jag trodde att han var död och förlorad trots att jag visste att han var oskyldig. Men att sedan få honom beseglad till oss var en andlig upplevelse som jag aldrig kommer att glömma.

Så när människor frågar mig hur många barn vi har så säger jag att vi har åtta barn. De undrar: "Hur är det möjligt?" Jag svarar: "Jo, det första väntar på oss, så det är upp till oss att lyda Guds befallningar och att efterleva dem så att vi kan återvända och vara tillsammans som familj."

Prästadömet är Guds kraft. Jag har fått så många välsignelser genom prästadömet. Jag känner mig alltid glad och upplyft när barnen ber om en prästadömsvälsignelse av sin far. Då vet jag att de litat på honom och att de litat på att vår himmelske Fader verkar genom deras far som bär prästadömet. Prästadömet är högt aktat i vårt hem. Nu är tre av våra pojkar gifta och de använder prästadömet i sina familjer.

Jag vet att prästadömet är sant eftersom det är Guds kraft, och det är en levande kraft eftersom vår himmelske Fader lever. Han har gett en del av den kraften till sina manliga barn på jorden. Vi kvinnor har en del i prästadömet. Det är högt aktat av mig.

Prästadömet har hjälpt vår familj och det fortsätter att göra det. ■

Författaren bor i Centrala regionen, Ghana.

SLUTNOTER

1. I Ghana i mitten av 1960-talet tog Joseph William Billy Johnson emot ett antal exemplar av Mormons bok, Läran och förbunden och Den kostbara pärlan och kände sig manad att etablera inofficiella församlingar för kyrkan.
2. Missionärer blev officiellt kallade till Ghana första gången i november 1978.
3. Den 4 juni 1989 förvisade Ghanas regering missionärerna och förbjöd kyrkan men tillät dess medlemmar att hålla möten i sina hem. Arton månader senare uttryckte regeringen sin tillfredsställelse över att kyrkan undervisar sina medlemmar om att lyda landets lagar och att verka för enighet mellan folkslag, och den 1 december 1990 tillät Ghana att kyrkans aktiviteter kunde återupptas.

SE MER PÅ INTERNET

- För en fördjupning i ämnet, se uppsatsen i Evangelieämnen, "Ras och prästadömet", på topics.lds.org.
- Läs om flera svarta medlemmars mäktiga upplevelser, vars personliga berättelser visar hur 1978 års uppenbarelse påverkade deras liv och deras omvändelse:
 - Charlotte och William Acquah (Ghana), Helvécio och Rudá Martins (Brasilien) och Joseph och Toe Freeman (USA) i "Witnessing the Faithfulness: Official Declaration 2" på lds.org/go/061820a.
 - George Rickford (England) i "I Will Take It in Faith" på lds.org/go/061820b.
 - Victor Nugent (Jamaica) i "It Was the Truth!" på lds.org/go/061820c.
- Se bilder och filmer av de första missionärerna i västra Afrika när de finner hundratals som redan är beredda att döpa sig på lds.org/go/061820f.

En rättfärdig fars inflytande

*Genom att se till rättfärdiga fadersfigurer
och till min himmelske Fader lärde
jag mig vad sant faderskap är.*

Megan Warren

När jag växte upp hade jag ingen jordisk far i mitt liv som kunde bekanta mig med det slags kärlek som min himmelske Fader har till mig. I stället iakttog jag andra män som utstrålade hans kärlek och var exempel på sant faderskap. President James E. Faust (1920–2007), andre rådgivare i första presidentskapet, sa: ”Ett ädelt faderskap ger oss en glimt av vår himmelske Faders gudomliga egenskaper.”¹ Av exemplet som visades av många fadersfigurer, bland annat släktingar, ledare i kyrkan, rättfärdiga män i skrifterna och även hängivna hemlärare, lärde jag mig om min himmelske Faders karaktär och de ädla egenskaper som jordiska fäder kan utveckla för att efterlikna honom. Så småningom kunde jag vända smärtan jag kände över att inte ha en jordisk far till glädje över den nära relation jag kunde utveckla till min himmelske Fader.

Orubblig och stöttande

Vår himmelske Fader är oföränderlig. Vi läser att Gud ”är densamme i går, i dag och i evighet” (Morm. 9:9). Jag har märkt att ädla jordiska fäder följer vår himmelske Faders exempel i fråga om orubblighet. En ädel far står för det han säger i allting. Han förstår att konsekvens hjälper hans barn att känna sig trygga och älskade, och han är närvarande både i kristider och glädjefyllda tider.

FOTOGRAFI AV FÖRETAGAREN TILLSAMMANS MED SIN MAKE OCH DOTTER, JESSE WARREN

Vår himmelske Fader förstår också vilket hårt arbete som krävs för att bli värdig att leva med honom för evigt. Han känner var och en av oss och vet vad vi heter, och han låter oss gå igenom prövningar för att vi ska förfinas. En ädel jordisk far låter också sina barn ha det svårt då och då för att han vet att svårigheter ger oss möjlighet att växa.

Min make är duktig i kampsport. Han lärdes upp av sin far och säger ofta att fadern var strängare mot honom än vad han var mot de andra eleverna. Hans fars disciplin stärkte honom och hjälpte honom att utvecklas snabbare. I likhet med vår himmelske Fader uppmuntrar ädla jordiska fäder sina barn att göra sitt bästa medan de ger dem styrka, kärlek och stöd.

”Verk utan ände”

Vår himmelske Faders verk är evigt och utan ände (se Alma 12:25–33). På liknande sätt är en ädel fars verk också utan ände. Ädla fäder utför konstant goda gärningar och strävar efter rättfärdighet. De är sanna och ärliga i att följa Guds bud. De sätter själviska strävanden åt sidan för familjens bästa. I ”Familjen: Ett tillkännagivande för världen” lär levande profeter att fadern ”enligt gudomlig plan ska ... presidera över sin familj i kärlek och rättfärdighet och han har ansvaret att sörja för och beskydda sin familj”.² Det inbegriper inte bara fysiskt beskydd utan också andligt beskydd. Ädla fäder leder genom exempel och ger kärlek och råd till sina barn. De varnar också för andlig fara när så behövs.

En stärkande släkthistoria

I sin artikel i *New York Times*, ”The Stories That Bind Us”, ger Bruce Feiler en överblick över studier om familjens förfall. I de här studierna fann psykologer att barn som visar störst återhämtningsförmåga hade fått höra stärkande släkthistorier som hjälpte dem känna att de tillhörde något större. ”Om du vill ha en lyckligare familj”, säger Feiler, ”skapa, förfina och återge då berättelsen om familjens

positiva stunder, och er förmåga att återhämta er från de svåra. Det i sig kan stärka oddsen för att det ska gå bra för din familj i många framtida generationer.”³

Ett exempel på det kan vi se i Mose 1. Mose fann styrka i sin kunskap om Guds plan och om sin gudomliga identitet. När Satan frestade Mose svarade han djärvt: ”Vem är du? Ty se, jag är en Guds son, i hans Enföddes avbild, och var är din härlighet att jag skulle tillbe dig?” (Mose 1:13). Mose hade sedan till och med modet att befälla Satan att ge sig av.

Ädla jordiska föräldrar stärker sina barn genom att påminna dem om deras gudomliga identitet som andebarn till Gud. De bygger en stark familj genom sitt goda exempel och ser till att deras barn är delaktiga i byggandet. Det ger sina barn en stark känsla av mening och tilltro till sin förmåga att lyckas.

Sökandet efter en ädel make

När jag dejtade sökte jag efter en evig kamrat som skulle bli en ädel far. Eftersom jag växte upp utan det exemplet som barn var det svårare för mig att veta vilka egenskaper som en ädel jordisk far borde ha. Jag var besviken över att min patriarkaliska välsignelse inte gav mig mer detaljerad vägledning i fråga om den person som min himmelske Fader ville att jag skulle gifta mig med. Det står bara att jag ska söka efter någon som kan ta mig till templet. Men även den till synes enkla anvisningen var en utmaning. Jag hade visserligen några positiva dejter, men jag oroade mig ofta för att en sådan man antingen inte fanns egentligen eller att det var meningen att jag skulle lida oändliga hjärtesorger.

Trots min oro som kom av tidigare upplevelser fortsatte jag att be om en make som skulle vara en rättfärdig far till mina barn, som skulle älska dem och finnas där för dem. I likhet med min trofasta mor visste jag att oavsett vad som hände kunde jag lita till min evige Fader för att få stöd.

Till min förvåning och glädje besvarades mina böner enligt min himmelske Faders fullkomliga tidsplan. Det är en helande upplevelse att se min makes kärleksfulla exempel

En vattenfärgsmålning av författaren som skildrar hennes make och dotter. Hon inspirerades att ägna sig åt konst av sin hemlärare – en av hennes fadersfigurer.

på hur en far ska vara. Jag är tacksam för att han följer profeternas och apostlarnas exempel och att han väljer att vara trofast och älska mig osjälviskt. Hans exempel som kärleksfull make välsignar också våra barn. Mitt hjärta är fullt av tacksamhet för hans trofasthet i prövningar, hans exempel på hårt arbete, hans värdighet att utöva prästadömet och den rena, osvikliga kärlek han visar som ung far.

Fäderna runt omkring oss

Det finns ingen gräns för det inflytande en man kan ha som, i likhet med Mose, vet vem han är. Syster Sheri Dew, tidigare andra rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap, har sagt att alla kvinnor som vårdar andra uppfyller moderskapets roll, även om de ännu inte är mödrar själva. ”Vi är alla mödrar i Israel”, vittnar hon, ”och vårt kall är att älska och hjälpa till med att leda det uppväxande släktet på jordelivets farliga vägar”.⁴ Män som är rättfärdiga exempel uppfyller rollen att vara fäder i Israel, och deras dygdiga exempel kan sträcka sig bortom den egna familjen.

Med tanke på mina svårigheter under barndomen är jag övertygad om att min himmelske Fader visste exakt

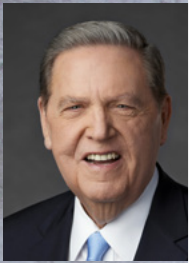
vad jag behövde för att kunna lita på min eviga livskamrat. Han gav mig många ståndaktiga exempel på faderskap. Bland dem fanns min rättfärdiga morfar som älskade Herren, och en hängiven hemlärare som – med insikt om min familjs ekonomiska begränsningar – antog mig som elev i sin konststudio och inspirerade mig att följa i hans fotspår yrkesmässigt sett. Som ung vuxen fick jag också hjälp från himlen genom den oväntade välsignelsen i form av en rättfärdig styvfar. Han hade tålmod med min tvekan inför att lita på en fadersfigur och var hela tiden vänlig mot mig.

Genom de här fadersfigurernas rättfärdiga inflytande har jag fått uppleva hopp, helande och glädje. Jag är tacksam för alla män som följer vår himmelske Faders exempel och strävar efter att vara exempel på ädelt faderskap. ■

Författaren bor i Kalifornien, USA.

SLUTNOTER

1. James E. Faust, ”Dem som ärar mig vill också jag ära”, *Liahona*, juli 2001, s. 54.
2. ”Familjen: Ett tillkännagivande för världen”, *Liahona*, maj 2017, s. 145.
3. Bruce Feiler, ”The Stories That Bind Us”, *New York Times*, 15 mars 2013, nytimes.com.
4. Sheri L. Dew, ”Är vi inte alla mödrar?”, *Liahona*, jan. 2002, s. 113.

**Äldste
Jeffrey R. Holland**
i de tolv apostlarnas
kvorum

”BÄRA

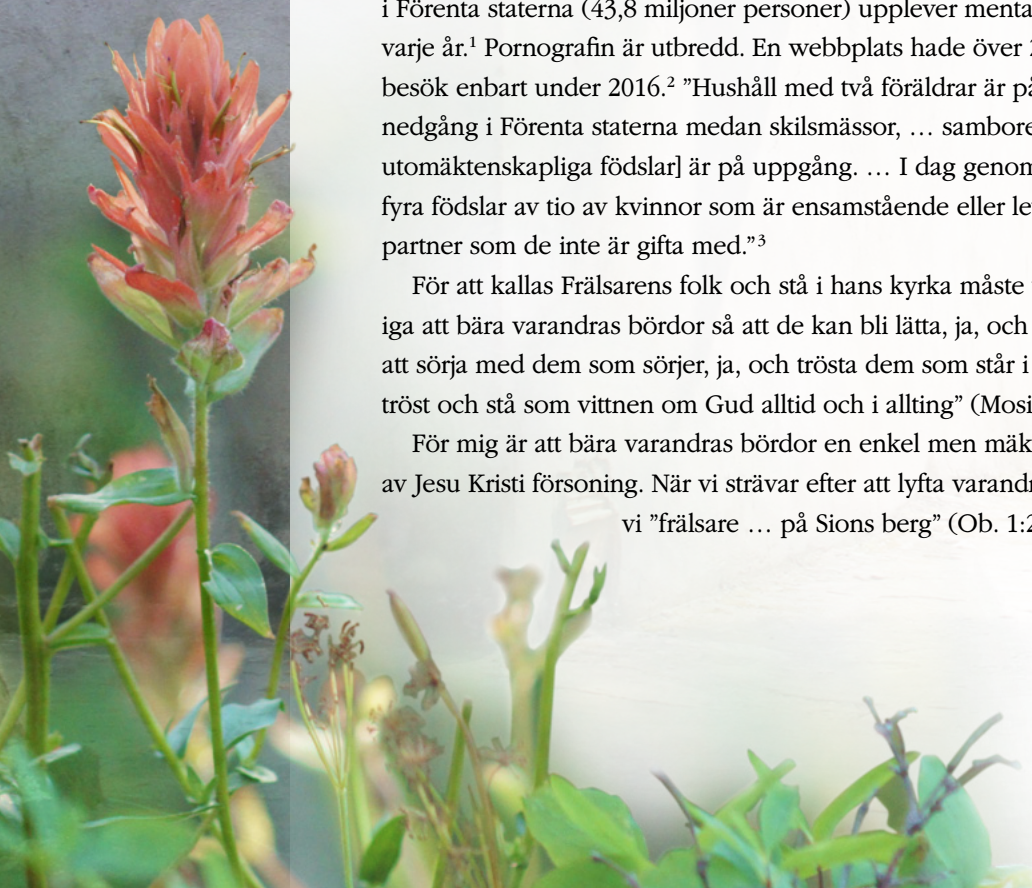
varandras bördor”

Från ett tal som hölls för anställda vid Kyrkans familjeservice i juni 2017. Äldste Holland anpassade den här versionen för en bredare publik.

Aposteln Petrus skrev att Jesu Kristi lärjungar ska ”visa medkänsla” med varandra (1 Petr. 3:8). Många av er uppfyller den befallningen hedervärt och beundransvärt varje dag, livet igenom. Behovet av medkänsla är säkerligen lika stort i dag som det någonsin har varit. Aktuella siffror visar att omkring en av fem vuxna i Förenta staterna (43,8 miljoner personer) upplever mental ohälsa varje år.¹ Pornografin är utbredd. En webbplats hade över 23 miljarder besök enbart under 2016.² Hushåll med två föräldrar är på [stark] nedgång i Förenta staterna medan skilsmässor, ... samborelationer [och utomäktenskapliga födslar] är på uppgång. ... I dag genomförs drygt fyra födslar av tio av kvinnor som är ensamstående eller lever med en partner som de inte är gifta med.”³

För att kallas Frälsarens folk och stå i hans kyrka måste vi vara ”villiga att bära varandras bördor så att de kan bli lätta, ja, och [vara] villiga att sörja med dem som sörjer, ja, och trösta dem som står i behov av tröst och stå som vittnen om Gud alltid och i allting” (Mosiah 18:8–9).

För mig är att bära varandras bördor en enkel men mäktig definition av Jesu Kristi försoning. När vi strävar efter att lyfta varandras bördor är vi ”frälsare ... på Sions berg” (Ob. 1:21). Vi rättar

*Vi kanske inte kan ändra på resan,
men vi kan se till att ingen vandrar
ensam. Säkerligen är det här inne-
börden av att bära varandras bördor.*

KRISTUS OCH DEN LÅVE MÄNNEN, AV J. KIRK RICHARDS

FOTO FRÅN GETTY IMAGES

När vi strävar efter att lyfta varandras bördor är vi "frälsare ... på Sions berg". Vi rättar oss symboliskt sett efter världens Frälsare och hans försoning.

oss symboliskt sett efter världens Frälsare och hans försoning. Vi förbinder dem som har ett krossat hjärta, ropar ut frihet för de fångna och befrielse för de bundna (se Jes. 61:1).

Gudomlig empati

Vi håller oss kvar vid Kristi försoning för ett ögonblick. Om jag förstår läran rätt upplevde Jesus Kristus under försoningen – och bar som ställföreträdare bördan av – alla människors sorger och problem och tårar, alla från Adam och Eva till världens ände. I detta syndade han inte själv utan led smärtan och konsekvenserna för dem som syndat. Han upplevde inte själv ett trasigt äktenskap, men fick känna smärtan och konsekvenserna för dem som gör det. Han upplevde inte själv någon våldtäkt eller schizofreni eller cancer eller förlusten av ett barn, men kände smärtan och konsekvenserna för dem som gör det, samt för alla tänkbara livsbördor och brustna hjärtan.

Den synen på hur försoningen fungerar framhåller det enda sanna, gudomliga exemplet på *empati* som världen någonsin känt. Det finns förstås inget ord som gör rättvisa åt universums mest betydelsefulla händelse, men i dag har jag inget bättre alternativ, så jag ska använda det.

Empati definieras som "att förstå ... och ställföreträdande uppleva någon annans tidigare eller nuvarande känslor, tankar och upplevelse".⁴ Som redan nämnts är det faktiskt en ganska bra beskrivning av försoningen, särskilt

om vi lägger till "framtida" till "tidigare" och "nuvarande".

Vi vet alla att alltför många av Guds barn lider i tysthet och ensamhet. Ta till exempel en ung man som skrev till mig och uttryckte sitt vittnesbörd i ett anmärkningsvärt väl-skrivet brev, men sedan berättade om sin hjärtesorg över att han inte ser någon möjlig personlig tillfredsställelse eller framtida glädje eftersom han dras till personer av samma kön.

"Jag ser en livstid av ensamma nätter och dystra morgnar. Jag går trofast till min församling för unga ensamstående vuxna och går varje gång därifrån med känslan av att jag aldrig kommer att passa in där. Jag får aldrig lära min son att cykla. Jag får aldrig känna min lilla dotter hålla mig i fingret när hon lär sig gå. Jag kommer aldrig att få barnbarn.

Jag får komma hem till ett tomt hus, dag efter dag, månad efter månad, årtionde efter årtionde, endast förankrad till mitt hopp i Kristus. Ibland undrar jag varför Herren gjorde det här mot mig och ber mig att göra en sådan omöjlig uppoffring. Jag gråter på natten när ingen ser det. Jag har inte sagt det till någon, inte ens mina föräldrar. De och mina vänner ... skulle avvisa mig om de visste, precis som de alla har avvisat dem som har gått den här stigen före mig. Jag får leva mitt liv i utkanten. Mina alternativ är att antingen trakasseras och undvikas för att jag är ensamstående, eller få medömkan och ignoreras om jag talar om varför. Livet känns långt och trist. Finns det ingen balsam i Gilead?"⁵

Med så mycket smärta och förtvivlan, så mycket hopplöshet, är en försäkran om att han inte är ensam något vi verkligen bör försöka ge en sådan person. Vi bör orubbligt betona att Gud är med honom, att änglar är med honom och att vi är med honom.

Empati. Det låter ganska otillräckligt, men det är en plats att börja på. Vi kanske inte kan ändra på resan, men vi kan se till att ingen vandrar ensam. Säkerligen är det här innebörden av att bära varandras bördor – de *är* bördor. Och ingen vet när eller om de lyfts bort under jordelivet. Men vi kan gå tillsammans och dela på bördan. Vi kan lyfta våra bröder och systrar så som Jesus Kristus lyfte oss (se Alma 7:11–13).

Och när vi går igenom allt detta får vi säkerligen en ny och starkare uppskattning för vad Frälsaren i slutänden gör för oss. Som jag sa en gång:

”När man strävar efter att finna frid och förståelse i dessa svåra frågor, är det av största vikt att komma ihåg att vi lever – och valde att leva – i en fallen värld, där i en gudomlig avsikt vår strävan mot gudaktighet ska prövas gång på gång. Vi kan vara fullkomligt säkra på att planen utlovade en Frälsare, en Återlösare som genom vår tro på honom skulle lyfta oss segrande över dessa prövningar och

motgångar, även om priset för detta skulle vara oändligt stort för både Fadern som sände honom och för Sonen som kom. Det är bara kunskapen om denna gudomliga kärlek som gör vårt eget mindre lidande först uthärdligt, sedan begripligt och slutligen återlösande.”⁶

Vi lär oss snabbt att vårt bästa och mest osjälviska tjänande ofta är otillräckligt för att trösta eller uppmuntra på det sätt som andra behöver. Eller om vi lyckas en gång så verkar det inte som om vi kan upprepa det. Inte heller är vi superhjältar när det gäller att förhindra återfall hos dem vi bryr oss om. Allt det här är anledningen till att vi till slut måste vända oss till Jesus Kristus och lita till honom (se 2 Ne. 9:21).

Ofta kan vi inte vara till hjälp – eller åtminstone inte fortsätta hjälpa, eller upprepa våra tillfälliga framgångar. Men Kristus kan hjälpa. Gud Fadern kan hjälpa. Den Helige Anden kan hjälpa, och vi måste fortsätta försöka att vara deras ombud och hjälpa till när och var vi kan.

Stärk dig själv

För er som uppriktigt strävar efter att bära varandras bördor är det viktigt att ni stärker er själva och bygger

Det tjänande vi utför när vi bär varandras bördor är ytterst viktigt – bokstavligt talat Mästarens verk.

upp er själva igen när andra förväntar sig så mycket av er och faktiskt tar så mycket av er. Ingen är så stark att han eller hon aldrig är trött eller frustrerad eller inser behovet av att ta hand om sig själv. Jesus upplevde säkerligen den tröttheten och kände hur hans styrka avtog. Han gav och gav, men till ett högt pris, och han kände effekten av att så många litade till honom. När kvinnan som led av blödningar rörde vid honom i folksamlingen så botade han henne, men han märkte också att ”det hade gått ut kraft från honom” (se Mark. 5:25–34).

Jag har alltid förundrats över att han kunde sova igenom en storm på Galileiska sjön som var så häftig att hans erfarna fiskarlärjungar trodde att båten skulle sjunka. Hur trött är man då? Hur många predikningar kan man hålla och välsignelser kan man ge innan man blir helt utmattad? De som visar omsorg om andra behöver också omsorg. Man måste ha bensen i tanken innan man kan ge av den till andra.

Rosalynn Carter, kommittéordförande för Rosalynn Carter Institute for Caregiving, sa en gång: ”Det finns bara fyra slags personer i den här världen: de som har vårdat, de som vårdar just nu, de som kommer att vårda och de som behöver vårdare.”⁷

Uppenbarligen ”är relationen mellan en vårdare och den som tar emot vård [viktig, ja,] helig”.⁸ Men när vi antar utmaningen att bära varandras bördor kan vi tänka på att ingen av oss är immun mot den inverkan som empati för

den smärta och det lidande någon vi bryr oss om har.

Sök balans

Det är viktigt att hitta sätt att balansera din vårdande roll med andra aspekter av ditt liv – bland annat arbete, familj, relationer och aktiviteter du tycker om. I ett generalkonferenstal om det här ämnet försökte jag ”ge er alla mitt erkännande, alla som utträttat så mycket, känner sådan omtänksamhet och arbetar i avsikt att göra gott”. Så många är så generösa. Jag vet att många av er [har det svårt känslomässigt eller ekonomiskt] och ändå delar ni med er av något till andra. Som kung Benjamin förmanade sitt folk är det inte meningen att vi ska springa fortare än vi förmår, och allting ska göras med ordning (se Mosiah 4:27).⁹ Men trots det vet jag att många av er springer mycket fort och att er energi och ert känslomässiga förråd är näst intill tomt.

När problemen känns för stora, tänk då på de här raderna från en essä av David Batty:

”Hopp är inte en känsla – det är inte en tidvåg av glädje mitt i ett problem. ...

Hopp är inte en trollstav som får problemet att försvinna. Hopp är livlinan som kan avhålla dig från att bli överväldigad av livets stormar.

När du lägger ditt hopp i Jesus, litar du på hans löften att han aldrig ska lämna dig eller överge dig – att han ska göra vad som är bäst för dig. Även om du befinner dig mitt i ett enormt problem gör hoppet att du är tillfreds och inser att Jesus är med dig varje steg på vägen.”¹⁰

Jag tycker om hur Paulus hanterade den här svårigheten och sin känsla av otillräcklighet. I skrift-erna förklarade Herren att hans nåd var nog för Paulus och att Herrens kraft faktiskt "fullkomnas i svaghet". Sedan skrev Paulus: "Därför vill jag hellre berömma mig av min svaghet, för att Kristi kraft ska vila över mig" (2 Kor. 12:9).¹¹

Lita på Fadern och Sonen

Vi måste lita på att vår himmelske Fader och Jesus Kristus verkligen bryr sig om oss och det vi gör, att de vill att vi ska "fullkomnas i svaghet" – precis det du önskar för dem som du bryr dig om.

Jag vittnar om att Gud är medveten om våra bördor och stärker oss så att vi kan stärka andra. Det betyder inte att våra problem alltid försvinner eller att världen plötsligt blir lugn. Men det är inte heller så att du ber för döva öron. Och inte heller när du ber för dem du bryr dig om – änkor, frånskilda, ensamman, överväldigade, missbrukare, sjuka, misströstande – alla.¹²

Bröder och systrar, det tjänande vi utför när vi bär varandras bördor är ytterst viktigt – bokstavligt talat Mästarens verk. Antalet brev som kommer till mitt kontor visar tydligt hur mycket hjälp som behövs. Den hjälpen är manna från himlen för dem som har det svårt.

Jag sa en gång: "När vi talar om dem som är redskap i Guds händer, påminns vi om att inte alla änglar kommer från andra sidan för låten. En del av dem umgås vi med och talar med — här, nu och varje dag. En del av dem bor i vårt eget grannskap. Somliga födde oss, och i mitt fall gick

en av dem med på att gifta sig med mig. Ja, himlen verkar aldrig så nära som när vi ser Guds kärlek i människors vänlighet och hängivenhet, människor så goda och så rena att *ängelalik* är det enda ordet som passar in."¹³

När ni strävar efter att lätta varandras bördor är ni i sanning tjänande änglar i ordets mest bokstavliga bemärkelse. Må ni få tillbaka hundrafalt av allt ni försöker ge. ■

SLUTNOTER

1. Se "Mental Health by the Numbers", National Alliance on Mental Illness, nami.org.
2. Se "World's Largest Porn Site Reveals the Most-Searches Porn Genre of 2016", Fight the New Drug, 9 jan. 2017, fightthenewdrug.org.
3. "Parenting in America", Pew Research Center, 17 dec. 2015, pewsocialtrends.org; se även D'Vera Cohn och Andrea Caumont, "10 Demographic Trends That Are Shaping the U.S. and the World", Pew Research Center, 31 mars 2016, pewsocialtrends.org.
4. *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 11:e utgåvan, [2003], "empathy".
5. Personlig korrespondens.
6. Jeffrey R. Holland, "Som ett krossat kär", *Liahona*, nov. 2013, s. 40.
7. Se rosallyncarter.org/UserFiles/Jensen.pdf; se även Rosalynn Carter, i Randi Kaplan, "How to Care for the Caregiver", 13 maj 2015, health.usnews.com.
8. Nancy Madsen-Wilkerson, "When One Needs Care, Two Need Help", *Ensign*, mars 2016, s. 38.
9. Jeffrey R. Holland, "En handfull mjöl och lite olja", *Nordstjärnan*, juli 1996, s. 32.
10. David Batty, "Finding Hope in the Midst of Life's Problems", livingfree.org.
11. Se Anne C. Pingree, "Making Weak Things Become Strong", *Ensign*, dec. 2004, s. 28–30.
12. Se Dallin H. Oaks, "Han botar dem som bär på tunga bördor", *Liahona*, nov. 2006, s. 6–9.
13. Jeffrey R. Holland, "Änglabetjänning", *Liahona*, nov. 2008, s. 30.

KAPITEL 4

Var vaksam

Det här är fjärde kapitlet i den nya berättelsen i fyra volymer om kyrkans historia med titeln De heliga: Berättelsen om Jesu Kristi kyrka i de sista dagarna. Boken kommer att finnas på 14 språk i bokform, under avdelningen Kyrkans historia i appen Evangeliebiblioteket och på deheliga.lds.org. Flera efterföljande kapitel publiceras i kommande nummer tills volym 1 ges ut senare i år. De här kapitlen kommer att finnas på 47 språk i appen Evangeliebiblioteket och på deheliga.lds.org.

21-åriga Emma Hale hörde först talas om Joseph Smith när han kom för att arbeta hos Josiah Stowell på hösten 1825. Josiah hade lejt den unge mannen och dennes far för att hjälpa honom hitta nedgrävda skatter på egendomen.¹ Enligt lokala sägner skulle en grupp upptäcktsresande ha brutit silver och gömt skatten i området hundratals år tidigare. Eftersom Josiah visste att Joseph hade gåvan att använda siarstenar, erbjöd han honom bra betalt samt en andel av fyndet om Joseph hjälpte till i sökandet.²

Emmas far, Isaac, stödde projektet. När Joseph och hans far kom till Stowells gård i Harmony i Pennsylvania – en by som låg omkring 24 mil söder om Palmyra – var Isaac vittne när de signerade sina kontrakt. Han lät också arbetarna bo hos sig.³

Emma träffade Joseph kort därpå. Han var yngre än henne, över 1,80 meter lång och såg ut som någon som var van vid hårt arbete. Han hade blå ögon och ljus hy, och han haltade lätt när han gick. Hans tal var inte alltid grammatikaliskt korrekt och ibland använde han för många ord för att uttrycka sig, men han visade en naturlig intelligens när han talade. Han och hans far var goda män som föredrog att dyrka Gud på egen hand, snarare än att gå till kyrkan som Emma och hennes familj gick till.⁴

Både Joseph och Emma tyckte om att vara utomhus. Ända sedan barndomen hade Emma tyckt om att rida och att paddla kanot i floden nära hemmet. Joseph var ingen skicklig ryttare, men han utmärkte sig i brottning och bollspel. Han var avslappnad i sällskap och hade lätt för att le och han skämtade och berättade ofta roliga historier. Emma var mer reserverad, men hon älskade ett bra skämt och kunde prata med vem som helst. Hon tyckte också om att läsa och att sjunga.⁵

Allteftersom veckorna gick och Emma lärde känna Joseph bättre, blev hennes föräldrar oroliga angående deras förhållande. Joseph var en fattig arbetare från en annan delstat och de hoppades att deras dotter skulle tappa intresset för honom och gifta in sig i någon av de välbärgade familjerna i dalen. Emmas far hade dessutom tröttnat

på skattjakten och var misstänksam mot Josephs roll i det hela. Det verkade inte spela någon roll för Isaac att Joseph hade försökt övertala Josiah Stowell att avblåsa letandet när det stod klart att inget skulle komma utav det.⁶

Emma tyckte bättre om Joseph än om någon annan man hon kände och hon slutade inte att umgås med honom. När Joseph hade lyckats övertyga Josiah om att sluta leta efter silvret stannade han kvar i Harmony och arbetade på Josiahs gård. Ibland arbetade han också för Joseph och Polly Knight, en annan lantbrukarfamilj i området. När han inte arbetade besökte han Emma.⁷

Snart blev Joseph och hans siarstenar föremål för skvaller i Harmony. En del äldre personer trodde på siare, men många av deras barn och barnbarn gjorde det inte.

År 2015 byggde kyrkan en kopia av Isaac och Elizabeth Hales hus i Harmony i Pennsylvania. Joseph Smith träffade deras dotter Emma när han bodde på ägorna och arbetade för Josiah Stowell.

Familjen Smiths trähus i Manchester i New York återställdes med hjälp av den ursprungliga strukturen. Efter vigseln 1827 bodde Joseph och Emma här med hans föräldrar.

Josiahs brorson påstod att Joseph hade utnyttjat hans farbror och drog den unge mannen inför domstol och anklagade honom för att vara en bedragare.

Inför den lokala domstolen förklarade Joseph hur han hade hittat stenen. Joseph sv vittnade att han ständigt hade bitt Gud visa dem sin vilja angående Josephs förunderliga gåva som siare. Slutligen stod Josiah inför rätten och sa att Joseph inte hade lurat honom.

”Förstår jag det rätt”, sa domaren, ”du tror att den häktade kan se med hjälp av stenen?”

”Nej”, insisterade Josiah. ”Jag vet med säkerhet att det är så.”

Josiah var en väl respekterad man i samhället och folk godtog hans ord. I slutändan gav förhöret inga bevis på att Joseph hade bedragit honom, så domaren avvisade åtalet.⁸

I september 1826 återvände Joseph till kullen för att hämta plåtarna, men Moroni sa att han fortfarande inte var redo för dem. ”Sluta umgås med skattsökarna”, sa ängeln till honom. Det fanns onda män bland dem.⁹ Moroni gav honom ett år till på sig för att anpassa sin vilja till Guds. Om han inte gjorde det skulle plåtarna aldrig anförtros honom.

Ängeln sa åt honom att ta med sig någon nästa gång. Det var samma begäran han hade gjort i slutet av Josephs första besök på kullen. Men eftersom Alvin var död blev Joseph förvirrad.

”Vem är rätt person?” frågade han.

”Det kommer du att veta”, sa Moroni.

Joseph sökte Herrens vägledning genom siarstenen. Han fick veta att den rätta personen var Emma.¹⁰

Joseph hade känt sig dragen till Emma så fort han hade träffat henne. Liksom Alvin var hon någon som kunde hjälpa honom att bli den som Herren behövde för att utföra sitt verk. Men det var inte allt. Joseph älskade Emma och ville gifta sig med henne.¹¹

I december fyllde Joseph 21 år. Tidigare hade han låtit sig dras än hit och än dit av andras förväntningar, av personer som ville utnyttja hans gåva.¹² Men efter sitt senaste besök på kullen visste han att han behövde göra mer för att förbereda sig för att kunna få plåtarna.

Innan Joseph återvände till Harmony talade han med sina föräldrar. ”Jag har bestämt mig för att gifta mig”, sa han, ”och om ni inte har något emot det, så vill jag välja

Kvällen den 22 september 1827 åkte Joseph och Emma med häst och vagn till den här kullen där Mormons boks plåtar låg nergrävda. När Joseph hade fått plåtarna gömde han dem i en ihålig trädstam en tid för att skydda dem från skattsökare.

fröken Emma Hale.” Hans föräldrar var nöjda med hans beslut och Lucy bad honom ivrigt att komma och bo hos dem när de hade gift sig.¹³

Joseph umgicks så mycket han kunde med Emma den vintern och lånade ibland familjen Knights släde när snön gjorde det svårt att ta sig till familjen Hales hus. Men Emmas föräldrar tyckte fortfarande inte om honom, och alla hans försök att vinna familjens gunst misslyckades.¹⁴

I januari 1827 besökte Emma familjen Stowells hem, där hon och Joseph kunde umgås utan hennes familjs ogillande blickar. Där friade Joseph till Emma, och först verkade Emma bli förvånad. Hon visste att hennes föräldrar skulle motsätta sig äktenskapet.¹⁵ Men Joseph bad henne enträget att tänka på saken. De skulle kunna gifta sig genast, utan föräldrarnas godkännande.

Emma tänkte på förslaget. Att gifta sig med Joseph skulle göra hennes föräldrar besvikna, men valet var hennes och hon älskade honom.¹⁶

En kort tid senare, den 18 januari 1827, gifte sig Joseph och Emma hemma hos ortens fredsdomare. De åkte till Manchester och började sitt liv tillsammans i Josephs

föräldrars nya hem. Huset var bekvämt, men Joseph sr och Lucy hade haft för stora utgifter för det, kommit efter med sina betalningar och hade därför förlorat egendomen. Nu hyrde de det av de nya ägarna.¹⁷

Familjen Smith tyckte om att ha Joseph och Emma hos sig. Men deras sons gudomliga kall gjorde dem oroliga. Folk i området hade hört talas om guldplåtarna och letade ibland efter dem.¹⁸

En dag begav sig Joseph på ett ärende till staden. Eftersom hans föräldrar väntade sig att han skulle vara tillbaka till middagen blev de oroliga när han inte kom tillbaka. De väntade i timmar och kunde inte sova. Till sist öppnade Joseph dörren och slängde sig ner på en stol, helt utmattad.

”Varför är du så sen?” frågade hans far.

”Jag har fått den strängaste uppläxningen i mitt liv”, svarade Joseph.

”Vem har läxat upp dig?” begärde hans far att få veta.

”Det var Herrens ängel”, svarade Joseph. ”Han säger att jag har varit försumlig.” Dagen för hans nästa möte med Moroni närmade sig snabbt. ”Det är dags att jag gör något”, sa han. ”Jag måste ta itu med de saker Gud har befallt mig att göra.”¹⁹

ihop pengar till en kista. Samma morgon var Joseph sr i ett ärende på andra sidan kullen av sitt hem när han råkade höra hur en grupp män smidde planer på att stjäla guldplåtarna. ”Vi ska få tag i plåtarna”, sa en av dem, ”om så Joe Smith och alla helvetets djävlar skulle försöka stoppa oss.”

Oroad återvände Joseph sr hem och berättade det för Emma. Hon sa att hon inte visste var plåtarna var, men att hon var säker på att Joseph hade skyddat dem.

”Jo”, svarade Joseph sr, ”men kom ihåg att Esau förlorade sin välsignelse och förstfödsrätt för en liten sak. Så kan det även gå för Joseph.”²⁸

För att vara säker på att plåtarna var i säkerhet satt Emma upp på en häst och red i över en timme till den gård där Joseph arbetade. Hon hittade honom vid brunnen, smutsig och svettig efter dagens arbete. När Joseph fick höra om faran tittade han i urim och tummim och såg att plåtarna var i tryggt förvar.

Där hemma vankade Joseph sr av och an framför huset och spanade bort mot vägen tills han såg Joseph och Emma.

”Far”, sa Joseph när de red fram, ”allt är i säkerhet – du behöver inte vara rädd.”²⁹

Men det var dags att handla.

Joseph skyndade sig till kullen och hittade trädstammen där plåtarna låg gömda och virade försiktigt in dem i en skjorta.³⁰ Sedan dök han in i skogen och begav sig hemåt, med ögonen på skaft mot faror. Skogen dolde honom från människor på landsvägen, men gav gott om ställen för tjuvar att gömma sig på.

Ansträngd under tyngden av plåtarna, traskade Joseph genom skogen så snabbt han kunde. Ett nedfallet träd blockerade hans väg och när han hoppade över det kände han någonting hårt slå till honom bakifrån. När han vände sig om såg han en man komma mot sig, svingande på ett gevär som om det vore en klubba.

Med ena armen i ett hårt grepp om plåtarna, fällde Joseph mannen till marken och rusade djupare in bland snåren. Han hade sprungit ungefär en kilometer när en annan man hoppade fram bakom ett träd och slog till honom med gevärskolven. Joseph slog sig fri och störtade

iväg, desperat att ta sig ur skogen. Men innan han hade kommit särskilt långt attackerade en tredje man och gav honom ett rejält slag som gjorde honom alldeles vimmelkantig. Med en sista kraftansträngning slog Joseph mannen hårt och sprang hemåt.³¹

Väl tillbaka vid huset störtade Joseph in genom dörren med sitt tunga bylte instoppat under ena armen. ”Far”, ropade han, ”jag har plåtarna.”

Hans fjortonåriga syster Katharine hjälpte honom att ställa byltet på bordet medan resten av familjen samlades runt honom. Joseph märkte att hans far och yngre bror William ville ta fram plåtarna, men han stoppade dem.

”Får vi inte se dem?” frågade Joseph sr.

”Nej”, sa Joseph. ”Jag var olydig första gången, men jag tänker vara trofast den här gången.”

Han sa att de fick lov att känna på plåtarna genom tyget och hans bror William lyfte upp byltet. Det var tyngre än sten och William märkte att det hade blad som rörde sig som sidorna i en bok.³² Joseph skickade sin yngste bror Don Carlos för att låna en kista med lås av Hyrum, som bodde en bit nerför vägen med sin fru

Jerusha och deras nyfödda dotter.

Hyrum kom strax, och när väl plåtarna var i tryggt förvar i kistan, sjönk Joseph ner på en säng intill och började berätta för sin familj om männen i skogen.

Medan han talade upptäckte han att hans hand värkte. Någon gång under attackerna hade hans tumme kommit ur led.

”Jag måste sluta prata far”, sa han plötsligt, ”och be dig att få min tumme på plats igen.”³³ ■

En komplett lista över citerade verk finns på engelska på saints.lds.org. Ordet *Ämne* i slutnoterna anger att det finns ytterligare information på deheliga.lds.org.

SLUTNOTER

1. Agreement of Josiah Stowell and Others, 1 nov. 1825, i *JSP*, D1:345–352.
2. Smith, *Biographical Sketches*, s. 91–92; Oliver Cowdery, ”Letter VIII”, *LDS Messenger and Advocate*, okt. 1835, 2:200–202; Joseph Smith History, 1838–1856, vol. A-1, s. 7–8, i *JSP*, H1:234 (draft 2); Smith, *On Mormonism*, s. 10. **Ämne:** Treasure Seeking [Skattsökning]
3. Agreement of Josiah Stowell and Others, 1 nov. 1825, i *JSP*, D1:345–352.
4. Pratt, *Autobiography*, s. 47; Burnett, *Recollections and Opinions of*

Joseph lånade en kista med lås, som den här, av sin bror Hyrum där Mormons boks plåtar förvarades.

- an Old Pioneer*, s. 66–67; Woodruff, Journal, 4 juli 1843, och 20 okt. 1855; Emmeline B. Wells, "L.D.S. Women of the Past", *Woman's Exponent*, feb. 1908, 36:49; Joseph Smith III, "Last Testimony of Sister Emma", *Saints' Herald*, 1 okt. 1879, s. 289; se även Staker och Ashton, "Growing Up in the Isaac and Elizabeth Hale Home"; och Ashurst-McGee, "Josiah Stowell Jr.–John S. Fullmer Correspondence", s. 108–117.
5. Baugh, "Joseph Smith's Athletic Nature", s. 137–150; Pratt, *Autobiography*, s. 47; Burnett, *Recollections and Opinions of an Old Pioneer*, s. 66–67; *Recollections of the Pioneers of Lee County*, s. 96; Younggreen, *Reflections of Emma*, s. 61, 67, 65, 69; Emmeline B. Wells, "L.D.S. Women of the Past", *Woman's Exponent*, feb. 1908, 36:49.
 6. Joseph Smith History, 1838–1856, vol. A-1, s. 8, i *JSP*, H1:234 (draft 2); Smith, *Biographical Sketches*, s. 92; Bushman, *Rough Stone Rolling*, s. 51–53; Staker, "Isaac and Elizabeth Hale in Their Endless Mountain Home", s. 104.
 7. Joseph Smith History, 1838–1856, vol. A-1, s. 7–8, i *JSP*, H1:234–236 (draft 2); Knight, *Reminiscences*, s. 2; Joseph Smith III, "Last Testimony of Sister Emma", *Saints' Herald*, 1 okt. 1879, s. 290.
 8. William D. Purple, "Joseph Smith, the Originator of Mormonism", *Chenango Union*, 2 maj 1877, [s. 3]; se även An Act for Apprehending and Punishing Disorderly Persons (9 feb. 1788), *Laws of the State of New-York* (1813), 1:114. **Ämne:** Joseph Smith's 1826 Trial [Joseph Smiths rättegång 1826]
 9. "Mormonism—No. II", *Tiffany's Monthly*, juli 1859, s. 169.
 10. Knight, *Reminiscences*, s. 2.
 11. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, s. 96; se även Knight, *Reminiscences*, s. 2.
 12. Se "The Original Prophet", *Fraser's Magazine*, feb. 1873, s. 229–230.
 13. Lucy Mack Smith, History, 1845, s. 97.
 14. Knight, *Reminiscences*, s. 2; Joseph Smith III, "Last Testimony of Sister Emma", *Saints' Herald*, 1 okt. 1879, s. 289.
 15. Joseph Smith III, "Last Testimony of Sister Emma", *Saints' Herald*, 1 okt. 1879, s. 289; Joseph Smith History, 1838–1856, vol. A-1, s. 8, i *JSP*, H1:236 (draft 2).
 16. Joseph Smith III, "Last Testimony of Sister Emma", *Saints' Herald*, 1 okt. 1879, s. 290; Joseph Lewis och Hiel Lewis, "Mormon History. A New Chapter, about to Be Published", *Amboy Journal*, 30 apr. 1879, s. 1; se även Oliver Cowdery, "Letter VIII", i *LDS Messenger and Advocate*, okt. 1835, 2:201.
 17. Joseph Smith History, 1838–1856, volume A-1, s. 8, i *JSP*, H1:236 (draft 2); Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, bok 4, [s. 11]–[12]; bok 5, [s. 1]–[3]. **Ämne:** Sacred Grove and Smith Family Farm [Den heliga lunden och familjen Smiths gård]
 18. "Mormonism—No. II", *Tiffany's Monthly*, juli 1859, s. 167–168.
 19. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, bok 5, [s. 4]–[6].
 20. Knight, *Reminiscences*, s. 2.
 21. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, bok 5, [s. 6].
 22. Lucy Mack Smith, History, 1845, s. 105.
 23. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, bok 6, [s. 1].
 24. "Mormonism—No. II", *Tiffany's Monthly*, juni 1859, s. 165–166; Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, bok 5, [s. 6].
 25. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, bok 5, [s. 6]–[7]; Knight, *Reminiscences*, s. 2.
 26. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, bok 5, [s. 7]–[8].
 27. Knight, *Reminiscences*, s. 2–3; Joseph Smith History, 1838–1856, vol. A-1, s. 5, i *JSP*, H1:222 (draft 2); se även Alma 37:23.
 28. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, bok 5, [s. 8]–[10]; "Mormonism—No. II", *Tiffany's Monthly*, aug. 1859, s. 166; Smith, *Biographical Sketches*, s. 103; se även 1 Mos. 25:29–34.
 29. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, bok 5, [s. 10] och adjacent paper fragment [infogad pappersbit].
 30. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, bok 5, [s. 11]. **Ämne:** Gold Plates [Guldplåtar]
 31. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, bok 5, [s. 11].
 32. "The Old Soldier's Testimony", *Saints' Herald*, 4 okt. 1884, s. 643–644; Salisbury, "Things the Prophet's Sister Told Me", 1945, kyrkans historiska bibliotek; Ball, "The Prophet's Sister Testifies She Lifted the B. of M. Plates", 1954, kyrkans historiska bibliotek; Smith, *William Smith on Mormonism*, s. 11; Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, bok 5, [s. 11]; Joseph Smith III, "Last Testimony of Sister Emma", *Saints' Herald*, 1 okt. 1879, s. 290.
 33. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, bok 5, [s. 11]–[12]. **Ämne:** Lucy Mack Smith

FINNS KYRKAN HÄR?

Jag blev medlem i kyrkan vid 36 års ålder och ibland kände jag mig andligt stark. Andra gånger gick jag på autopilot. Jag hade ett hektiskt arbets-schema, min fru hade påbörjat en ny yrkesbana, min hälsa var dålig och jag hade andra prövningar – allt detta gjorde att jag började känna mig mindre andlig. Jag gick i kyrkan och undervisade i diakonernas kворum, men det var allt jag förmådde att göra. Jag orkade inte läsa skrifterna eller knäböja i bön.

Det var fortfarande jobbigt när jag åkte iväg på en affärsresa till norra Chile. Från flygplatsen i Copiapó körde vi i två timmar till platsen för ett solkraftprojekt i Atacamaöknen. Jag överraskades av hur avlägsen den här regionen var. Det fanns bara röd

sandöken mil efter mil. Landskapets ödslighet var slående.

När vi hade varit där i omkring en vecka körde vi till närmaste ort för att proviantera. En byggnad där fångade min uppmärksamhet. Jag bad föraren att stanna till. Byggnaden hade en fin trädgård och var omringad av ett svart järnstängsel. På framsidan av byggnaden satt en bekant skylt: "La Iglesia de Jesucristo de los Santos de los Últimos Días" eller "Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga".

"Finns kyrkan *här*?" tänkte jag. Jag förundrades över att kyrkan hade tagit sig till den här avlägsna delen av världen. Jag tog en bild av möteshuset och skickade den till min fru. Hennes svar gjorde djupt intryck på mig: "Vår

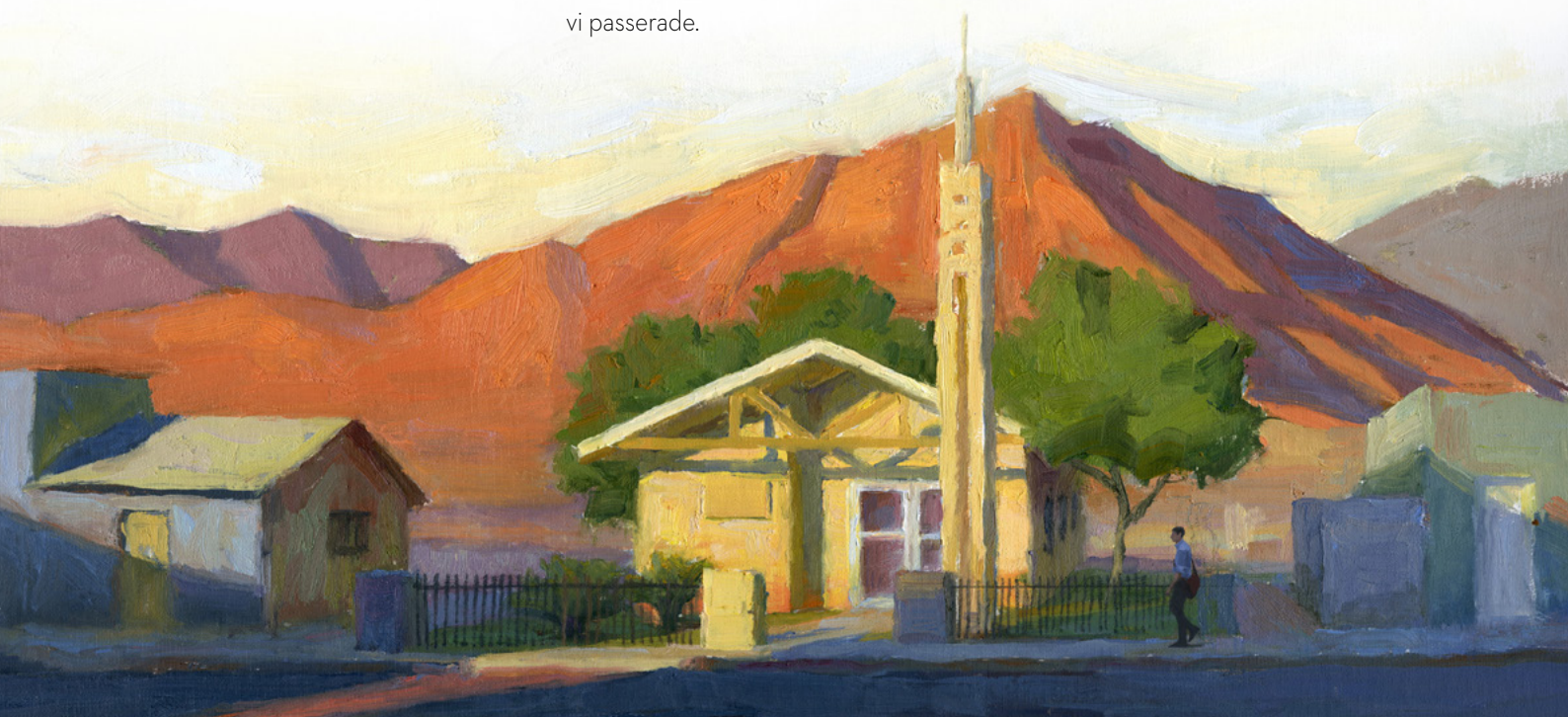
himmelske Fader är medveten om sitt folk överallt."

Det här var ett budskap direkt till mig från min himmelske Fader. Under stressen med att leva från dag till dag hade jag glömt, och behövde bli påmind om, att vår himmelske Fader älskar alla sina barn. Han älskar de heliga i det lilla och avlägsna samhället mitt ute i öknen, och han älskar mig.

Den kvällen knäböjde jag och tackade min himmelske Fader för välsignelserna han hade gett mig den dagen. Vetskapen om att han älskar mig har hjälpt mig att på nytt bygga upp min andlighet, och den fortsätter att stärka mig varje dag. ■

Jon Evans, Kalifornien, USA

När vi körde till närmaste ort för proviantering lade jag märke till en byggnad som vi passerade.

TVÅ MISSIONER, TVÅ VÄLSIGNADE FAMILJER

När jag verkade i Arizonamissionen Mesa fick jag ofta mejl från min äldre syster i Argentina. Natalia var inte medlem i kyrkan. Flera år tidigare när hennes dotter avled försökte vi i familjen att prata med henne om evangeliet, men hon var inte mottaglig.

Jag fortsatte att bära mitt vittnesbörd för henne som missionär. I ett mejl berättade jag för henne om en kvinna som min kamrat och jag hade träffat. Hennes dotter hade också avlidit. Vi vittnade om eviga familjer och hon kände sig hoppfull efter det som vi hade berättat. Jag sa till Natalia att hon kunde få känna samma sak. Hon skrev tillbaka att hon ville känna det hoppet men trodde att hennes tro inte var stark nog.

Jag bestämde mig för att skicka ett handskrivet brev till Natalia och uppmana henne att be om hjälp att ha tro. Jag kände mig också manad att skriva ett stycke på engelska och rikta det till en missionär. Natalia kunde bara spanska så jag sa att hon skulle leta efter missionärerna och be dem översätta åt henne. Jag tänkte att en missionär borde kunna engelska.

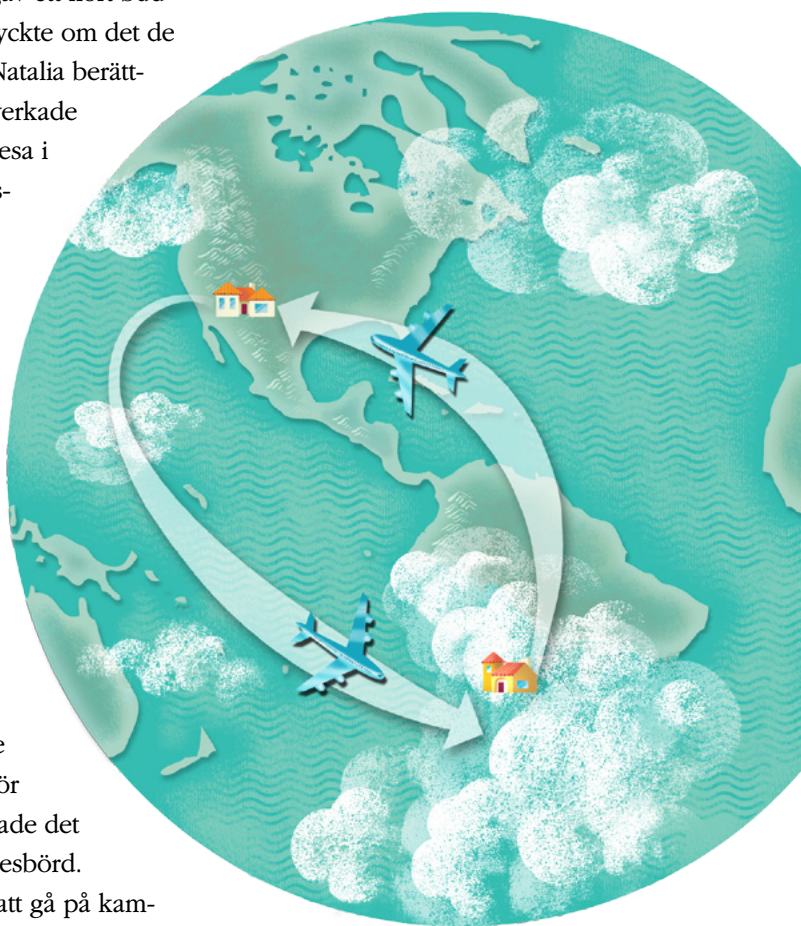
En kort tid därefter fick jag ett mejl från Natalia. Hon hade hittat missionärerna och bett dem översätta mitt brev. De läste det tyst och log. När Natalia frågade vad jag hade skrivit, svarade de: "Låt oss prata om det!" Jag hade skrivit att Natalia hade haft det

svårt efter dotterns död, och jag bad missionärerna att undervisa henne om frälsningsplanen.

Missionärerna gav ett kort budskap och Natalia tyckte om det de undervisade om. Natalia berättade sedan att jag verkade som missionär i Mesa i Arizona. En av missionärerna, äldste Larson, sa att han var därifrån.

Ett år senare förflyttades jag till området där äldste Larsons familj bodde. Jag lärde känna hans familj när han lärde känna min, och båda familjerna välsignades. Äldste Larson hade bett för sin lillebror som hade det svårt med sitt vittnesbörd. Jag fick möjlighet att gå på kamratutbyte med hans bror och hjälpa honom stärka sitt vittnesbörd. Äldste Larson och hans kamrat fortsatte att undervisa Natalia och så småningom döptes hon. Jag vet att Herren sände oss i olika riktningar, mig till Arizona och äldste Larson till Argentina, så att vi båda kunde hjälpa honom att stärka våra familjer i evangeliet. ■

Juan Manuel Gomez, Rosario, Argentina

Jag är tacksam att jag blev kallad till Arizona och äldste Larson till Argentina så att vi båda kunde hjälpa Herren att välsigna våra familjer.

Trots de oroliga känslorna sträckte jag på mig och sa: "Jag går till Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga."

VÄLSIGNAD FÖR ATT HA FÖRKUNNAT MIN TRO

Jag döptes när jag var 19 år. Många av mina släktingar och vänner accepterade inte mitt beslut att gå med i kyrkan, men det hindrade mig inte. Två veckor senare började jag mitt andra år på college. När jag kom tillbaka till skolan blev jag nervös över min nya tro.

Jag började oroa mig för att jag inte skulle ha modet att stå upp för min religion. Jag kände mig ensam. Jag hade aldrig träffat en medlem i kyrkan på college och jag visste inte var jag skulle hitta en möteslokal eller om det ens fanns en församling eller gren i närheten. Jag bad till min himmelske Fader om att få mod. Jag bad att jag skulle ha självförtroendet att stå upp för min nyfunna tro.

Ett par dagar senare hjälpte jag några personer att flytta in. Jag

träffade en ung man som hette Brian och vi blev vänner. Vi promenerade genom skolområdet en dag när han frågade mig vilka planer jag hade för söndagen. Jag sa till honom att jag skulle gå till kyrkan.

"Åh, vilken kyrka går du till?" frågade han.

Trots den oroliga känslan i magen sträckte jag på mig och sa: "Jag går till Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga."

Jag var stolt över mig själv! Jag kände mig också nervös över hur Brian skulle svara. I samma stund fick jag syn på missionärerna. Innan Brian sa något sa jag att jag strax skulle komma tillbaka. Jag sprang över till missionärerna. De var glada över att se mig och gav mig all information jag behövde för att kunna ta mig till kyrkan nästa dag.

Jag gick tillbaka till Brian och förklarade vad som hade hänt. Jag berättade också lite om kyrkan för honom och vi fortsatte vår promenad utan större förändringar, men jag hade nu lite mer stuns i stegen. Jag kände också den värme och frid som bara Anden kan ge. Jag hade känt mig orolig över att vara ensam och att inte veta var kyrkan var. Men jag tror att det sätt varpå de där missionärerna kom till just den platsen vid just den tidpunkten var min himmelske Faders sätt att välsigna mig för att jag hade förkunnat min tro.

Mer än tio år har passerat och sedan den dagen har jag aldrig varit rädd för att säga: "Jag är medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga!" ■
Kristin McElderry, Massachusetts, USA

HERRENS HJÄLP GENOM TVÅ HJÄRNOPERATIONER

Under sjukgymnastiken som jag fick för smärtor i ryggen märkte jag att vänstra sidan av kroppen kändes svag och avdomnad. När jag förklarade hur det kändes för min sjukgymnast blev han bekymrad och uppmanade mig att besöka en läkare.

En magnetröntgen visade att hjärnan hade vuxit under huvudskålen och samlat ryggmärgsvätska i nacken i årtal. Det orsakade svår och ihållande huvudvärk och smärta. Den enda lösningen var en operation. Men trots operationen upplevde jag ändå ihållande smärta.

Sex månader senare återvände jag till min läkare för ytterligare prover, bara för att upptäcka att ansamlingen av ryggmärgsvätska hade blivit ännu större. Jag var livrädd för att behöva genomgå ännu en smärtsam operation. Min make och jag sökte flera olika medicinska åsikter och gick vidare med en läkare som

var övertygad om att det skulle hjälpa att ta bort en del av hjärnan.

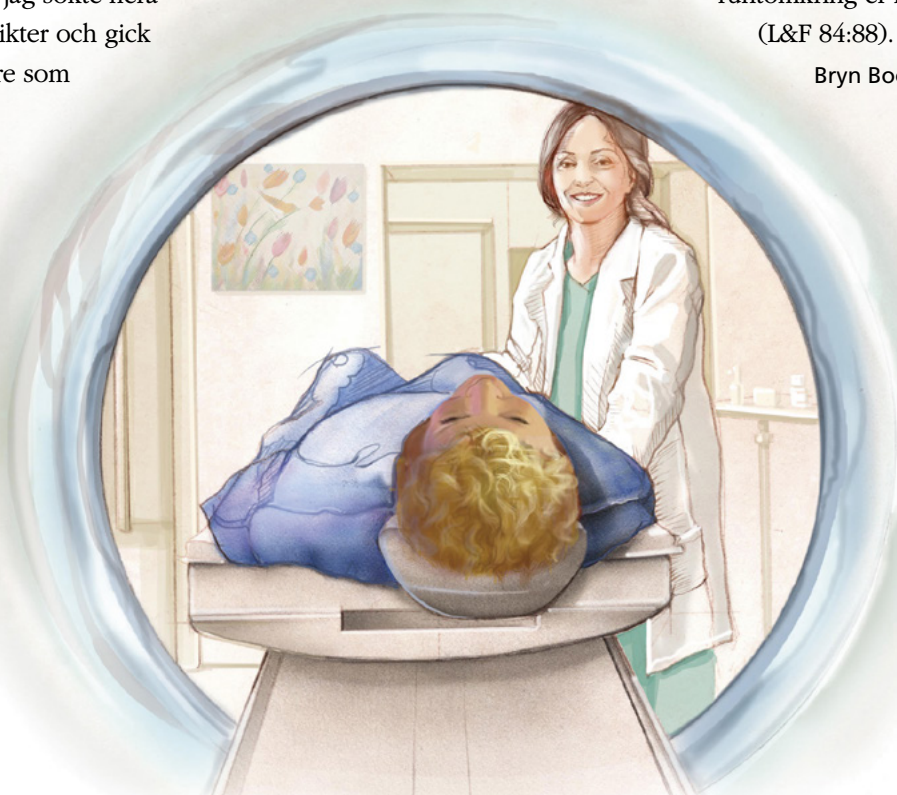
Återhämtningen från min andra hjärnoperation var den mest smärtsamma upplevelsen i mitt liv. Jag bad innerligt om tröst från Anden. Jag lyssnade på tal och psalmer, bad ständigt och fick många prästadömsvälsignelser.

Hela tiden under min smärtsamma återhämtning vet jag att min himmelske Fader hörde mina böner och bönerna som andra uppsände å mina vägnar. Han sände personer till mig när jag behövde dem. En sjuksköterska i min församling lärde mig att hantera min medicinering. Min moster och morbror, som lade märke till tecken på uttorkning, tog mig till sjukhuset. Och en primärpojke som ville

hjälpa vår familj, lade sina leksaker utanför vår dörr till min son. Genom den här upplevelsen och många andra kunde jag känna hur Frälsaren bar upp mig, och mitt vittnesbörd blev starkare för varje dag som gick. Det här var en anmärkningsvärd och helig upplevelse som hade sitt ursprung i en verkligt smärtsam sådan.

Min andra operation var visserligen lyckad, men obehaget har fortsatt och jag har varit tvungen att anpassa mig till ett liv med kronisk smärta och lita på att min himmelske Fader har ett syfte med det. Men jag känner hopp i hans löfte att han ska fortsätta att stärka mig i mina prövningar eftersom han sa: "Jag skall gå framför ert ansikte. Jag skall vara på er högra sida och på er vänstra, och min Ande skall vara i era hjärtan och mina änglar runtomkring er för att upprätthålla er" (L&F 84:88). ■

Bryn Booker, Idaho, USA

En magnetröntgen visade att min smärta orsakades av en ansamling ryggmärgsvätska i nacken. Den enda lösningen var en operation.

Äldste Michael
John U. Teh
i de sjuttios kvorum

Uthållighetens balansgång

Jag pratade nyligen med mina barn, syskonbarn och en ung vän för att få en känsla för den sortens frågor, utmaningar, frustrationer och triumfer som unga vuxna möter i dag. Jag har begrundat och bett om det som berättades för mig och har sammanfattat det i punkter som jag nu delar med mig av i förhoppningen att de kan besvara några av dessa frågor och utmaningar.

Lyssna på den Helige Anden

I motsats till hur några av er känner det ibland, så förkunnar jag att vår himmelske Fader verkligen besvarar våra böner på sitt vis. Fundera över följande skriftställen:

”Ty var och en som ber han får, och den som söker han finner, och för den som bultar skall det öppnas” (3 Ne. 14:8).

”Om någon av er brister i vishet ska han be till Gud, som ger åt alla villigt och utan att kritisera, och han ska få” (Jak. 1:5).

”Ja se, jag skall tala till ditt förstånd och till ditt hjärta genom den Helige Anden, som skall komma över dig och som skall bo i ditt hjärta” (L&F 8:2).

Hur mottar vi då svar och uppenbarelse? Hur vet vi att det är den Helige Anden och inte bara våra egna tankar? Jag vill berätta om två erfarenheter från mitt liv som har kommit att bli mönster för mig.

När syster Teh och jag hade dejtat en tid blev det tydligt att jag ville tillbringa evigheten med henne. Självklart fastade och bad jag uppriktigt om det. Inga särskilda förändringar i mina känslor följde. Jag fick ingen brinnande känsla i hjärtat. Men jag kände fortfarande gott för mitt beslut,

Jag vittnar om att vi kan ”glädjas intill änden” när vi följer den Helige Andens maningar, väljer gott i stället för ont och finner en balansgång i våra ansvarsområden.

så jag höll fast vid det. Syster Teh fick samma svar och här är vi nu. Sedan den upplevelsen har jag nått många av mina beslut på ett liknande sätt (se L&F 6:22–23).

Jämför det med de upplevelser jag nu har gällande de uppdrag som

de tolv apostlarnas kворum har gett mig angående att kalla en ny stavs-president. När jag närmar mig den här uppgiften i en anda av bön och fasta så har jag välsignats med tydliga intryck som hjälper mig veta vem som bör kallas. Intrycken kommer ibland före, ibland under och ibland även efter intervjuprocessen. Jag får alltid en brinnande känsla i hjärtat. Jag har sedan dess insett att det är så den Helige Anden vägleder mig i sådana uppgifter.

Varför denna skillnad på de sätt som den Helige Anden kommunicerar med mig? Jag vet inte. Det viktiga är att jag har lärt mig att känna igen dessa mönster som sätt att ta emot personlig uppenbarelse. Jag finner tröst och tillförsikt i följande uppmaning: "Var ödmjuk så skall Herren din Gud leda dig vid handen och besvara dina böner" (L&F 112:10).

Välj gott i stället för ont

Vissa människor tycker att det blir allt svårare att välja mellan rätt och fel. Det verkar som om det uppstår allt fler gråzoner. Många av de felaktiga men populära åsikterna i dag framstår som förnuftiga när de ses ur ett smalt perspektiv. Men gammalt skräp som ges kreativ reklam och ny förpackning är fortfarande skräp.

Att urskilja rätt från fel behöver inte vara komplicerat. Redan innan vi mottar den Helige Andens gåva är vi välsignade med Kristi ljus:

"Ty se, Kristi Ande ges åt varje människa för att hon skall kunna skilja gott från ont. Därför visar jag er hur ni bör döma, ty allt som inbjuder till att göra gott och som förmår människor att tro på Kristus kommer genom Kristi kraft och gåva, varför ni med fullkomlig visshet kan veta att det är av Gud.

Men allt som förmår människor att göra ont och att inte tro på Kristus och att förneka honom och att inte tjäna Gud, det är – och det kan ni med fullkomlig visshet veta – av djävulen. Ty på så sätt verkar djävulen, ty han förmår ingen människa att göra gott" (Moro. 7:16–17).

Ett av de svåraste proven i vår tid är att stödja den levande profeten. Många av oss säger: "Åh, det är lätt. Jag gör redan det. Check."

Men det är häpnadsväckande att se hur vissa, som förmodas stödja den levande profeten, reagerar på några av de populära åsikterna i dag. När vi möter gruppträck reagerar vissa av oss som att vi inte vet att det finns en profet, eller så bildar vi en uppfattning som antyder detsamma.

Hitta rätt balans

Har du så mycket att göra att det känns som om du dras i olika riktningar? Vet du vad? Det kommer bara att bli värre. Så frågan är: Hur kan du hitta rätt balans?

Låt din eviga andes natur och din identitet som Guds son eller dotter bli ditt vägledande ljus. Fokusera din energi på den sanningen och vad den innebär. Allt annat kommer antingen att försvinna ur ditt liv eller falla på rätt plats.¹ Två skriftställen kan tjäna som vägledande principer:

"Sök först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall allt detta tillfalla er" (3 Ne. 13:33).

"Samla er skatter i himlen, där varken rost eller mal förstör och där inga tjuvar bryter sig in och stjälar.

För där din skatt är, där kommer också ditt hjärta att vara" (Matt. 6:20–21).

Tro det eller ej, men jag var en gång

i er situation. Det fanns en period i mitt liv när jag hade ett heltidsjobb, skola på kvällarna och ett annat deltidjobb efter skolan fram till småtimmarna, allt medan syster Teh och jag uppfostrade vår unga familj. Jag fick bara några timmars sömn ett par dagar i veckan under två månaders tid. Utöver det tjänade jag i församlingens biskopsråd.

Det var en av de mest produktiva perioderna i mitt liv. Jag tror inte att jag någonsin har använt 24 timmar lika effektivt som jag gjorde under den perioden.

President Gordon B. Hinckley (1910–2008) påminde oss om att vi har ett ansvar inför vår familj, vår arbetsgivare, Herren och oss själva.

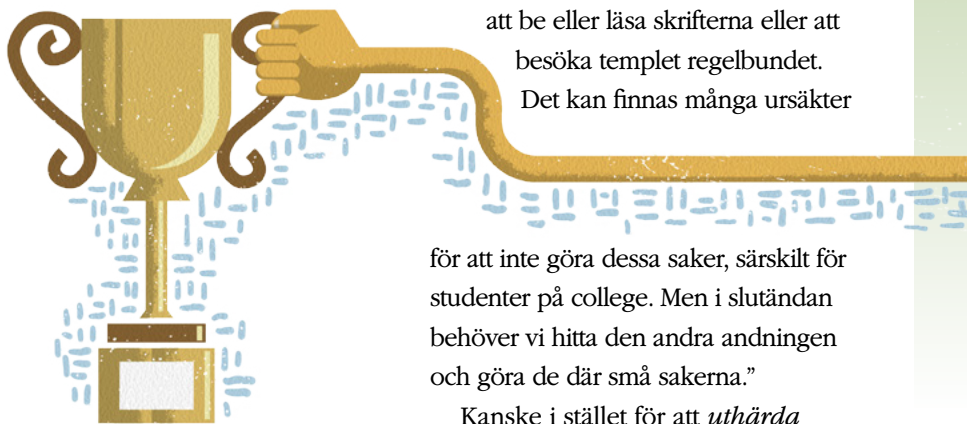
Hur balanserar vi dessa ansvarsområden? President Hinckley sa: "Jag tycker inte att det är svårt. Jag har tjänat i många ämbeten i den här kyrkan. Jag är far till fem barn som var unga och växte upp när jag tjänade i dessa olika ämbeten. ... Vi gladdes åt livet. Vi hade familjehemmaftnar. Vi gjorde bara det som kyrkan förväntade sig av oss."²

Glädjas intill änden

Att hålla ut intill änden handlar inte om att fullgöra en evangeliechecklista och sedan säga: "Jag är ok. Allt jag behöver göra nu är att flyta med och hålla mig kvar." Det handlar snarare

om att kontinuerligt lära och utvecklas. Jesu Kristi evangelium handlar om ständig omvändelse och förändring – det är snarare en uppförsklättring än en promenad i parken.

Kung Benjamin sa: "Se till att allt detta sker med visdom och ordning, ty det krävs inte att någon löper fortare än han har krafter till" (Mosiah 4:27).

Vissa sista dagars heliga använder sig av det här skriftstället för att urskulda sin ovilja att kämpa hårdare eller göra sitt bästa. Problemet är att de bara fokuserar på den första delen av skriftstället.

Här är den andra halvan: "Och vidare är det nödvändigt att han är flitig så att han därigenom kan vinna priset. Därför måste allt göras med ordning." Tillsammans förtydligar bägge halvorna vad det verkligen innebär att göra saker med visdom och ordning.

En ung idrottare som är vän till mig presenterade fenomenet som kallas *andra andningen*, vilket är känslan av förnyad energi som ger dig styrkan att fortsätta även när du är trött.

Vad gäller att hitta andra andningen i övriga aspekter av livet säger min vän: "Som student på college kan det vara väldigt lätt att komma hem sent och ursäktas sig med att vara för trött för

att be eller läsa skrifterna eller att besöka templet regelbundet. Det kan finnas många ursäkter

för att inte göra dessa saker, särskilt för studenter på college. Men i slutändan behöver vi hitta den andra andningen och göra de där små sakerna."

Kanske i stället för att *uthärda* intill änden så kan vi hitta den andra andningen – vår andliga andning – och *glädjas* intill änden. Jag vittnar om att vi kan göra det när vi följer den Helige Andens maningar, väljer gott i stället för ont och finner en balansgång i våra ansvarsområden. ■

Från "These Are Your Days", ett tal som hölls under en andakt vid Brigham Young University–Idaho den 9 juni 2015. För hela talet på engelska, gå till web.byui.edu/devotionalsand speeches.

SLUTNOTER

1. Se Ezra Taft Benson, "Det främsta budet – älska Herren", *Nordstjärnan*, juli 1988, s. 3.
2. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), s. 33.

Vara ärlig

mot mig själv – och mot Gud

Faith Sutherlin Blackhurst

När halva min mission hade gått hade min kamrat och jag svårt för att arbeta bra med missionsledaren i en församling. Vi hade haft olika åsikter så vi pratade med biskopen för att se vad vi borde göra. Innerst inne hoppades jag att biskopen bara skulle prata med honom och fixa problemet åt oss.

Men i stället sa biskopen att jag var högmodig och överdrivet kritisk mot andra. Jag stampade iväg och kände mig missförstådd och frustrerad. Hur kunde han säga så om mig? Brydde han sig ens om våra svårigheter med att sprida evangeliet?

Medan vi gick där beklagade jag mig för min kamrat. Men plötsligt kom jag att tänka på de här orden: ”De skyldiga finner sanningen hård” (se 1 Ne. 16:2). Det fick mig att haja till. Det var uppenbart att tanken kom från Anden. Mitt högmod kanske hade hindrat mig från att acceptera biskopens tillrättavisning som sanning – men

kunde jag verkligen argumentera mot den Helige Anden?

Jag var skyldig, och Gud lät mig veta det.

Sluta rättfärdiggöra dig själv

Just då var det mycket frestande att ignorera det som jag gjorde fel. ”Ingen av oss medger gärna att vi driver bort från den rätta kursen”, instämmer äldste Dieter F. Uchtdorf i de tolv apostlarnas kvorum. ”När vi granskar våra liv ser vi det därför genom ett filter som består av våra förutfattade meningar, våra ursäkter och det som vi intalar oss för att rättfärdiga ovärdiga tankar och handlingar.”¹

I mitt fall hade jag övertygat mig själv om att jag klagade till förmån för missionsverksamheten i vårt område. Och i stället för att acceptera missionsledarens trofasta tjänande – hur ofullkomligt jag än tyckte att det var – såg jag plötsligt att jag var otacksam, otålig och rent ut sagt ovänlig. Tack vare Andens maning kunde jag se mina handlingar för vad de egentligen var.

Mitt högmod hindrade mig från att acceptera biskopens tillrättavisning som sanning – men kunde jag verkligen argumentera mot den Helige Anden?

Ett andligt uppvaknande

Att få en så direkt tillrättavisning av Anden var smärtsamt, men i ordets bästa bemärkelse. Den fick mig att inse att jag måste vara ärlig mot mig själv i fråga om mina brister.

Jag fick personligen veta att Anden kunde vara min största bundsförvant i den processen. Jag kände att äldste Larry R. Lawrence i de sjuttios kvorum talade direkt till

Att ärligt erkänna våra svagheter – eller att se oss själva som vi verkligen är – är trots allt första steget på stigen mot positiva förändringar. När jag fortsätter att vara ärlig och söka vägledning från Anden hjälper min himmelske Fader mig att veta vad som behöver förändras i mitt liv. Och när jag litar till Jesus Kristus, hans försoning och hans förfinande kraft, ser jag förbättringar hos mig själv.

Fastän det var obehagligt att erkänna mina misstag just när jag blev tillrättavissad, vet jag att när jag väljer att vara ödmjuk och ärlig mot mig själv och mot Gud så är jag gladare och bättre på att tycka om mig själv. Jag vet att jag, trots mina brister, har ett gudomligt värde för min himmelske Fader – men han vill ändå att jag ska förbättra mig. Genom hans Sons Jesu Kristi makt och uppriktig omvändelse kan jag bli så mycket bättre än jag någonsin kunnat drömma om. ■

Författaren bor i Utah, USA.

SLUTNOTER

1. Dieter F. Uchtdorf, "Inte är det väl jag, Herre?" *Liahona*, nov. 2014, s. 58.
2. Larry R. Lawrence, "Vad är det mer som fattas?" *Liahona*, nov. 2015, s. 35.
3. Dieter F. Uchtdorf, "Inte är det väl jag, Herre?" s. 58.

mig när han uppmanade kyrkans medlemmar att "ödmjukt [ställa] följande fråga till Herren: 'Vad hindrar mig från att utvecklas?' ... Om du är uppriktig", sa han, "blir svaret snart tydligt. Det blir en uppenbarelse som är menad för just dig."² Jag visste att jag hade förmågan att inte bara ta emot maningar om mina svagheter utan också att förbättra dem.

Från svaghet till styrka

Min upplevelse lärde mig att "om [mina] svagheter och brister blir kvar bland skuggorna kan Frälsarens återlösande kraft inte bota dem så att han kan göra så att det svaga blir starkt".³

Men om jag har mod nog att vara sårbar och ödmjukt erkänna mina svagheter, kan Gud hjälpa mig att vända dem till styrkor genom sin nåd (se Eth. 12:27, 1 Petr. 5:5).

BLIR DET TRÅKIGT I HJÄLPFÖRENINGEN?

Jag var jättenervös för att börja i Hjälpföreningen, men eftersom de välkomnade mig så varmt lärde jag mig att älska den.

Charlotte Larcabal

Kyrkans tidningar

När jag fyllde 18 år så var jag förstås glad över det. Vilken tonåring är inte det? Visst, jag gick fortfarande på high school, hade fortfarande akne och hade fortfarande hushållssysslor att göra hemma i Kalifornien, men jag var ändå vuxen. Jag var på väg in i en helt ny fas i livet och tyckte det var spännande. Det som inte kändes lika spännande var tanken på att vara med de "gamla tanterna" i Hjälpföreningen. De hade barn och jobb och långsamkokare och gillade förmodligen att baka pajer med innetofflorna på. Jag hade läxor och simträning och blå nagellack och undvek att städa mitt rum så länge som möjligt. Hur skulle jag kunna relatera till någon där? Jag var säker på att jag skulle tycka det var pinsamt, ensamt och tråkigt. Och så gick jag dit.

För det första var Hjälpföreningen inte alls tråkig. De log och skrattade mycket. Det de sa var intressant och kom från hjärtat, men de var inte rädda för att skratta heller. För det andra så var det inte så stor skillnad mellan dem och mig. Visst, de var äldre än jag, men de skojade med varandra på samma sätt som mina vänner och jag gjorde. Mer än en gång ställde någon

exakt samma fråga som jag hade undrat över. Och när de annonserade mötet för hemmets, familjens och den enskildes utveckling den veckan blev jag chockad. De skulle lära sig om självförsvar! Det ville jag göra!

Jag blev jättenervös när syster Larsen, som var Hjälpföreningens president, bad mig att ställa mig upp och presentera mig, men det var inte så farligt det heller. Alla log mot mig. Syster Edwards, en av mina gamla seminarielärare, gav mig tummen-upp och syster Richards som mindes mig sedan Primär sa att hon inte kunde tro att jag redan var "vuxen". Och de behandlade mig som om jag var vuxen. Jag kände mig som ett barn som klädde ut sig, men för de flesta kvinnorna den dagen var jag en ny syster.

Sedan dess har jag älskat Hjälpföreningen, oavsett vilken församling jag har tillhört. Så fort jag kommer in i ett hjälpföreningsrum kan jag känna det: det systerliga bandet och känslan av tillhörighet. Jag gillar att göra mitt bästa för att upplyfta systrarna i Hjälpföreningen och lära mig allt jag kan av dem.

Och som det har visat sig är jag ganska bra på att baka paj. ■

”Vi måste ta hand om varandra, vaka över varandra, trösta varandra och ta emot undervisning så att vi alla kan sitta ned i himlen tillsammans.”

– Lucy Mack Smith, mor till profeten Joseph Smith (i *Döttrar i mitt rike: Hjälpföreningens historia och verksamhet* [2011], s. 25)

VAD ÄR HJÄLPFÖRENINGEN EGENTLIGEN?

Hjälpföreningen grundades av profeten Joseph Smith den 17 mars 1842 i Nauvoo i Illinois. Organisationen har två huvudsyften: att hjälpa fattiga och behövande och att föra människor till Kristus. Hjälpföreningen är i dag en av de största kvinnoorganisationerna i världen. Systrarna träffas på söndagar och vid andra tillfällen efter behov.

VAD MAN KAN FÖRVÄNTA SIG I HJÄLPFÖRENINGEN

- En grupp kvinnor som älskar dig och stöttar dig.
- Möjligheten att älska och tjäna andra kvinnor som besökslärare.
- Söndagslektioner och andra sammankomster som hjälper dig i ditt personliga liv och ger dig möjligheter att tjäna och utveckla dina roller som kvinna, dotter, syster, faster, moster och/eller mamma.

MIN FÖRSTA DAG

I ÄLDSTEKVORUMET

Jag var ung och en sprillans ny äldste. Vad hade jag att erbjuda äldstekvorumet? Mycket, visade det sig!

”Det är varje sista dagars heligs
plikt att fritt dela med sig till sina
bröder – att alltid älska och hjälpa dem.
... Vi [måste] ta oss an föräldralösa barn
och änkor i deras nöd.”

– Joseph Smith (*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith [2007], s. 422*)

Dallin Luedtke

Jag var inte precis nervös inför att börja i äldstekvorumet eftersom jag kände att jag visste vad som väntade. Dessutom kände jag alla i min församlings äldstekvorum. De var mina vänners pappor och män som jag såg upp till som mentorer. Jag visste att de gärna hjälpte mig förstå saker och ting, så det var inte så nervpåfrestande att börja i äldstekvorumet.

Det som var lite svårare var att bidra till lektionerna. Först var det svårt att tänka sig att jag kunde erbjuda något till män som hade så mycket mer livserfarenhet och så mycket mer visdom än jag.

Det var annorlunda men ändå likadant

Äldsternas kvorum skiljer sig definitivt åt från prästernas kvorum. I stället för en grupp killar i din ålder är du plötsligt med vuxna. De första gångerna jag gick dit sa jag inte så mycket. Jag var rädd att jag skulle vara för ung och inte veta tillräckligt för att bidra med något.

Men ju mer jag har gått dit, desto mer bekväm känner jag mig, och desto mer inser jag att oavsett hur gamla vi är så har alla något att bidra med. Vi har olika upplevelser av evangeliet och olika nivåer av kunskap om olika principer.

Jag hade något att säga

En gång pratade vi om Frälsarens försoning och jag räckte upp handen.

Jag sa bara att tack vare Jesu Kristi försoning kan han inte bara befria oss utan också hjälpa oss komma närmare honom och Gud. Jag berättade om min relation till min himmelske Fader och Jesus Kristus och hur den har stärkts allt eftersom min kunskap om försoningen har ökat. Efter lektionen kom en man fram till mig och tackade mig för det jag hade sagt. Han sa att han aldrig hade tänkt på saker och ting på det sättet jag sa dem på och att han verkligen uppskattade min insikt.

Hemundervisning är coolt!

I äldstekvorumet lär man sig inte bara av en lärare utan man lär också av Anden och alla andra i kvorumet. De perspektiven hjälper mig att få större insikt om det som undervisas. Och det hjälper mig att bli en bättre tjänare åt Herren. Sedan jag har blivit äldste har jag till exempel börjat gilla hemundervisning mycket mer! Jag tror att jag tar det lite mer på allvar eftersom jag vet att när jag blir missionär om några månader så ska jag besöka människor och berätta om evangeliets budskap för dem, precis som jag gör som hemlärare. I stället för att bara sitta där och låta min kamrat undervisa har jag börjat förbereda mig för våra besök. Jag ser till att säga något. Jag vet att det är en bra förberedelse för min mission, men det har också gjort hemundervisningen mer

VAD MAN KAN FÖRVÄNTA SIG I ÄLDSTEKVORUMET

- Söndagslektioner där kvorummedlemmar berättar om insikter och perspektiv som stärker ditt vittnesbörd om Jesus Kristus och hans evangelium och hjälper dig förbereda dig för dina framtida roller som make, far och prästadömsledare.
- Möjligheterna att tjäna som prästadömsbärare berikar dig och stärker banden mellan dig och de andra kvorummedlemmarna.
- Du är en del av ett kvorum där du får stöd medan du lär dig om dina nya ansvar som bärare av melkisedekska prästadömet.

meningsfull för mig. Nu uppskattar jag människorna i min församling mer och människorna jag besöker.

Om jag kan göra det så kan du göra det

Du behöver inte vara nervös för äldstekvorumet, utan du kan definitivt se fram emot att höra mer om ämnena du lär dig om. Du kan se fram emot att bli en bättre lärare, ledare och tjänare åt Herren. Och det är så coolt! ■

Författaren bor i Kalifornien, USA.

Extra hjälp

Allie Arnell

Jag sjönk i min egen takt. En och en halv meter ... jag kände hur en ström tryckte på mig. Nu tre meter. Plötsligt blev det mörkt. Mina andetag blev kortare. Det här kalla, mörka havet var inte alls som poolen vi hade övat i. Rädd och klaustrofobisk skyndade jag mig upp till vattenytan.

”Vad hände?” frågade instruktörens assistent. Tårar vällde upp innanför dykmasken. Jag var mitt i min certifieringsexamen och skulle dyka 9 meter, en av de nödvändiga färdigheterna för att man ska klara examen. Assistenten såg min panik och försäkrade mig om att jag skulle klara det. Han var uppmuntrande men inte pådrivande. Han sa bland annat: ”Du behöver inte göra det här.” Det var då jag insåg att jag ville göra det.

Jag insåg att fastän det var svårt så ville jag genomföra det. Jag ville få mitt certifikat. Så jag lade band på rädslan och genomförde resten av momenten med klassen för att klara examen. Det var svårt, men med lite uppmuntran kunde jag göra det.

Flera månader senare när jag verkade som missionär i Peru påmindes jag om min svåra dykupplevelse när jag

uppmuntrade människor att stärka sin tro och förändra sina liv. En familj som min kamrat och jag tyckte särskilt mycket om att besöka var familjen Rumay. Carina och Enrique och deras två tonårsdöttrar Karen och Nicole tog ofta emot oss och stal snabbt våra hjärtan. Det dröjde inte länge förrän Carina, Karen och Nicole tog emot evangeliet och blev medlemmar i kyrkan.

Men Enrique behövde lite extra hjälp. Vårt budskap skilde sig från vad han hade hört i sin uppväxt, så det tog ett tag att förtjäna hans tillit. Enrique

ifrågasatte flera saker. Det som bekymrade honom mest med evangeliet var Mormons bok. Han hade aldrig hört talas om boken tidigare, och det var svårt för honom att läsa och förstå den. Den obekanta boken fick Enrique att känna sig osäker.

I det ögonblicket var Enrique som jag när jag simmade tillbaka upp till vattenytan. Alla andra verkade dyka utan problem medan jag var stel av skräck. Och liksom för mig var det lite extra hjälp som Enrique behövde för att lyckas.

På din mission kanske du träffar undersökare som behöver någon vid sin sida som är villig att dyka ner i processen med dem.

Den hjälpen kom till honom i olika former. Han hade missionärer som hjälpte honom med hans frågor och att känna Anden. Han hade också församlingsmedlemmar som blev vän med honom och lärde honom om hans roll som far. Men den största hjälpen var Enriques egen familj.

Redan före familjen Rumays dop hade de gjort det till en vana att be och studera skrifterna tillsammans. De gav Enrique skrifter med större text och en ljudversion så att det var lättare för honom att studera Mormons bok. De här enkla ansträngningarna hjälpte Enrique enormt. Ingen satte press på honom, de bara stöttade honom. Genom sina gärningar sa de till honom: "Vi vet att du klarar det här."

Den här hjälpen gjorde att Enrique själv upptäckte kraften i Mormons bok. En dag sa han att han hade lyssnat på hela boken och att han visste att den var Guds ord. Omkring fyra månader efter att Enriques fru och döttrar hade döpts tog han samma steg och döptes han också.

Enrique säger att han är tacksam för hjälpen och tålamodet som gjorde att han kunde komma dit där han är i dag. Som missionär kände jag mig

välsignad att få se den här familjens exempel på kärlek när de hjälpte sin make och far att övervinna sina tvivel. Jag var också tacksam att jag hade haft min svåra upplevelse med scubadykning så att jag kunde relatera lite till hur Enrique kände sig och hur andra undersökare kan känna sig under omvändelseprocessen.

När du inbjuder andra att omvända sig och förändras under din mission, tänk då på att ibland är lite extra

uppmuntran allt de behöver för att lyckas. De kanske behöver någon pålitlig och erfaren person vid sin sida som säger: "Det kommer att gå bra. Jag vet att du klarar det. Jag tror verkligen på dig." De kanske hoppas att du är den som är villig att dyka ner i processen med dem, hjälpa dem lära sig nya vanor och färdigheter, och hjälpa dem få sitt certifikat, som i slutändan är Herrens godkännande. ■

Författaren bor i Iowa, USA.

BERÖRD AV EN LEVANDE PROFETS ORD

NÄR JAG VAR 15 ÅR såg jag två missionärer framför en stormarknad. En av dem inbjöd mig att komma till kyrkan. Jag var inte särskilt intresserad, så jag sa till dem: "Kanske, någon gång", och gick därifrån.

Dagen därpå ringde min moster och bad mamma komma hem till henne för att höra ett speciellt budskap. Mamma och jag sprang över och såg samma missionärer som jag hade sett dagen innan sitta inne i min mosters hus! Mamma var intresserad av deras budskap och jag började också lyssna. Men när missionärerna frågade mig om jag trodde på en levande profet svarade jag bestämt nej. En av äldsterna höll upp en bild av Thomas S. Monson och vittnade om att president Monson var en profet. De uppmanade mig att komma och titta på generalkonferensen dagen därpå och

bestämma själv. Eftersom jag var nyfiken gick jag med på att komma.

Nästa dag kom vi till kyrkan precis när inledningsbönen var över. När jag kom in i rummet såg jag president Monson på skärmbilden. Han log och sa: "Mina kära bröder och systrar, jag hälsar er välkomna ..."

Så fort president Monson öppnade munnen kom en stark känsla över mig som bekräftade att han var en Guds profet. I slutet av konferensen sa jag till missionärerna: "Jag vill bli döpt." Sedan dess har jag själv verkat som missionär och undervisat många om det återställda evangeliets underbara sanningar.

Jag vet att Gud har välsignat oss genom att kalla profeter igen. Gud älskar oss och talar till oss genom nutida profeter. ■

Maicon B., São Paulo, Brasilien

Hur kan vi stötta profeter och apostlar?

1. Be om att få ett vittnesbörd om att Gud kallade dem som sina profeter till att undervisa världen (se Jer. 1:5, 7).
2. Älska dem och be för dem.
3. Stötta dem även när det inte är populärt.
4. Studera deras lärdomar och deras exempel.
5. Följ dem. Tro på det som de säger och sträva efter att göra det de undervisar om (se L&F 21:4-6).

JAG SKÄMS INTE

NÄR JAG GICK PÅ EN INTERNATSKOLA bodde jag i ett studenthem med andra elever. Jag gjorde mitt bästa för att leva efter evangeliets principer genom att ofta be och studera skrifterna.

En dag såg en klasskamrat att jag studerade Mormons bok på sängen. Hon började ilsket räkna upp alla anledningar till att hon ansåg att kyrkan var falsk. Sedan berättade hon för alla andra på studenthemmet om min "konstiga" tro. En del klasskamrater började håna mig och min religion. Andra bara undvek mig. Till slut gömde jag min Mormons bok under en låda med kläder och studerade bara Bibeln för att mina klasskamrater skulle sluta reta mig.

Jag fortsatte studera Bibeln tills jag kom till Romarbrevet 1:16, där det står: "Jag skäms inte för evangeliet. Det är en Guds kraft till frälsning för var och en som tror." Jag insåg att jag genom att gömma Mormons bok visade mina klasskamrater att jag skämdes för min tro. Jag tog fram min Mormons bok och bad min himmelske Fader om förlåtelse. Sedan gick jag till mina kamrater och vittnade om det återställda evangeliet. De flesta av dem slutade förolämpa mig och blev mina vänner igen.

Jag vet att Gud förstår prövningarna som vi går igenom. När vi står för det vi tror på och visar att vi inte skäms för Kristi evangelium, ger han oss sin kraft, sitt beskydd och sin vägledning. ■

Pamela O., Abuja, Nigeria

TJÄNANDE GENOM TECKENSPRÅK

NÄR JAG VAR SEX MÅNADER GAMMAL var mitt första tecken "mjölk", och flera veckor senare kunde jag säga "panda" verbalt. Jag kan höra, men mitt modersmål var amerikanskt teckenspråk. Mamma verkade som missionär för döva och fortsatte sedan att studera teckenspråk i skolan, och hon ville att jag också skulle lära mig det.

Teckenspråket har varit en otrolig välsignelse i mitt liv. Det har gjort att jag har lärt mig så mycket mer än vad jag skulle ha gjort utan det. Det för människor samman. Jag älskar att undervisa andra, en och en, om vad jag vet och ge presentationer i skolan och i kyrkan. Det är också kul att se generalkonferensen och andra videor från kyrkan på teckenspråk med mamma.

Att ha teckenspråk i mitt liv har stärkt mitt vittnesbörd enormt. Jag kan lära känna fler av Guds barn än vad jag skulle ha gjort utan det, och det är ett bra redskap för att tjäna andra. Jag är tacksam för den här välsignelsen i mitt liv och för de underbara personer jag har träffat och lärt mig av. ■

Israel H., Oregon, USA

SIDA EFTER SIDA SÄGER ATT **VI TROR**

När min klasskamrat sa att mormoner inte tror på Kristus bestämde jag mig för att läsa Mormons bok på ett helt nytt sätt.

Richard M. Romney

Kyrkans tidningar

”**M**ormoner är inte kristna.” De orden från en av mina klasskamrater i high school fick mig att haja till.

”Visst är vi det”, sa jag.

”Varför läser du då Mormons bok?” sa han medan han gick iväg, utan att ge mig en chans att svara.

Jag tänkte mycket på den frågan. Svaret är förstås att mormoner *är* kristna och att Mormons bok *är* ännu ett Jesu Kristi testamente. Vi läser den tillsammans med Bibeln för att lära oss ännu mer om Frälsaren.

Jag hade läst Mormons bok tidigare. Jag visste att den var sann. Men på grund av min klasskamrats fråga kände jag mig manad att studera den på ett nytt sätt, och skriva ner hur ofta den nämnde Jesus Kristus. När jag gjorde det blev jag förbluffad.

Jag hade knappt öppnat boken förrän jag läste på titelbladet att Mormons bok skrevs för att övertyga läsarna om ”att Jesus är Kristus, den

evige Guden, som uppenbarar sig för alla nationer”.

I inledningen till Mormons bok läste jag: ”Höjdpunkten i Mormons boks uppteckning är Herren Jesu Kristi egen verksamhet bland nephiterna strax efter sin uppståndelse.”

Det står att de som får ett vittnesbörd genom den Helige Anden om att uppteckningen är sann ”kommer också genom samma kraft att veta att Jesus Kristus är världens Frälsare”.

Jag gick till ”tre vittnens vittnesbörd” där det står att en ängel visade

DITT EGET SÖKANDE

När man studerar Mormons bok är det lätt att lära sig om Jesus Kristus. Du kan göra anteckningar medan du läser eller använda studiehjälpmedel som Handledning för skriftstudier, som anger många hänvisningar till Jesus Kristus i Mormons bok. Mormons bok är verkligen ännu ett Jesu Kristi testamente.

dem plåtarna från vilka Mormons bok översattes, och att ”vi vet att det är genom Gud Faderns och vår Herre Jesu Kristi nåd som vi såg och vittnar om att allt detta är sant”.

Sedan berättas det i ”Profeten Joseph Smiths vittnesbörd” om ett besök av ängeln Moroni, som sa att Mormons bok innehåller det eviga evangeliets fullhet ”så som Frälsaren gav det till de forna invånarna” i Amerika.

Jag hade inte ens kommit till 1 Nephi och hade redan hittat så mycket!

Mitt sökande fortsatte. I 1 Nephi läste jag att Lehi kände till Messias ankomst (se 1 Ne. 1:19). Jag läste hans profetior om Återlösaren, ”som skulle ta bort världens synder” (1 Ne. 10:10; se v. 4–10). Jag läste Nephis beskrivning av Jesu Kristi födelse, hans verksamhet, död, uppståndelse och framtida besök till det forntida Amerika (se 1 Ne. 10–12).

Jag läste profetior om att Mormons bok skulle bekräfta Bibelns sanningar att ”Guds Lamm är den evige Faderns Son och världens Frälsare och att alla människor måste komma till honom” (1 Ne. 13:40). Och jag läste Nephis vittnesbörd att ”alla nationer, släkter, tungomål och folk skall bo tryggt i Israels Helige om så är att de omvänder sig” (1 Ne. 22:28).

Efter en dag var jag på sidan 53. Jag hade precis läst klart *en* av böckerna i Mormons bok, men vilket mäktigt vittnesbörd jag hade fått redan!

Under veckorna som följde hittade jag sida efter sida av vittnesbörd om Jesus Kristus, syner i vilka han visade sig för profeter och den detaljerade beskrivningen av hans verksamhet bland de forntida amerikanerna. Jag avslutade läsningen med Moronis mäktiga vittnesbörd

om Jesus Kristus (se Moro. 9); hans uppmaning att fråga ”Gud, den evige Fadern, *i Kristi namn*, om inte [Mormons bok] är [sann]” (Moro. 10:4; kursivering tillagd); och på sista sidan hans kärleksfulla och övertygande inbjudan att ”komma till Kristus” (Moro. 10:30, 32).

Jag upptäckte att Mormons bok helt och hållet motbevisade min klasskamrats ord. Om en kristen är någon som tror på Jesus Kristus, så säger sida efter sida i Mormons bok: ”Vi tror!”

Så småningom träffade jag min vän igen. Jag berättade om min upplevelse och uppmanade honom att läsa Mormons bok. Han tackade artigt nej men sa att han var glad att jag hade tagit emot Jesus Kristus som min Frälsare. Och efter vårt samtal tror jag han förstod bättre vad jag menar när jag säger: ”Visst är vi kristna.” ■

”Jag jämför mig konstant med andra, särskilt med dem som verkar ha perfekta liv. Hur kan jag få större självförtroende?”

”Vi [använder] så mycket tid och energi åt att jämföra oss med andra. ... Det får oss att skapa förväntningar på oss själva som är omöjliga att uppnå. ...

[Gud] vill att vi ska bli fullkomliga, och om vi håller oss kvar på lärjungeskapets stig kommer vi en dag att bli det. Det är okej att du inte är riktigt där än. Jobba på, men sluta nedvärdera dig själv.”

Äldste Dieter F. Uchtdorf i de tolv apostlarnas kворum, ”Förgätmigej”, generalkonferensen i oktober 2011.

Be om att få veta vilka gåvor du har

Du har så många talanger och andliga gåvor som din himmelske

Fader har gett till just dig. Det finns sätt att välsigna andra människor som bara du kan göra. Det är vår himmelske Faders plan. Be om att få veta vilka gåvor du har fått, och om du behöver mer vägledning kan du fråga närstående. Genom att lyssna på Anden och sträva efter att upptäcka och utveckla dina talanger och gudomliga egenskaper kan du få ett större självförtroende än du någonsin haft tidigare.

Amy P., 17 år, Kentucky, USA

Lär känna dem bättre

När jag inser att jag jämför mig själv med någon annan så försöker jag lära känna den personen

lite bättre. När jag blir mer bekant med min ”idol” blir det verkligen uppenbart att varje människa på jorden får prövningar. Ju mer jag pratar med den personen, desto mer börjar jag se honom eller henne som en vän och inte någon som är perfekt.

Amelia C., 15 år, Idaho, USA

Det är bara vår himmelske Faders åsikt som räknas

I sitt tal under generalkonferensen i oktober 2016, "Duger jag? Kommer jag att klara det?" säger äldste J. Devn Cornish i de sjuttios kворum: "Den enda åsikt som betyder något är vad vår himmelske Fader tycker om oss. Fråga honom uppriktigt vad han tycker om dig. Han älskar och tillrättavisar oss, men slår aldrig ner modet på oss." När jag tänker att jag aldrig blir så bra som människorna omkring mig, vänder jag mig till min himmelske Fader och försöker komma ihåg att jag är dotter till en kärleksfull Gud som är villig att hjälpa mig nå min fulla potential och bli den han vet att jag kan bli om jag söker honom.

Amanda M., 19 år, Paraná, Brasilien

Be Herren om självförtroende

Jag brukade jämföra mig med andra som jag trodde låg långt före mig, särskilt personer som hade bättre ekonomi. När jag bad till min himmelske Fader så gav han mig större självförtroende. Jag visste att oavsett vilken prövning jag hade, skulle Gud hjälpa mig eftersom han inte ger oss någon plikt utan att bereda ett sätt för oss att kunna utföra den (se 1 Ne. 3:7; 17:3).

Joshua O., 19 år, Lagos, Nigeria

Svaren är avsedda att ge hjälp och perspektiv, inte att vara officiella tillkännagivanden om kyrkans lära.

Vad är urskillningens gåva?

I skrifterna står det att gåvan "att skilja mellan andar" är en gåva från Anden (1 Kor. 12:10; L&F 46:23). Det innebär "att förstå eller veta något genom Andens kraft. ... Den innefattar att kunna urskilja människors sanna karaktär samt andliga manifestationers ursprung och innebörd" (HFS, "Urskillningens gåva", scriptures.lds.org).

Äldste David A. Bednar i de tolv apostlarnas kворum har sagt att urskillningens gåva kan hjälpa oss att 1) "upptäcka dolda fel och dolda ondska hos andra", 2) "upptäcka dolda fel och dolda ondska hos oss själva", 3) "finna och frambringa det goda som kan ligga dolt hos andra" och 4) "finna och frambringa det goda som kan ligga dolt hos oss" ("Snar att uppfatta", *Liahona*, dec. 2006, s. 19).

Vad anser du?

"Hur kan jag göra så att min elektroniska enhet inte distraherar mig, särskilt i kyrkan och seminariet?"

Skicka ditt svar och, om du så önskar, ett foto med hög upplösning, före den 15 juli 2018, till liahona.lds.org (klicka på "Submit an Article or Feedback").

Svaren kan komma att förkortas eller förtydligas.

UPPTÄCK DINA

Justina Lichner

Det verkar som om alla alltid säger: "Om du bara visste hur bra du är." Men sanningen är den att ibland vet vi faktiskt inte hur bra vi är. När vi inte känner oss som den smartaste, trevligaste, snyggaste, roligaste och den mest begåvade verkar vårt självförtroende försvinna.

Men tänk på följande: Vi är alla söner och döttrar till vår himmelske Fader. Som sådana har han gett oss unika gåvor och talanger som hjälper oss uppfylla vår gudomliga potential. Allteftersom vi upptäcker de här gåvorna påminns vi om vårt gudomliga värde som hans barn, och vi kan komma honom närmare och hjälpa andra att göra detsamma.

till handling. Ta det här skriftstället till exempel: "Upphör att strida med varandra, upphör att tala illa om varandra" (L&F 136:23). Vilka gåvor kan du utveckla genom den här uppmaningen? Gåvan att säga vänliga ord, gåvan att lugna ner andra, gåvan att behärska sig, med mera. Och det är bara i en vers! Genom att läsa skrifterna och lyssna på Andens maningar kan du få hjälp att upptäcka dina gåvor.

UPPTÄCK DINA GÅVOR

Här är nio förslag som hjälper dig upptäcka några av dina gåvor som inte är så uppenbara.

1. Be andra att tala om det för dig.

Ibland ser vi inte själva det andra kan se i oss. Be en vän, släkting eller ledare i kyrkan att skriva ett kort till dig om en talang som de ser att du har.

2. Sök efter gåvor under prövningar.

När vi har det svårt kan vi välja att låta våra bästa egenskaper eller våra sämsta egenskaper komma fram. När du har det jobbigt kan du fokusera på att upptäcka och använda dina bästa egenskaper och gåvor.

3. Be om hjälp att upptäcka dina gåvor.

Vår himmelske Fader vet vår gudomliga potential. Om vi har svårt att se den i oss själva kan han hjälpa oss. Du kan be om hjälp att upptäcka dina gåvor.

4. Var inte rädd att pröva något nytt.

Utvecklar vi bara de gåvor vi redan vet att vi har för att vi är för rädda för att göra något som vi inte har gjort förut? Nu är det dags att pröva något nytt och upptäcka okända gåvor.

5. Sök Guds ord.

Vår himmelske Fader hjälper oss att upptäcka och utveckla våra gåvor genom ledtrådar vi hittar i skrifterna - oftast genom uppmaningar

6. Fokusera på andra. Ibland kommer våra bästa egenskaper fram när vi inte fokuserar på oss själva utan på hur vi kan arbeta med och hjälpa andra. När vi gör det ser vi att vi har många kristuslika gåvor.

7. Tänk på de personer som du ser upp till.

Vilka är några av dina förebilder? Du kan göra en lista över alla gåvor som dina förebilder har, och i stället för att fokusera på vilka gåvor ni inte har gemensamt kan du glädjas åt det som ni har gemensamt.

8. Tänk på din familj. Vilka gåvor har du som dina syskon, föräldrar eller far- och morföräldrar också har? Sök vidare!

GÅVOR

Släktforska, upptäck berättelser och hitta ännu fler gåvor som du delar med din släkt.

9. Ta emot och läs din patriarkaliska välsignelse. Din välsignelse kan nämna gåvor som du har och bör utveckla, och den kan också leda dig in på en väg som låter dig upptäcka andra nya gåvor och talanger.

BLI FULLKOMNAD I HERREN

Vi behöver inte vara bäst på allting för att veta att vi är värdefulla barn till Gud. Vi behöver bara hängivet söka efter och utveckla våra gåvor och talanger. Sedan kan vi genom Jesu Kristi försoning bli fullkomnade i honom (se Moro. 10:32). ■

Författaren bor i Rheinland-Pfalz, Tyskland.

EN ÖNSKAN ATT UPPTÄCKA

"Jag vet att vår himmelske Fader har många gåvor och talanger som han vill ge oss, men de är beroende av att vi ber om att få dem. Välsignelser kräver en del arbete från vår sida' (Bible Dictionary, 'Prayer')."

Äldste Mervyn B. Arnold i de sjuttios kворum, "Var är jag? Hur du upptäcker och utvecklar dina andliga gåvor och talanger", *Liahona*, dec. 2014, s. 61.

HJÄLP ANDRA ATT UPPTÄCKA SINA GÅVOR

Vi ser egenskaper hos andra som de kanske inte kan se själva. Den här veckan kan du berätta om de egenskaperna för en vän eller familjemedlem. Här är några frågor du kan ställa till dig själv för att upptäcka andras gåvor.

1. Vad har de gjort för att hjälpa dig?
2. Vad tycker du om hos dem?
3. Vad är de bra på?
4. Vad försöker de bli bättre på?

EFTERTÄNKSAM

DET ANDLIGA

Ljuset

SKINER STÄNDIGT
PÅ HELA GUDS SKAPELSE.

Äldste Dieter F. Uchtdorf
i de tolv apostlarnas kворum, "Det himmelska ljusets bärare",
generalkonferensen i oktober 2017.

Ljuset är alltid där

Äldste Dieter F. Uchtdorf
i de tolv apostlarnas kворum

Under mina flygningar som flygkapten över planeten jorden fascinerades jag alltid av skönheten och fullkomligheten i Guds skapelse. Särskilt fängslande fann jag relationen mellan jorden och solen. Jag ser det som ett djupt åskådningsexempel på hur mörker och ljus existerar.

Som vi alla vet blir natt till dag och dag till natt var tjugofjärde timma.

Så vad är då natt?

Natt är ingenting mer än en skugga. Inte ens den mörkaste natt slutar solen ge sitt sken. Den fortsätter lysa lika klart som någonsin. Men hälften av jorden är i mörker.

Frånvaron av ljus orsakar mörker.

När nattens mörker faller förtvivlar vi inte och oroar oss för att solen slocknat. Vi antar inte att solen är borta eller död. Vi förstår att vi är i skugga, att jorden fortsätter att rotera och att solens strålar så småningom ska nå oss än en gång.

Mörker betyder inte att det inte finns något ljus. Oftast betyder det bara att vi inte är på rätt plats för att ta emot ljuset.

Det andliga ljuset skiner ständigt på hela Guds skapelse.

Det är vårt ansvar att vara på rätt plats och se Jesu Kristi evangeliums gudomliga ljus. Även om natten har fallit och världen tycks mörk kan vi välja att vandra i Kristi ljus, hålla hans bud och modigt vittna om hans verklighet och storhet.

Varje gång ni vänder era hjärtan till Gud i ödmjuk bön, upplever ni hans ljus. Varje gång ni söker hans ord och hans vilja i skrifterna, tilltar ljuset i klarhet. Varje gång ni lägger märke till någon i nöd och offrar er egen bekvämlighet för att nå ut i kärlek, expanderar och tilltar ljuset. Varje gång ni förkastar frestelse och väljer renhet, varje gång ni söker eller ger förlåtelse, varje gång ni modigt vittnar om sanningen, jagar ljuset bort mörkret och drar till sig andra som också söker ljuset och sanningen. ■

Från ett tal under generalkonferensen i oktober 2017, när äldste Uchtdorf var andre rådgivare i första presidentskapet.

Föddes i **Ostrava,**
Tjeckoslovakien,
den 6 november 1940

Han blev medlem i kyrkan 1947
i Zwickau, Tyskland.

Inröstades som medlem i
**de tolv
apostlarnas
kvorum**
den 2 oktober 2004

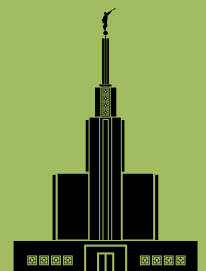

Som liten
var han och
hans familj
flyktingar.

*De flydde från
Tjeckoslovakien
till Tyskland,
och sedan från
Östtyskland till
Västtyskland.*

Han gifte sig
med Harriet Reich
1962 i

**Berns
tempel i
Schweiz**

Han arbetade
för flygbolaget
Lufthansa
som pilot.
Han blev kapten
vid 29 års ålder.

LÅT DITT LJUS LYSA

Visar sin kärlek

HEJ!
Jag heter Love
[Kärlek].
Jag låter mitt ljus lysa
genom att visa kärlek
mot min familj.

Om mig

Jag bor i Nigeria. Det är ett land i Afrika. Jag bor med mina föräldrar och mina bröder. Min favoritsång är "Barn i hela världen". Mitt favoritskriftställe är 1 Nephi 3:7.

Nära templet

Vi bor mycket nära Aba tempel. De tar bara fem minuter att gå dit! Jag blir så glad när jag besöker templet. Jag förbereder mig för tiden när jag kan komma in och utföra dop.

Den bästa platsen att vara på

På måndagarna påminner jag mina bröder om familjens hemafton. Jag gillar när pappa lagar middag och alla dansar tillsammans. Den bästa platsen att vara på är hemma.

Arbete och lek

Efter skolan hjälper jag mamma med arbetsysslorerna hemma. Jag hjälper mina bröder med deras skoluppgifter också. Jag har inte så mycket tid till att leka, men jag gillar att cykla och göra drakar som flyger. Jag känner min himmelske Faders kärlek när jag visar kärlek till min familj.

Hjälper mina bröder

Varje morgon väcker jag mina yngre bröder till vår familjestund. Vi sjunger psalmer, studerar skrifterna och knäböjer och ber tillsammans. Sedan hjälper jag dem göra sig i ordning för skolan. Jag känner att det är en plikt mot min himmelske Fader att älska och hjälpa mina syskon.

HUR KAN DU LÅTA DITT LJUS LYSA?

- Läs för en bror eller syster.
- Fråga din mamma eller pappa hur du kan hjälpa till.
- Påminn din familj om familjeböen.

SKICKA OSS EN STJÄRNA!

Jesus bad oss att låta vårt ljus lysa för människorna (se Matt. 5:16). Hur låter du ditt ljus lysa? Mejla ett foto av din stjärna med din berättelse, ett foto av dig och tillåtelse från dina föräldrar till liahona@ldschurch.org.

”När jag är god och snäll och hjälper någon känner jag mig så glad, för då hjälper jag mig själv” (Children’s Songbook, s. 197a).

Anton tittade på när datorskärmen laddade nivå sex för vad som verkade vara miljonte gången. Han tog ett djupt andetag och började förflytta sig igenom labyrinten. Han flög över färgglada toppar och genom tunnlar av eld. Han stampade fortare och fortare med foten ju närmare mållinjen han kom.

”Anton?” Det var mammas röst. Hon lät som om hon behövde något.

Inte nu! tänkte han. Han hoppade över ännu en topp och susade igenom ännu en tunnel. ”Ja?” sa han utan att ta blicken från skärmen.

”Kan du vara snäll och sätta på Felix pyjamasen och läsa en saga? Jag måste städa klart i köket.”

”Eh ...”, han var så nära! Han rundade den sista taggiga korridoren, hoppade över en eldsflamma, sprang förbi ett nafsande monster och ... JA! över mållinjen!

Datorn laddade nivå sju. Den såg svårare ut, men Anton kunde inte hålla sig. Han hade arbetat så hårt för att komma till den här nivån. Anton tryckte på pausknappen och tittade upp på mamma som höll hans lillebror Felix. ”Kan jag inte få några minuter till? Jag kom precis till nivå sju!”

”Jag behöver verkligen din hjälp”, sa mamma. ”Du kan göra en nivå till när du har tagit hand om Felix.”

Felix log. ”Nälla?” sa han med sin tvååringröst.

Sängdags för Felix

Heidi Poelman

Baserad på en sann berättelse

Anton tittade på datorskärmen och suckade.
”Okej.” Han behövde bara skynda sig så kunde han fortsätta spela sedan.

Han lyfte upp Felix och bar honom uppför trapporna till deras rum.

”Vem är min favoritbror?” sa han och petade Felix i hans mjuka babymage. Han pruttade med munnen mot Felix mage och log när Felix skrek av skratt.

Anton tog på Felix hans favoritpyjamas med dinosaurier på. Sedan lyfte han ner Felix i sängen och gick mot dörren. Mamma hade sagt att han skulle läsa en saga för Felix också, men han hade ju gjort det viktigaste. Kanske skulle han hinna med *två* nivåer till innan läggdags.

Just då kände
Anton att någon drog
i hans t-shirt. Han tittade
ner och såg att Felix hade
klättrat ner från sängen.

”Börn?” frågade Felix. Han sprang
bort till sin korg med böcker och tog fram en
bok med en isbjörn på framsidan.

”Men Felix, jag har annat jag måste göra!” sa
Anton. Felix höll upp boken ovanför huvudet och tittade
upp på Anton med sina stora
bruna ögon.

Anton kunde inte låta bli att
flina. ”Du tänker inte gå med
på ett nej, eller hur? Okej då.”

Anton satte sig på Felix
säng och Felix satte sig i hans
knä. Anton slog upp första

sidan och läste medan Felix lutade sig mot honom. Felix
pekade på varje djur på sidan och övade på att säga vad
det hette. ”Ze-ba ... famingo ... va-loss.”

När det var över slog Anton ihop boken och stoppade
om täcket om Felix. ”Go’natt, Felix”, sa han och pussade
Felix på huvudet. Sedan ställde han sig upp och skulle gå.

Men när han gick mot dörren, hörde han den lilla
rösten igen. ”Ligga här!”

Anton log. ”Okej. Flytta på dig lite. Jag stannar en stund.”

Anton lade sig på kudden. Åtminstone just nu

kände han inte för att göra
något annat. Han log när
Felix gäspade stort och
blundade. Han kände sig
gladare än han hade gjort
på hela dagen. Spelet kunde
vänta. ■

Författaren bor i Utah, USA.

Tortillas och amigas

Lindsay Stevens Tanner och Maryssa Dennis

Baserad på en sann berättelse

*"Om du vill ha en vän,
visa att du bryr dig"*
(Children's Song-
book, s. 262).

Adriana hade tråkigt. Hon ville leka med sin tvillingssyster Diana. Men Diana hade gått till marknaden för att köpa mat med Mamá. Adriana suckade. Huset kändes väldigt tomt. Hon önskade att hon hade följt med dem.

Adriana bestämde sig för att besöka sin granne Margarita. Margaritas barn var vuxna och hon var som en farmor eller mormor för Adriana. De hade alltid roligt tillsammans.

Adriana gick ut. Den heta solen sken på henne när hon gick över till Margaritas hus. Hon stack in huvudet genom dörren. "Margarita, är du hemma?"

"Sí, jag är i köket", ropade Margarita. Adriana hittade henne i köket där hon satt vid köksbordet och hängde med huvudet. Hon tittade upp när Adriana kom in.

"Hej, Adriana", sa Margarita. Hon log lite. Men hon verkade ändå ledsen.

"Är det något som är fel?" frågade Adriana.

Margarita suckade. "Inget som du behöver bekymra dig över."

Hur kan jag hjälpa henne att bli gladare? tänkte Adriana. Margarita verkade alltid vara glad när de lagade

mat tillsammans.

"Kan jag hjälpa dig att laga tortillas?"

"Jag har precis gjort några", sa Margarita. Hon lyfte på en kökshandduk och visade en trave med tortillas.

"Kan jag då hjälpa dig att äta dem?" frågade Adriana med ett leende. Margarita skrattade. "Själv-

klart. Jag ska bara värma lite bönor som vi kan äta till."

Adriana stod bredvid Margarita vid spisen och rörde om i kastrullen med de mosade svarta bönorna. När de var klara bar hon dem till bordet. Margarita hämtade tortillas och ost.

Adriana tog en varm tortilla och bredde bönröran över den. Sedan strödde hon ost på toppen. Det såg jättegott ut! Adriana kunde knappt hålla sig. Men det var något annat hon ville göra först.

"Får jag be en bön?" frågade Adriana.

"Javisst."

Adriana blundade och lade armarna i kors. "Käre himmelske Fader, vi tackar dig för den här maten. Vi ber dig välsigna den till vår hälsa och styrka. Och hjälp Margarita med det som hon behöver. Jag är glad att hon är min vän. I Jesu Kristi namn, amen."

Adriana tittade upp. Margarita log stort – på riktigt den här gången. Medan de åt pratade de om skolan och idrott och böcker. Adriana tyckte om att prata med Margarita.

När de hade ätit upp gav Adriana Margarita en stor kram. ”Tack för mellanmålet. Jag hade jättetrevligt!”

Margarita kramade Adriana tillbaka. ”Tack *själv*, Adriana. Jag behövde en vän i dag.”

Adriana log stort. ”Jag är glad att vi är *amigas*.”

”Jag är också glad att vi är vänner”, sa Margarita. ”Ta med dig resten av maten hem”, sa Margarita. ”Jag är så mätt.”

Adriana skuttade glatt hela vägen tillbaka till sitt hus. Hon var mätt också – och inte bara av tortillas! Hon var mätt av vänskap från topp till tå. ■

Författarna bor i Utah, USA.

VÄNSKAPSTORTILLAS

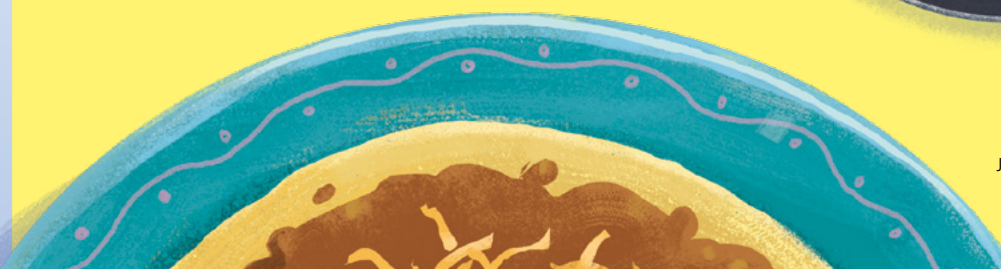
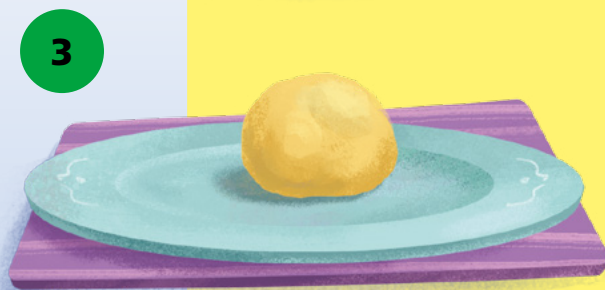
Dessa enkla majstortillas är perfekta att laga och äta tillsammans med vänner!

Se till att be en vuxen om hjälp.

4 1/2 dl masa harina (majsmjöl)

3 1/2 dl varmt vatten

1. Blanda majsmjöl och varmt vatten. Knåda degen tills den är mjuk.
2. Rulla degen till små bollar. Lägg en boll mellan två bakplåtspapper.
3. Tryck ner bollen kraftigt flera gånger med en tallrik eller stekpanna.
4. Stek tortillan i en stekpanna på medelvärme. När ena sidan börjar bli mörkare så vänder du på den och steker andra sidan.
5. Lägg på bönor och ost och njut!

Hans största underverk

Ömsint ♩ = 68

Text och musik: Shawna Belt Edwards

mp

4 mp

1. Je - sus vand - ra - de på vatt - net. ___ Han
2. Je - sus led och dog för min skull. ___ Han

4

7

stil - la - de en storm i Ga - li - leen. Ja, han bo - ta - de en spet - älsk. ___ Han
lös - te mig från synd - ens tun - ga band. När han upp - stod gav han al - la ___ en

7

11 *cresc.* ----- *mf*

lät den la - me gå, den blin - de se. Han fød - de fle - ra tu - sen med en en - kel lim - pa bröd. Han
møj - lig - het att nå till him - lens land. Nu kan jag få för - lå - tel - se när jag har om - vänt mig, och

11 *cresc.* ----- *mf*

© 2018 Shawna Belt Edwards. All rights reserved.

Sången får kopieras för tillfällig, icke kommersiell användning i kyrkan eller hemmet.

Denna text måste finnas med på varje kopia.

15 gav Ja - i - rus dot - ter liv fast - än hon va - rit död.
när mitt lev - nads - lopp är klart så tar han mig till sig.

17 Je - sus är en un - der - verk - ens Gud. Han har gjort för oss det

21 ing - en an - nan kan, men än - då är hans stör - sta un - der - verk, det mest o -

24 tro - li - ga, det sto - ra un - der - verk som fräl - ser mig.

27 mig. Det un - der - verk som fräl - ser dig och mig.

f
f
mf
mp *molto rit.*
p

Se en video där du kan sjunga med till den här sången på engelska på children.lds.org. Klicka på "Music" och "Sing-Along Videos".

"Jag vittnar om att Jesus Kristus är vår gode herde, som älskar och bryr sig om oss. Han känner oss och lade ner sitt liv för sina får. Han lever också för oss och vill att vi lär känna och utövar tro på honom. Jag älskar och tillber honom och är djupt tacksam för honom."

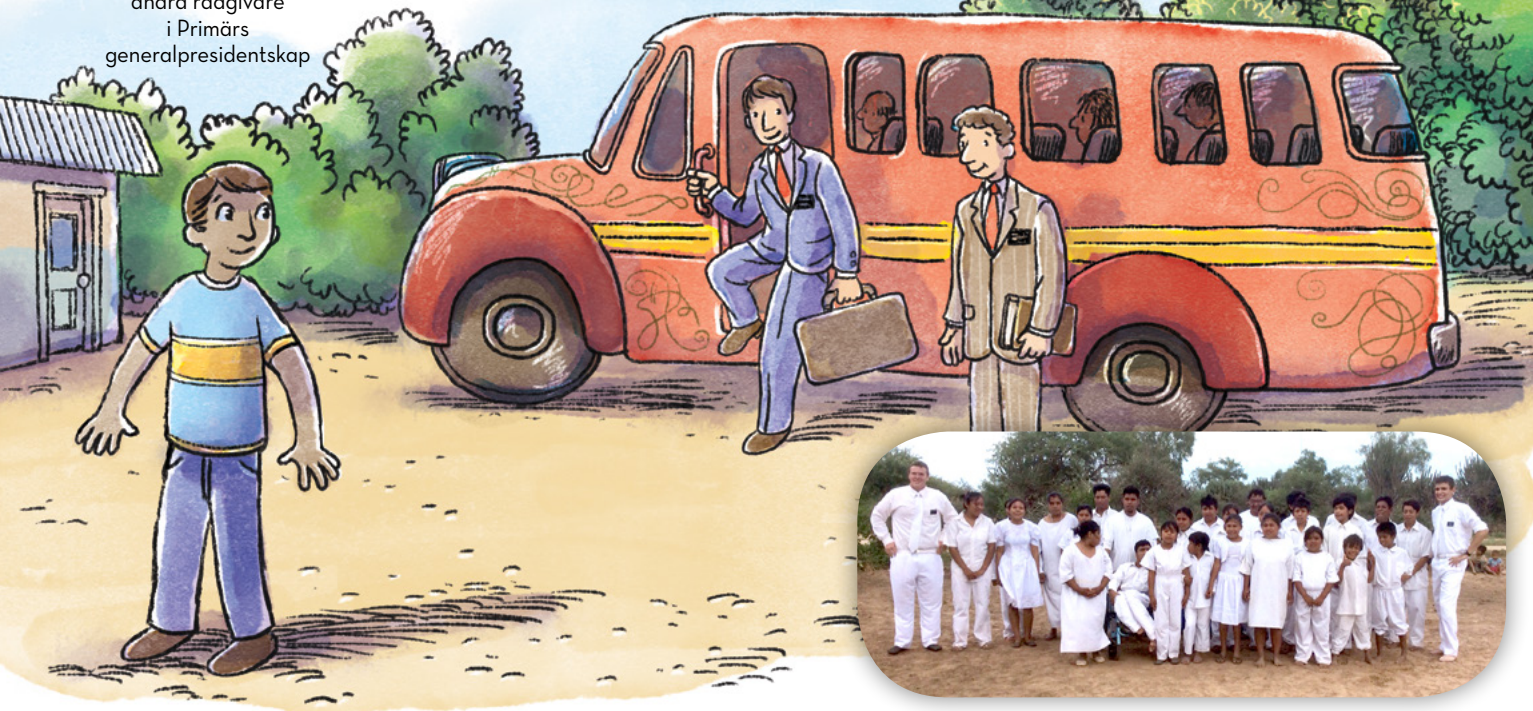
Äldste Dale G. Renlund
i de tolv apostlarnas kворum

Från "Vår gode herde", Liahona, maj 2017, s. 32.

**Syster
Cristina B. Franco**
andra rådgivare
i Primärs
generalpresidentskap

Din himmelske Fader känner dig

V arje söndag i en liten stad i Argentina träffades en grupp personer under ett träd för att läsa skrifterna och lära sig om evangeliet. Några av dem var medlemmar i kyrkan. Men många av dem var inte döpta och de ville verkligen bli det!

Men de hade ett problem. De bodde långt borta från andra städer. Ingen ledare i kyrkan hade kommit på besök till deras stad på länge.

Sedan hörde de att några missionärer fanns i en stad omkring fyra timmar bort. De bidrog alla med pengar så att en man kunde köpa en bussbiljett till staden där missionärerna var. När han kom dit väntade han på busstationen. Han tänkte att det skulle vara den bästa platsen att hitta missionärerna.

Efter några timmar såg han två unga män. Det var missionärerna! Han berättade för dem om människorna

i hans stad. Så missionärerna och missionspresidenten planerade att åka och träffa dem.

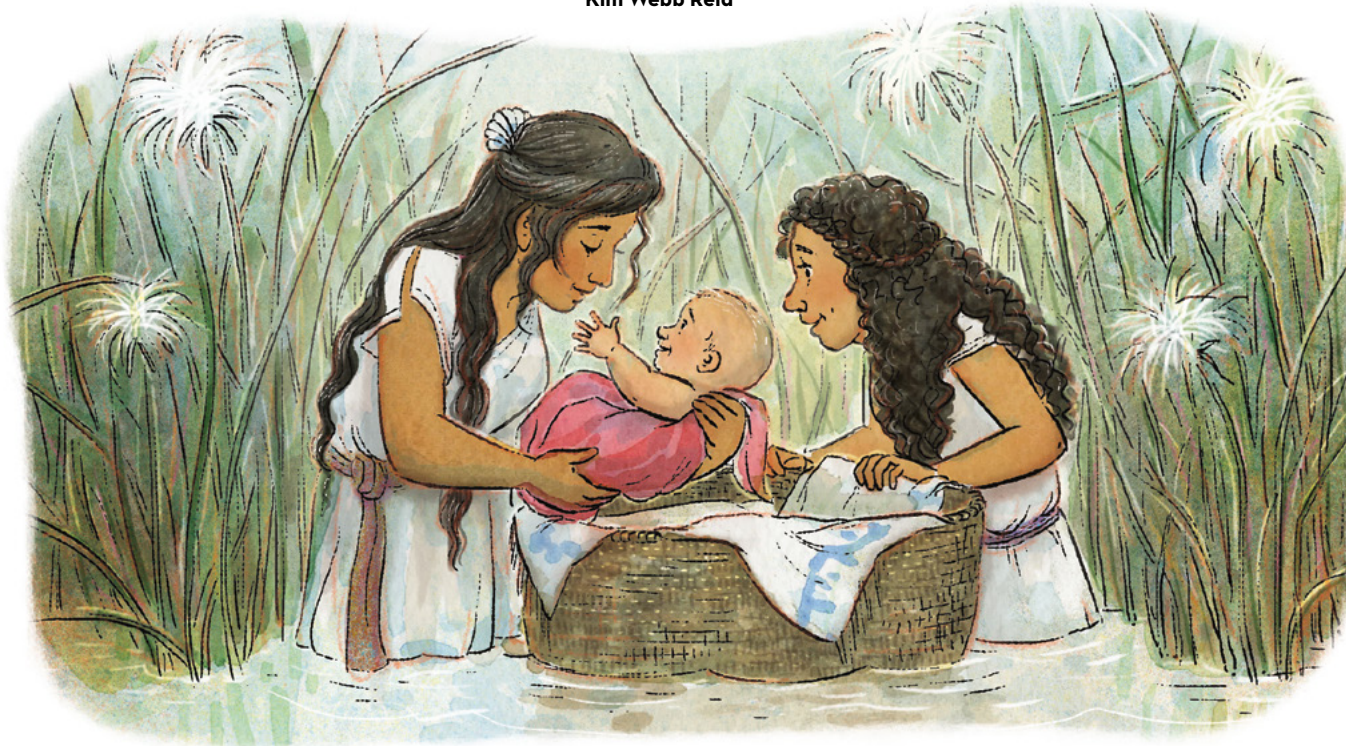
Dagen när missionspresidenten och missionärerna kom hade många samlats för att träffa dem. Nu kunde de personer som inte var döpta än döpas! När de hade fått alla lektionerna var de redo!

Den närmaste floden låg långt borta, så de pumpade vatten från en brunn och fyllde en flyttbar swimmingpool. Det tog tre timmar att fylla poolen! Totalt döptes 27 kvinnor, män och barn den dagen. De var så glada!

Vår himmelske Fader visste att de här personerna ville döpas, och han hjälpte dem att hitta missionärerna. Vår himmelske Fader känner dig också. Han vet var du är och vem du är och vad du behöver. Han hör och besvarar dina böner. Oavsett hur ensam du känner dig är han alltid där. Du är aldrig ensam. Du kan alltid vända dig till honom. ■

Mose följer Gud

Kim Webb Reid

En dag hittade en egyptisk prinsessa en hebreisk baby i en korg. Hon gav honom namnet Mose och uppfostrade honom till att bli prins.

När Mose växte upp tyckte han inte om hur egyptierna behandlade hebreerna, deras slavar. När Mose försvarade dem ville Egyptens kung döda honom. Mose var tvungen att fly. Sedan sa Gud till honom att gå tillbaka och befria det hebreiska folket.

Mose bad Farao, som var kung, att släppa hebreerna fria. Farao sa nej. Gud hjälpte Mose att lägga en förbannelse över landet så att Farao skulle ändra sig. Flugor, mygg och grodor invaderade landet. Till slut sa Farao att slavarne kunde lämna landet.

När de gav sig av ändrade Farao sig och skickade en armé efter dem. När Moses folk kom till Röda havet gjorde Gud en torr stig genom vattnet så att de kunde fly.

Gud gav Mose de tio budorden. Mose undervisade folket om dem när de färdades mot det utlovade landet. Till slut var de trygga och fria!

Jag kan vara som Mose.
Jag kan följa buden.
Gud hjälper mig när
jag försvarar dem som
behöver hjälp. ■

Från 2 Moseboken 2-34.

Jag kan vara en fridsstiftare

**President
M. Russell Ballard**
tillförordnad
president för de tolv
apostlarnas kворum

VÅR SABBATS- HELGEDOM

Om vi kan börja tänka på kyrkan som en helgedom av tro och hängivenhet för sakramentsmötet blir vi alla välsignade.

Sakramentsmötet är en underbar och härlig stund. När vi kommer in i sakramentssalen och förbereder oss för sakramentet bör vi tänka på att vi är i en helgedom, en helig och speciell plats där vi kan tänka på Kristus och hans stora och härliga mission. Vi lägger åt sidan det som hör världen till och söker det som är evigt. Vi behöver lägga undan våra mobiler och tänka på Jesus Kristus, den levande Gudens Son.

Vi har bara 70 minuter varje vecka när vi kan fokusera på vår kärlek till Frälsaren. Om vi kan börja tänka på kyrkan som en helgedom av tro och hängivenhet för sakramentsmötet blir vi alla välsignade.

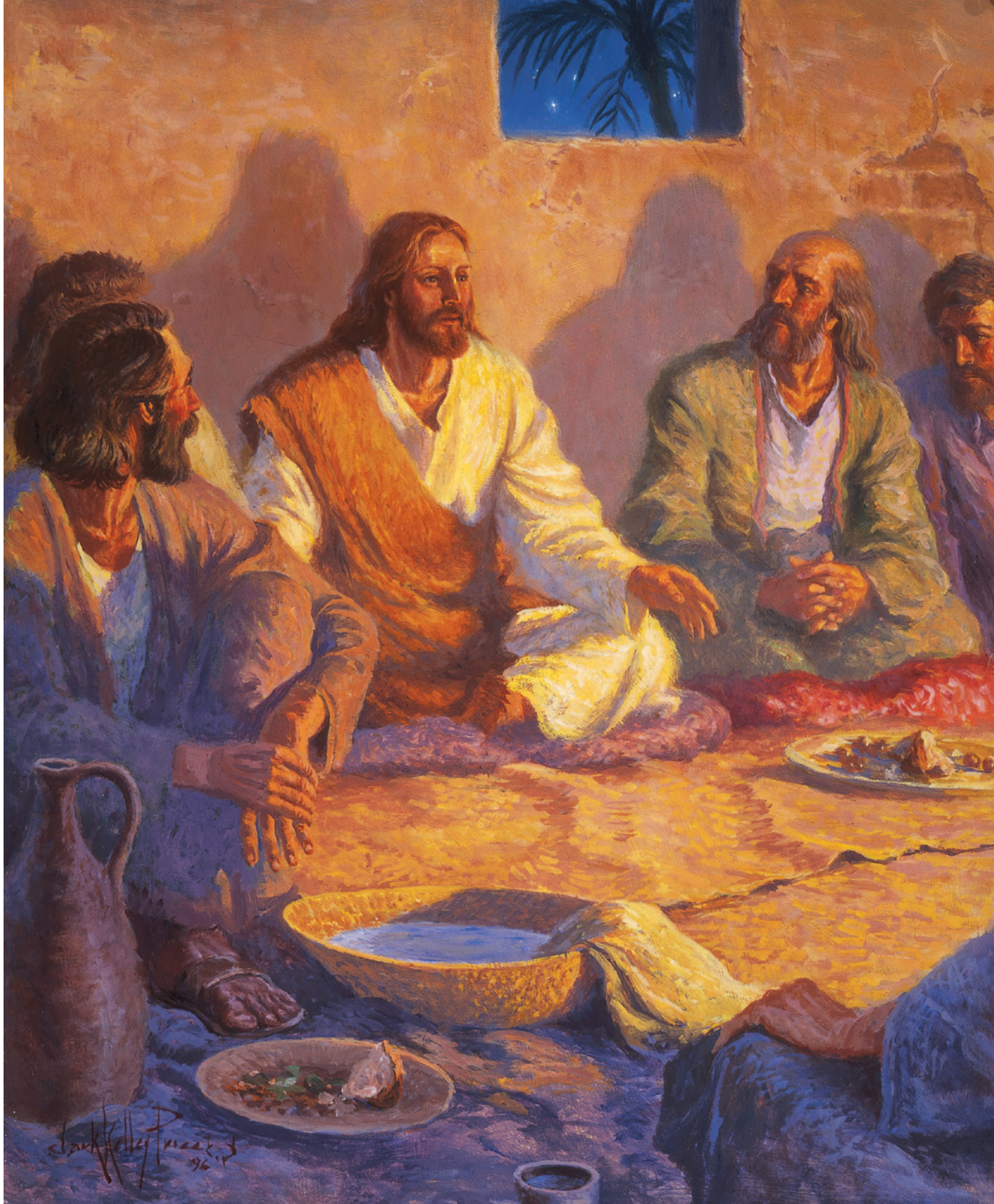
När vi bygger Guds rike kan jag inte tänka mig något viktigare än att ha ett väl förberett sakramentsmöte där talarna talar om Kristus, vittnar om Kristus och återger vittnesbörd från apostlar och profeter i skrifterna och andra källor.

Som kyrka har vi fokuserat på sabbatsdagen. Vi har gjort framsteg, men vi är inte där än. Vi fortsätter

sträva tills alla medlemmar och missionärer är så andligt motiverade under sin sabbatstillbedjan att de säger till sina grannar, undersökare och släktingar: "Kom och se. Kom och var med på våra möten." Det är här vi vill vara.

Om vi alla kan göra det som kyrka, kan de som tackar ja till vår inbjudan att "komma och se" känna kraften i budskapet om Jesu Kristi återställda kyrka. När de tillber tillsammans med oss under våra sakramentsmöten berörs deras hjärtan och evangeliets ljus tänds i deras hjärtan och sinnen. ■

Från "The Chapel: Our Sabbath Sanctuary" på prophets.lds.org.

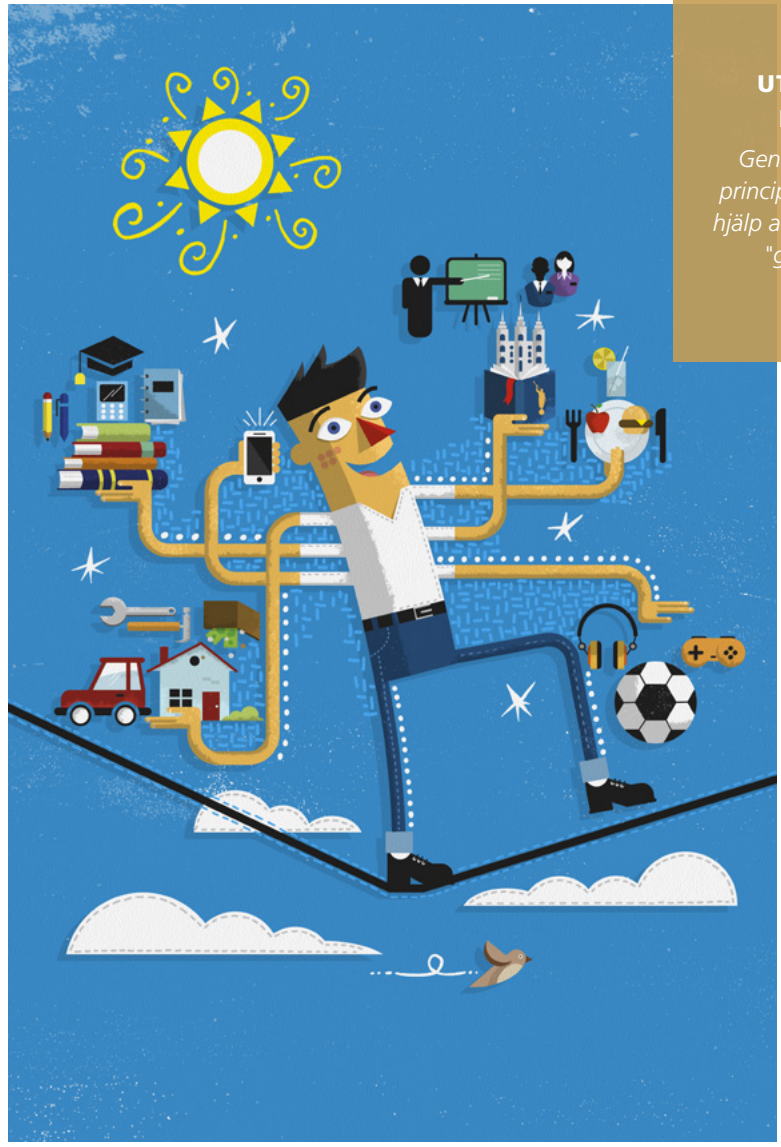

**DEN SISTA MÅLTIDEN,
AV CLARK KELLEY PRICE**

"När stunden var inne, lade han sig till bords, och apostlarna tillsammans med honom. ...

Och han tog ett bröd, tackade Gud, bröt det och gav åt dem och sade: 'Detta är min kropp som blir utgiven för er. Gör detta för att minnas mig.'

På samma sätt tog han bägaren efter måltiden och sade: 'Denna bägare är det nya förbundet genom mitt blod som blir utgjutet för er'" (Luk. 22:14, 19-20).

UNGA VUXNA

UTHÅLLIGHETENS BALANSGÅNG

Genom att följa de här tre principerna kan vi inte bara få hjälp att hålla ut utan också att "glädjas intill änden".

44

18-ÅRINGAR
**VAD HÄNDER
EFTER UNGDOMS-
PROGRAMMEN?**

50

UNGDOMAR
**HUR DU UTVECKLAR
DINA GÄVOR**

62

JESU KRISTI
KYRKA
AV SISTA DAGARS HELIGA

SWEDISH

4 978-91-47-52180-4 4

BUDSKAP FRÅN OMRÅDETS LEDARE

Att ta emot andlig vägledning från Herren Jesus Kristus

Äldste Paul V. Johnson – Förenta staterna
Områdessjuttio – President för området Europa

Äldste
Paul V. Johnson

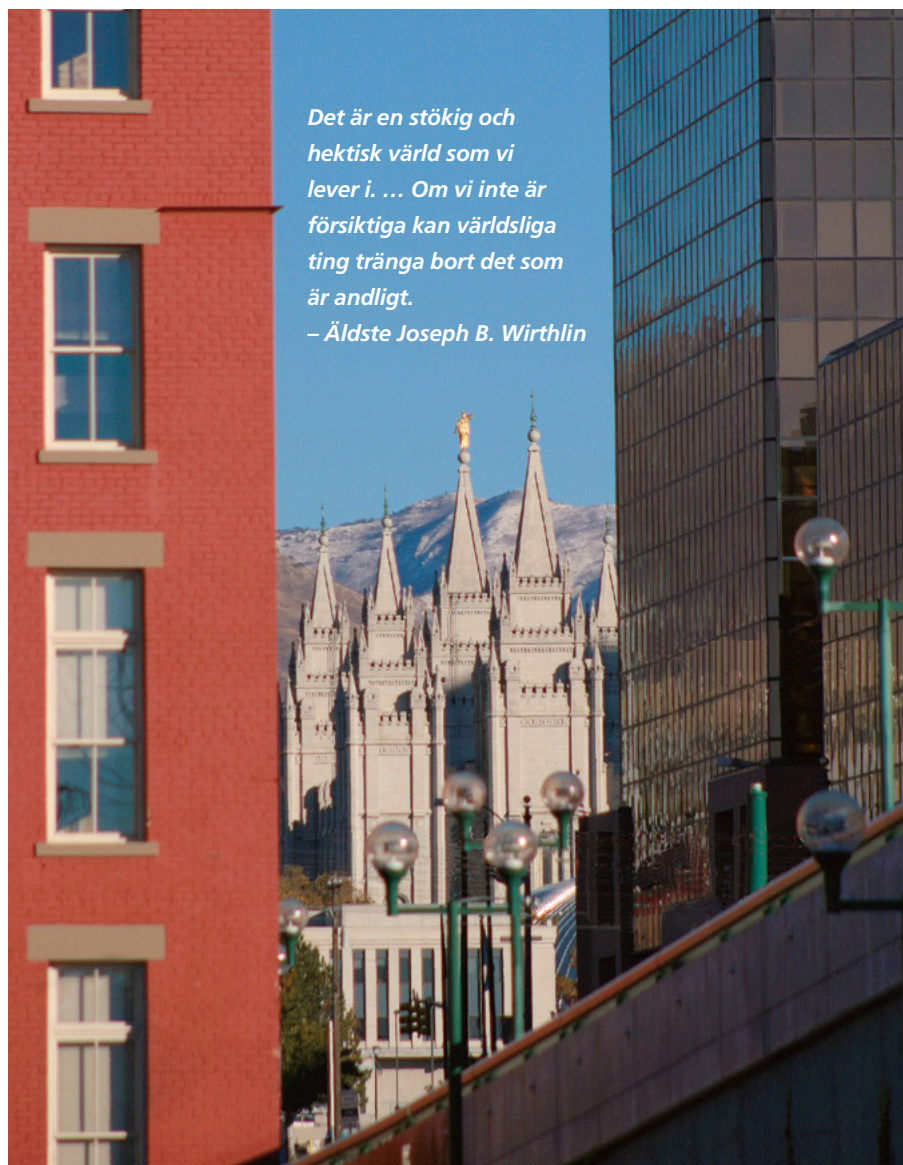
Har du någonsin upplevt en prövande situation och känt att du behövde vägledning från Herren? Han känner dig och ger vägledning när den är till störst hjälp. Vi kan öka våra möjligheter att känna och förstå hans vägledning.

Vägledning finns tillgänglig för oss på många olika sätt. Vi har tillgång till de heliga skrifterna och levande profeters och apostlars ord. Vi tar emot vägledning från andra ledare och dem som är närmast oss. Vägledning kan också komma genom drömmar, syner och besök men den mesta av den direkta inspiration vi tar emot kommer genom Andens stilla och milda röst. Herren sa: ”Jag skall tala till ditt förstånd och till ditt hjärta genom den Helige Anden ... Och se, detta är uppenbarelsens ande.”¹ Tankar kommer till våra sinnen och känslor till våra hjärtan. Anden kan kommunicera med oss genom tankar och känslor. Om vi inte är försiktiga så kan vi missa den här formen av kommunikation.

President Boyd K. Packer (1924–2015) sa: ”Anden tilldrar sig inte vår uppmärksamhet genom att ropa eller skaka med kraftig hand. I stället viskar den. Den smeker så försiktigt att om vi är upptagna kanske vi inte känner den alls. ...

Ibland gör den sig märkbar bara så starkt att vi kan lyssna till den. Men för det mesta kommer Anden, om vi inte

ger akt på denna stilla känsla, att dra sig undan och vänta tills vi kommer och söker och lyssnar.”²

*Det är en stökig och hektisk värld som vi lever i. ... Om vi inte är försiktiga kan världsliga ting tränga bort det som är andligt.
– Äldste Joseph B. Wirthlin*

Om Andens inspiration till större delen kommer genom tysta tankar och milda känslor, hur kan vi öka vår förmåga att känna igen den inspirationen? Om någon viskade till oss och vi kämpade för att kunna höra det så skulle vi naturligtvis försöka minska allt annat ljud som störde viskningarna och även försöka komma närmare den som viskade till oss.

Det finns saker i våra liv som skapar andligt "brus" och som kan störa vår förmåga att förstå och även känna Andens inspiration. Många av de medier som finns tillgängliga idag är inte uppbyggande och kan skapa andligt brus i våra liv. Vi kan också bli så uppslukade av sociala medier och så fokuserade på våra digitala enheter att vi missar de lugna tillfällena bortom världens larm som hjälper oss känna Herrens inspiration. Synd skapar andligt ljud i våra liv. Omvändelse, rätt gudsdyrkan på sabbatsdagen och att hitta en lugn stund för att studera evangeliet och begrunda och be för oss närmare Herren och tystar världens larm. Detta ökar vår förmåga att känna och förstå tankar och känslor från den Helige Anden.

Vi bör vara försiktiga och inte försöka tvinga fram eller insistera på vägledning från Herren i allt. Äldste Dallin H. Oaks har lärt att "en önskan att bli ledd av Herren är en styrka, men den behöver åtföljas av en insikt

om att vår himmelske Fader överlämnar många beslut åt oss själva. Att fatta egna beslut ger upphov till den utveckling som det är meningen att vi skall erfara i jordelivet. ...

Vi bör utforska i vårt eget sinne, använda den slutledningsförmåga som vår Skapare lagt inom oss. Sedan bör vi be om vägledning och, om vi erhåller den, handla enligt densamma. Om vi inte erhåller vägledning bör vi handla efter bästa förmåga. Personer som envisas med att söka efter uppenbarad vägledning i frågor som Herren valt att inte ge

oss direktiv om, kan dikta upp ett svar i sin egen fantasi eller utifrån förutfattade meningar. De kan till och med erhålla svar genom falska uppenbarelser."³

När vi lever våra liv i enlighet med våra förbund och finner sätt att dämpa världens ljud som finns runtom oss så kan vi lättare ta emot vägledning från Herren när han erbjuder det. ■

FOTNOTER

1. L&F 8:2-3.
2. Boyd K. Packer i Predika mitt evangelium, "Lär dig känna igen Andens maningar", s. 96.
3. Se Dallin H. Oaks, "Vår styrka kan bli vårt fall", *Nordstjärnan*, maj 1995, s. 15.

LOKALA NYHETER

Besök i Vendelsö församling av framstående katolik

Syster Ingrid Nilsson som ansvarar för kyrkans informationstjänst i Sverige har under en tid arbetat med att inbjuda andra samfund till ett sakramentsmöte. Syftet är att bygga broar av förståelse och att riva en del av de murar som fortfarande finns mellan olika trosåskådningar och samfund i vårt samhälle och land. En inbjudan gick ut till ett speciellt sakramentsmöte med fokus på vår Frälsare Jesus Kristus.

Av alla inbjudningar som gick ut återkopplade de flesta och tackade för inbjudan, men lät meddela att de inte kunde komma eftersom de höll sina egna gudstjänster samtidigt. Bara några dagar före sakramentsmötet hörde Kaj Engelhart av sig och anmälde sin önskan att närvara.

Kaj arbetar nära biskop/kardinal Anders Arborelius med interreligiös dialog för Katolska kyrkan på nationell nivå. Vi har lärt känna Kaj genom

vår delaktighet i Sveriges interreligiösa råd där många trossamfund i Sverige finns representerade. I sitt nära samarbete med kardinal Arborelius gav Kaj uttryck för kardinalens djupa intresse för just interreligiös dialog. Han ser detta som oerhört viktigt för att åstadkomma just det som syster Nilsson hade inbjudit till denna dag.

Sakramentsmötet hölls i Vendelsö församling i november 2017. Vi tog emot Kaj i entrén och småpratade en del om den nya kyrkobyggnaden i Handen. Han undrade lite om nattvarden och orienterade sig i hur det går till i vår kyrka.

Mötet var väldigt speciellt med en stark ande. Melvin Myhrberg talade om andliga erfarenheter i sitt liv. Charlotta Hägglund vittnade om Kristi kraft i våra liv. Genom sångtexter som hon reflekterat över återgav hon hur hon känner Herrens kärlek. Louise Foss talade om personlig uppenbarelse på ett tydligt och inspirerat sätt. Pablo Parada vittnade om sanningen i det som sagts och läste Jesajas profetior om vår frälsare Jesus Kristus. Dessa tal varvades med vackra musikstycken som inbjöd Andens ro och närvaro.

Efter mötet fortsatte vår dialog. Kaj uttryckte flera gånger hur personligt han hade upplevt att mötet varit: medlemmar som delade med sig av vardagliga och personliga erfarenheter om Gud och Kristus. Han uttryckte att det hade

varit en speciell upplevelse att få delta och hur härligt det var med familjer och barn samlade på detta sätt. Han frågade om skriftcitat ur Mormons bok som hade tagits upp i talen och vad det är för en skrift. Vi berättade att det var uppteckningar av forntida profeter som levde på den amerikanska kontinenten och hur dessa profeter bar vittne om frälsningsplanen och att Kristus skulle komma till jorden. Hans intresse fördjupades ytterligare då vi berättade att de som utvandrade var ättlingar till Josef som såldes av sina bröder till Egypten. Han uttryckte att även om han inte var präst i katolska kyrkan så har han haft ett livslångt intresse för den heliga skriften och undrade om han kunde få se ett exemplar av Mormons bok.

Vi fortsatte vårt samtal över en bit mat tillsammans med Ingrid Nilsson, Linda Norrbin och biskop Jerker Myhrberg. Vi talade om profeter, apostlar och biskopar, hur dessa kallas, och om prästadömet

och familjens betydelse. Han uttryckte att de kämpar med att hålla äktenskapets och familjens fana högt, men att det har blivit allt svårare och svårare i det rådande samhällsklimatet. Vi uttryckte hur vi också ser på familjen som instiftad av Gud och hur evangeliet hjälper familjer att möta världens påfrestningar. Under samtalet fann vi många gemensamma trosfrågor som ledde till djupare respekt och förståelse för varandra.

Vi skiljdes åt efter att syster Nilsson försett honom med den efterfrågade kopian av Mormons bok, men också Tillkännagivandet om familjen, musik av Mormon Tabernacle Choir, dokumentet Den Levande Kristus samt annat relevant material som beskriver vår tro och vårt budskap.

Det var en mycket fin och upplyftande dag på många sätt med en av våra katolska bröder! ■

Marcus Karlsson, stavs-president i Stockholms södra stav.

Ett andligt ämbete

När syster Eivor Hagman i höstas behövde avlösas från sitt ämbete som redaktör för Liahonas lokala sidor hade hon trofast verkat i detta uppdrag under tolv års tid. Det var syster Hagmans hälsosituation som hindrade

henne från att fortsätta med ett arbete som hon lärt sig älska. Hon berättar: Att vara redaktör för lokala sidorna är ett uppbyggande och andligt ämbete. Det ger glädje när man till exempel får in en liten berättelse från ett barn som

FOTO FAMILJEN HAGMAN

berättar om sin tro. Som redaktör läser man texten med "hjärtat" för att få rätt känsla och godkännande från Herren att texten är okej. Att känna Herrens hand i hur och vad som ska publiceras på de lokala sidorna har varit tydlig för mig.

Det har också funnits stora utmaningar. Syster Hagman förklarar vidare: Jag har fått lära mig att arbeta tekniskt med datorn – med hur man skickar bilder och dokument etc. Från början var det en skräck

och en stor utmaning för mig – hur skulle jag klara det? Jag fick fråga mina barn som visade mig och hade tålamod med mig och mina återkommande samma frågor! Men till slut kunde jag själv, och jag kunde till och med visa min man när han hade datorproblem!

I början var jag ensam i ämbetet med uppgiften att samla in artiklar. Det var en utmaning att få ihop åtta sidor och det har lyckats, förutom den senaste tiden då jag bara fått ihop fyra sidor. Det blev också då som Herren alltid hjälpte till när jag inte hade tillräckligt med text och deadline närmade sig. Då, dagen före deadline, kom det en eller två artiklar som gjorde att det räckte till de åtta sidorna. Detta hände ofta och visade mig att jag inte var ensam i ämbetet utan att jag hade Herren med mig!

Vi får verkligen tacka syster Hagman för all kraft hon har lagt ner i detta tidskrävande ämbete. Vi har väl alla berörts av de fina artiklarna som bundit samman oss som syskon i Sverige. Vi har inspirerats av det som berättats om de svenska medlemmarna på de lokala sidorna. Vi har fått tips på hur vi kan arbeta i våra ämbeten och vi har fått veta vad som händer i kyrkan runt om i landet. Tack också till alla som stöttat syster Hagman genom åren med material till de svenska sidorna. ■

Ny lokalredaktör

S om ny lokalredaktör för Liahona har Terez Nilsson, från Lunds församling kallats. Hon hoppas på gott samarbete med medlemmarna i vårt avlånga land, så att Liahonas lokala sidor kan spegla hela Sverige. Tveka inte att vända er till henne om ni vill bidra med artiklar eller tips. Bjud gärna in henne till de grupper, hemsidor och nyhetsblad som finns i lokala enheter.

Terez Nilsson

terez.nilsson@gmail.com

0708-430416

Kromhult 202, 24165 Harlösa ■

FOTO EMMA HELD

Missionskedjan

I mitten av 80-talet, på en kursgård i Rönninge, berättade Addi Hansson för Mats-Einar Jakobsson om frälsningsplanen. Mats-Einar säger att Addi, som då hade lämnat kyrkan, ändå bar sitt vittnesbörd med stor kraft. Han uppmuntrade Mats-Einar att fasta och be om det han berättat. Addi har nu avlidit, men spåren efter hans gärningar på jorden blir tydliga när man ser vilken betydelse hans villighet att dela med sig av evangeliet har haft.

Mats-Einar döpte sig i Trollhättans församling i november 1985 och gifte sig sedan med den återvända missionären Susanne Jansson från Jönköping. Paret flyttade så småningom till Stockholm. När en vän bosatt i Skåne en gång erbjöd Mats-Einar att övernatta hos henne, berättade han att han av princip inte bor hos ensamstående kvinnor. Då väcktes en nyfikenhet hos Lena Carlsson. När Mats-Einar vid ett annat tillfälle pratade om andra principer han hade, frågade Lena var han fick alla sina principer ifrån. ”Jag är medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga”, blev svaret.

Den handlingskraftiga Lena kontaktade då kyrkan, men ångrade sig omgående. En dag knackade missionärerna på hos Lena. Hennes ungeson, som var ensam hemma, var säker

FOTO MATS-EINAR JAKOBSSON

FOTO TEREZ NILSSON

FOTO LENA CARLSSON

FOTO ALIYA QURESHILANGI

på att det var kriminalpolisen. Efter tre månaders försök av missionärerna att komma i kontakt med Lena svarade hon en dag i telefonen. Lena blev

omedelbart omfamnad av den Helige Anden och hon bad missionärerna att komma fort. Samma dag fick hon besök av två ståtliga äldster. Lena fick

ett starkt vittnesbörd om evangeliet och hon döptes lite senare.

När en av Lenas väninnor, Nilla Holmin, i ett telefonsamtal flera år senare kände sig besviken över hur man hade behandlat henne i den kyrka hon gick till, berättade Lena om "sin" kyrka. "Och jag berättade verkligen allt, även sådant jag själv tycker är lite konstigt med kyrkan, och där satt Nilla och höll med om allting!" Lena vilade inte många sekunder. Redan nästa dag var det två missionsnärssystrar som hade en konsert i kyrkan i Lund. Nilla följde med dit och fick en fantastisk andlig upplevelse när hon lyssnade till systrarnas pianomusik och till deras vittnesbörd. Nilla döptes bara nio dagar senare.

Direkt efter dopet kände Nilla en stark maning: Nu måste du ta hit Ola också! Sagt och gjort. Nilla pratade med sin unga vän Ola Wiebe som glatt följde med till kyrkan. Så farligt kunde det ju inte vara, tänkte han, han hade ju haft en kompis i basketlaget som var "mormon"! Ola hade många frågor, men han kände att kyrkan hade ett gott inflytande på honom. Ola blev medlem i kyrkan. En inspirerad hemlärare, som läst vid kyrkans universitet på Hawaii, såg att Ola kunde ha nytta av en liknande tid långt bort från sin gamla miljö i Lund. Ola sökte till Brigham Young-universitetet och kom in där. Han träffade så småningom

Mele Loketi, en återvänd systemmissionär från Tonga, som också studerade ekonomi vid BYU Hawaii. Ola och Mele vigdes i Laie tempel 2014 och när deras studietid var slut flyttade de till Olas hemstad tillsammans med sin lilla dotter Lili. Mele verkar nu i Unga kvinnors presidentskap i Lund och Ola

är rådgivare till äldstekvorumets president. Vi har antagligen inte sett slutet på denna fantastiska missionskedja. Ola har ofta med sig vänner till kyrkans möten.

Känner ni till andra missionskedjor i kyrkan i Sverige? Vi vill gärna skriva om dem också. ■

Vet ni vad plogging är?

Det vet syster Ann-Jeanette Bentzen, som är bosatt mitt i skånska Hörby. Man joggar och plockar skräp samtidigt! Tidigt på morgonen nästan varje dag ger sig Ann-Jeanette ut på en fem kilometer lång motionsrunda. I början slogs hon av hur mycket skräp som låg slängt på gatorna. Kanske kunde hon göra en samhällsinsats samtidigt som hon fick sin motion? Som ploggaren Erik, som hon sett på TV, utrustade hon sig med plastsäck och plockpinne. Motionsrundan fick ny mening och hon tyckte att det var jättekul. På bilden syns Ann-Jeanette tillsammans med systemsönerna Edon och Anton.

Ann-Jeanettes tilltag har gett stort gensvar bland Hörby-borna som glatt hälsar på henne och tackar. Några gånger har hon fått sällskap av andra som vill hjälpa till. En medlem i kyrkan föreslog att hon skulle göra

en Facebook-grupp om sin plogging, vilket hon också gjorde med hjälp av en ung man i grenen. Gruppen har nu 700 medlemmar! I gruppen lägger hon ut bilder på skräpet och berättar om vad pengarna hon tjänar ihop genom att panta flaskor och burkar går till. Hon har kunnat stötta ett vattenprojekt i Afrika som medlemmar i kyrkan driver. Hon har hjälpt en ensamstående fyrbarnsmamma som inte fick ut sin lön i december. Pengar har gått till föreningen Stödkassen som bland annat ordnade så att gamla och behövande i Kristianstad fick varsin semla på fettisdagen. En förening som arbetar mot hedersrelaterat våld har också fått stöd. Listan kan göras lång. Läs gärna mer på Facebook-gruppen som heter Håll Hörby rent.

Ann-Jeanette har fått mycket uppmärksamhet från tidningar och radio,

FOTO CHRISTIAN BENTZEN

och kanske får vi anledning att återkomma till henne då andra spännande följder av detta arbete är i sikte. För er som blir oroliga för Ann-Jeanettes säkerhet kan vi berätta att maken Christian, som verkar som grenspresident i Kristianstad, har utrustat henne med överfallsspray och en Gopro (en slags filmkamera). ■

FOTO ANN-JEANNETTE BENTZEN

De unga i Västerhaninge bjöd de äldre på middag

Alla pensionärer i Västerhaninge församling blev glatt överraskade när de en kväll i mars blev bjudna på middag av Unga män och Unga kvinnor. Och det var ingen dålig middag.

Vi fick en sprudlande dryck i foajén, alla damer fick stolar utdragna av en artig ung man i vit skjorta och fluga. På de vackert dekorerade borden fanns goda räksnittar. I väntan på huvudrätten ledde Malcom Wirén och Bruce Drennan en frågesportävling. Vi fick stränga tillsägelser att inte titta i mobilerna eller samarbeta. De tjugo frågorna handlade om allt från kemiska tecken till modern musik.

När vi rannsakat våra kunskaper blev vi högtidligt serverade kyckling med ris och grönsaker, som inte var gröna

utan fick oss att tänka på lakrits- och hallonbåtar, jättegodas. Till det en utsökt sås. Desserten var inte sämre den, fransk kladdkaka med grädde och glass. Receptet dök upp dagen efter på församlingens hemsida, så många hade nog frågat efter det. Vinnaren av frågesporten kungjordes med fanfar och belönades med chokladkartong. Det var Björn Lidin som klarat flest frågor.

Tack till Johanna Höglund som vi inte såg till på hela kvällen, men som basade i köket med den äran, och till alla unga kvinnor och unga män och deras ledare som ordnade en så härlig kväll för oss "gamlingar". (Nu grubblar vi på vad vi kan överraska dem med.) ■

Inger Höglund

LOKALA SIDOR

BUDEKAP FRÅN ÖMSÄTTETS LEDARE

Finn ditt personliga kung Benjamin-tal på Generalkonferensen

Åskola Almqvist
Ömsättpastor

Generalkonferensen är ett viktigt tillfälle för oss alla som är medlemmar i församlingen. Här samlas vi för att dela med oss av våra tankar och erfarenheter. Det är också ett utmärkt tillfälle att träffa andra medlemmar och diskutera våra gemensamma frågor. Vi kommer att ha ett mycket intressant program under konferensen, och vi ser fram emot att se er alla där.

Generalkonferensen är ett viktigt tillfälle för oss alla som är medlemmar i församlingen. Här samlas vi för att dela med oss av våra tankar och erfarenheter. Det är också ett utmärkt tillfälle att träffa andra medlemmar och diskutera våra gemensamma frågor. Vi kommer att ha ett mycket intressant program under konferensen, och vi ser fram emot att se er alla där.

LOKALA SIDOR

BUDEKAP FRÅN ÖMSÄTTETS LEDARE

Sabbatsdagens i hemmet

Åskola Almqvist
Ömsättpastor

Sabbatsdagen i hemmet är ett utmärkt tillfälle att dela med oss av våra tankar och erfarenheter. Det är också ett utmärkt tillfälle att träffa andra medlemmar och diskutera våra gemensamma frågor. Vi kommer att ha ett mycket intressant program under sabbatsdagen, och vi ser fram emot att se er alla där.

Sabbatsdagen i hemmet är ett utmärkt tillfälle att dela med oss av våra tankar och erfarenheter. Det är också ett utmärkt tillfälle att träffa andra medlemmar och diskutera våra gemensamma frågor. Vi kommer att ha ett mycket intressant program under sabbatsdagen, och vi ser fram emot att se er alla där.

LOKALA SIDOR

BUDEKAP FRÅN ÖMSÄTTETS LEDARE

Hur upptagen jag än är, lever jag för söndagen!

Åskola Almqvist
Ömsättpastor

Söndagen är ett utmärkt tillfälle att dela med oss av våra tankar och erfarenheter. Det är också ett utmärkt tillfälle att träffa andra medlemmar och diskutera våra gemensamma frågor. Vi kommer att ha ett mycket intressant program under söndagen, och vi ser fram emot att se er alla där.

Söndagen är ett utmärkt tillfälle att dela med oss av våra tankar och erfarenheter. Det är också ett utmärkt tillfälle att träffa andra medlemmar och diskutera våra gemensamma frågor. Vi kommer att ha ett mycket intressant program under söndagen, och vi ser fram emot att se er alla där.

LOKALA SIDOR

BUDEKAP FRÅN ÖMSÄTTETS LEDARE

Hur upptagen jag än är, lever jag för söndagen!

Åskola Almqvist
Ömsättpastor

Söndagen är ett utmärkt tillfälle att dela med oss av våra tankar och erfarenheter. Det är också ett utmärkt tillfälle att träffa andra medlemmar och diskutera våra gemensamma frågor. Vi kommer att ha ett mycket intressant program under söndagen, och vi ser fram emot att se er alla där.

Söndagen är ett utmärkt tillfälle att dela med oss av våra tankar och erfarenheter. Det är också ett utmärkt tillfälle att träffa andra medlemmar och diskutera våra gemensamma frågor. Vi kommer att ha ett mycket intressant program under söndagen, och vi ser fram emot att se er alla där.

ARTIKLAR TILL LOKALA SIDORNA

Har du någon upplyftande nyhet, missionärerfarenhet eller övrig händelse som du vill dela med dig av? Tveka inte att höra av dig till *Liahona* på liahona.lds.sverige@gmail.com. Rubrikerna vi söker är: Lokala nyheter, Hur jag vet, Sista dagars heliga i Sverige berättar, Favoritskriftställe (för ungdomar), Försöker likna Jesus (för barn) samt Läsarkommentar. ■